

El bisbe auxiliar del Patriarcat Llatí de Jerasulem visita Barcelona mentre el Papa demana la creació d'un Estat palestí

Terra Santa: el patiment d'un poble

Convidat per la Fundació Mare de Déu de la Mercè, el bisbe auxiliar del Patriarcat Llatí de Jerusalem, Mons. Kamal Hannà Bathish ha visitat Barcelona del 30 de maig al 4 de juny. La seva visita ens ha apropat a la realitat d'una terra que necessita urgentment la pau. Mons. Bathish ha participat en diferents activitats entre les quals destaquen la cerimònia d'agermanament entre la basílica de la Mercè i el santuari de Nostra Senyora Reina de Palestina, a Jerusalem.

Mons. Bathish, àrab-palestí nascut a Natzaret, no recorda temps de pau a Terra Santa. El seu rostre reflecteix tot el patiment d'un poble que està tip de violència, que no té il·lusió en el futur, que no confia en els dirigents polítics. En aquesta

El cardenal Carles amb el bisbe Bathish a la cerimònia d'agermanament.

situació, explica el bisbe, els cristians disminueixen i necessiten el suport de l'Església per poder tirar endavant. És per això que el prelat fa una crida a reprendre les peregrinacions perquè són la font principal d'ingressos de la població, tot i que adverteix: «El pelegrí ha de sentir que pateix amb els cristians de Terra Santa, perquè ells pateixen amb Jesucrist. És compartir els patiments de Jesucrist.»

La situació entre israelians i palestins és un tema que també es va tractar recentment al Vaticà. Joan Pau II rebia el secretari d'Estat nord-americà, Colin Powell, i subratllava que la pau només serà possible amb la creació de dos estats sobirans independents, un d'israelià i un altre de palestí.

Pàg. 7, 8 i 17

en primer pla

Per una salut més humana

Cal considerar el malalt en la seva dimensió física però també emocional i espiritual

Més enllà de tractaments mèdics i d'avenços científics, hi ha en el camp sanitari un món encara per descobrir i que cerca humanitzar la salut. La humanització de la salut consisteix a considerar l'ésser humà des d'un punt de vista integral, és a dir, en la seva dimensió física, intel·lectual, emocional, social i espiritual. Per als cristians, consisteix a veure el malalt com un fill de Déu, estimat per ell, que li dóna una dignitat que ni tan sols una situació extrema o molt degradada pot enfosquir. Per això, una fe que renunciés a construir un món de la salut inspirat en els principis cristians, promovent i defensant els drets socials relacionats amb la salut, la malaltia i la mort, o és una fe falsa o és una fe morta. Joan Pau II ha adreçat en repetides ocasions crides urgents als professionals de la medicina i de l'assistència, «perquè aprenguin de Crist, metge de les ànimes i dels cossos, a ser per als seus germans autèntics bons samaritans».

Pàg. 3, 4 i 5

Emotiu «adéu-siau» de l'arquebisbe Martí Alanis

Els bisbes Joan Enric Vives i Joan Martí Alanis.

El diumenge 1 de juny, festa de l'Ascensió del Senyor, Mons. Joan Martí Alanis va pronunciar un emotiu «adéu-siau» a la diòcesi d'Urgell, d'on ha estat bisbe durant 32 anys. «Ara ja, a la seu que jo deixo hi presideix un nou pastor, el bisbe Joan Enric Vives, que ja us coneix i us estima», va proclamar el bisbe emèrit d'Urgell. «Estimeu-lo també vosaltres, com m'heu estimat a mi. Feu pinya al seu costat. Així serà plena la vostra alegria.» La celebració, que va aplegar un miler de persones a la catedral de Santa Maria d'Urgell, va ser també d'acció de gràcies pels fruits pastorals del nou bisbe diocesà i copríncep d'Andorra.

Pàg. 23

Lliurament de premis del XVIII Concurs Bíblic

Dibuix realitzat pels escolars d'Almóster, que va ser emmarcat.

Un total de 41.321 infants de 718 col·legis dels vuit bisbats catalans han participat enguany en el XVIII Concurs Bíblic, organitzat pel Grup Avant de Terrassa, de la Federació de Cristians de Catalunya, sota el tema «Us deixo la pau, us dono la meua pau». Catalunya Cristiana ofereix un resum dels diferents actes de lliurament de premis, que es van celebrar a cada bisbat.

Pàg. 30 i 31

Sumari

Pàg. 10 Jornada Pro-Orantibus

Pàg. 18 La cartoixa de Montalegre, fora de perill

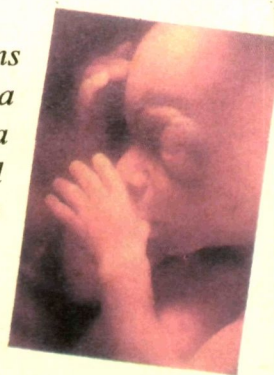
Pàg. 19 Cloenda dels 25 anys de Mestres i Professors Cristians

Pàg. 25 Lleida: celebració de l'Assemblea Diocesana

Pàg. 26 Testimoni jove des del dolor

Pacte per la Vida i la Dignitat

E-Cristians impulsa una iniciativa a favor del valor integral de la persona

Pàg. 20 i 21

Editorial

La postguerra d'Iraq i la cimera del G-8

La guerra d'Iraq va passant a l'oblit, ja no es parla pràcticament de res relacionat amb aquest país que ens va tenir a tots, durant unes quantes setmanes, pendents de les televisions i els altres mitjans de comunicació. La guerra és sempre notícia, però les postguerres solen passar amb gran discreció pels butlletins informatius. Ni tampoc ningú no recorda aquelles famoses armes de destrucció massiva que van ser l'origen de la guerra «preventiva» davant d'aquella amenaça ferotge que tots teníem. No s'han trobat aquelles armes, però ningú no diu res, la vida segueix i posem l'atenció en altres esdeveniments i notícies que són de més gran actualitat.

I per si de cas teníem cap dubte que la guerra de l'Iraq tenia molt de teatre quant a les reaccions dels països i dirigents de la política internacional, la cimera dels països del G-8 ha confirmat aquesta intuïció. Un cop Saddam Hussein ha estat vençut, els líders dels països més desenvolupats i poderosos que van estar discutint i lluitant per veure qui era més suposadament defensor de la pau, ara es troben de nou units, com sempre, entre encaixades de mans i abraçades públiques. Està en joc el «pastís» del l'Iraq i ningú no vol renunciar a menjar-se'n un bon tros. Així, per exemple, el president francès, Jacques Chirac, que es va oposar tant a la guerra, ara es mostra disposat a col·laborar en la reconstrucció del nou Iraq. I és que és ben conegut que el president gal es va oposar al conflicte perquè perillaven els seus interessos petrolífers i comercials, però una vegada la guerra ha acabat, cal treure el màxim partit a la nova situació, encara que això comporti aparèixer entre somriures davant de les càmeres acompanyat del president George Bush, a qui abans havia criticat tant. Sota la bandera teòricament pacifista d'alguns líders occidentals s'amagaven molts interessos que cada vegada queden més al descobert.

A l'Estat espanyol, les eleccions municipals i autonòmiques han deixat més d'un amb la boca oberta. La suposada derrota i humiliació que patiria el Partit Popular pel seu suport a la guerra d'Iraq ha quedat en gairebé res. Alguns analistes es pregunten com és possible que tantes mobilitzacions no hagin tingut efecte en els resultats electorals, i a

Catalunya encara la sorpresa és més gran quan el territori que més es va mobilitzar i va criminalitzar el partit en el govern no només no ha vist descendir els seus vots, sinó que els ha incrementat lleugerament.

Davant d'aquesta situació política del nostre país i de la resta dels països més desenvolupats alguns comencen a caure en el desànim i el pessimisme, pensant que aquest món no pot canviar i que per molt que es moguin les classes populars, els que dirigeixen els destins de la humanitat sempre seran els mateixos i actuaran de la mateixa manera. Però aquesta deducció seria un error, perquè encara que les coses costin de canviar, algunes a poc a poc van oferint símptomes de renovació pacífica. És el cas, per exemple, del Brasil, on després de molts anys de governs dictatorials i democràtics però al servei dels poderosos, el poble ha optat per un president que està disposat a defensar els drets dels més desfavorits, com és Luiz Inácio Lula da Silva, i les coses comencen a canviar en aquest gran país llatinoamericà. La seva veu a favor dels pobres se sent al seu país però també en l'àmbit internacional. Les seves paraules a la cimera del G-8 a la francesa població d'Evian, han estat profètiques, demanant impostos al comerç d'armes per sufragar l'eradicació de la pobresa. En un altre context i en d'altres circumstàncies històriques, els líders mundials haguessin menyspreat aquesta proposta i, fins i tot, s'haguessin rigut d'ell darrere de les càmeres. Però ara saben que al món hi ha una major sensibilitat cap a temes com la pobresa, l'armament o la pau. I tot això és gràcies a les mobilitzacions amb motiu de la guerra de l'Iraq i a paraules fermes i valentes com les que va pronunciar el papa Joan Pau II, abans i durant el conflicte del Golf.

Els nostres màxims dirigents mundials continuen mirant pels seus interessos polítics, econòmics i estratègics, però en el món moltes coses s'han mogut amb aquesta guerra de l'Iraq, i molts petits signes s'han començat a manifestar. Per això, amb paciència i constància i amb pregària per part dels creients, confiem amb esperança poder contemplar algun dia «la terra nova en la qual regnarà la justícia» (2Pe 3,13).

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, GIRONA; Guillem Ferrer, ILLES BALEARS; Jordi Curcó, LLEIDA; Marçal Sarrats, MADRID; Lluís Serra i Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronot, TARRAGONA; Joaquim Blanc i Roman Casanova, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja, Joan Manuel Gutiérrez

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@ibernet.com

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Director executiu: Marc Murtra

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Victòria Camps, Antònia Canals

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt i Montserrat Altamirano

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1, 411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra,

Gibraltar i Portugal: 80,60 €

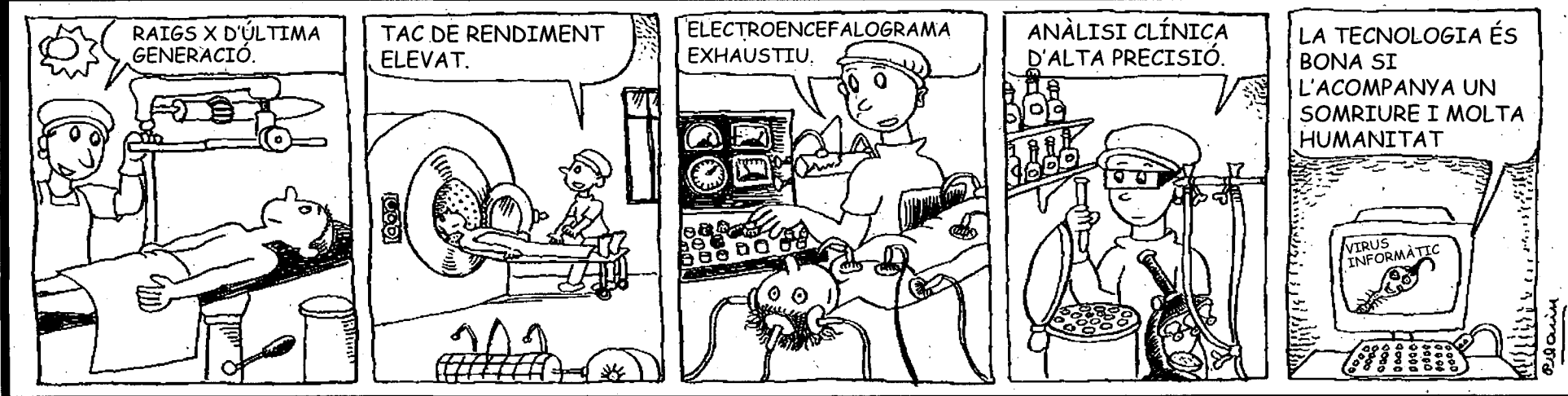
Resta d'Europa: 146,74 €

Amèrica i Àfrica: 178,30 €

Àsia i Oceania: 243,82 €

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

La humanització de la salut consisteix a considerar l'ésser humà des d'un punt de vista integral, és a dir, en la seva dimensió física, intel·lectual, emocional, social i espiritual, promovent i

defensant els drets i deures tant dels malalts com dels professionals que es dediquen a aquest àmbit. Una consideració global de la persona que té profundes arrels en l'antropologia bíblica. L'Església catòlica, amb el papa Joan

Pau II al capdavant, s'ha manifestat reiteradament a favor que els avenços en la medicina en particular i la ciència en general es posin al servei de l'home amb un respecte ple a la seva dignitat, i mai a l'inrevés.

Humanitzar la salut

El *Gran diccionari de la llengua catalana* d'Enciclopèdia Catalana diu que *humanitzar* és «fer humà, més humà, menys cruel, dur, difícil per als homes; esdevenir humà, més humà, sociable, tractable, etc.». La humanització, lluny de reduir-se a l'aplicació per exemple d'una tècnica, apel·la al compromís personal, grupal, social, cultural i polític de fer del viure una experiència extraordinària i apassionant, on entra en joc la implicació de tota la persona.

Si ens centrem en el terreny de la salut, l'Organització Mundial de la Salut (OMS) s'hi refereix com l'absència de malalties o afeccions. El president del Pontifici Consell per a la Pastoral de la Salut, Mons. Javier Lozano, ha entrat en diàleg amb

totalment realista i plena de veritat, donat que no té realisme un programa que no ajuda l'home a sofrir sinó que li promet de suprimir del tot el sofriment. El benestar total només es podrà realitzar en l'altra vida, i un benestar que suprimeix Déu és una forma reductiva d'existència humana».

Humanitzar significa fer que les realitats siguin més coherents amb els valors de la persona humana, treballar perquè l'*ha de ser* i el *ser* s'acostin. Això pot fer-se des d'un punt de vista humà, en aspectes en què tothom pot trobar-se. Els cristians moguts per la visió de la persona malalta, com a fill de Déu, estimat per ell, que li dona una dignitat que ni tan sols una situació extrema o molt degradada pot enfosquir.

El Concili Vaticà II, en la constitució *Gaudium et spes*, assenyalava com en el món contemporani creix «la consciència de la dignitat excelsa que correspon a la persona humana, ja que està per damunt de totes les coses, i els seus drets i deures són universals i inviolables».

Humanitzar el món de la salut i del sofriment és quelcom més profund i complex que un conjunt d'intervencions que es redueixin a l'aplicació de tècniques. Humanitzar és una qüestió ètica, té a veure amb els valors, amb la recerca del bé de la persona i d'un mateix en la relació. En aquest sentit, el superior general dels religiosos camils, Angelo Brusco, es refereix a la salut com «el resultat de la interacció de les diverses dimensions de la persona i no només de la física. El desenvolupament emocional i social, la capacitat de

La humanització del món de la salut passa per cercar primer de tot el bé de la persona.

relacionar-se amb els altres d'una manera adient, la dimensió espiritual, que és com el centre unificador... tot això és salut. La persona ha de ser considerada com una unitat psicofísica. El món dels valors no és aliè a la salut».

Diferents àmbits de la humanització

El doctor en Teologia pastoral sanitària, de l'orde dels camils, Gmà. José Carlos Bermejo, creu que per parlar d'un procés seriós d'humanització de la salut cal considerar la necessitat d'intervenir en diferents àmbits, «caldrà tenir en compte l'àmbit de la política sanitària, de la

distribució vàlida i eficaç dels recursos, la justícia que cerqui la igualtat en el reconeixement dels drets (cosa que va més enllà de les fronteres d'un país); caldrà contemplar l'àmbit de les estructures de la salut i la seva accessibilitat i acomodació a les veritables necessitats dels destinataris i dels professionals».

També perquè aquest procés tingui lloc cal considerar altres elements, com l'organització del treball i el tractament interdisciplinari dels problemes dels pacients i «estar atent a l'enfrontament sa i dialogant dels conflictes ètics que sorgeixen constantment tant en la gestió dels recursos com en el contacte directe amb els usuaris del sistema de salut».

Així mateix, és fonamental la relació i la comunicació perquè amara tot el treball professional, cosa que va més enllà de l'ús asèptic, tot i que adient, d'unes tècniques.

Humanitzar la medicina

La ciència no ha de perdre la noció dels valors humans en el seu progrés ràpid i irrefrenable, i no s'ha de transformar en una eina per a la destrucció de la mateixa persona.

És per això que la persona ha de fer seva la medicina sense perdre el seu caràcter humà. En un congrés internacional que es va celebrar recentment al Vaticà, el director de l'Hospital de l'Esperit Sant de Navoya (Japó) assenyalava que «ja no existeix el toc humà, sinó únicament les màquines i les xifres procedents de proves i exàmens... sembla que han empès l'ésser humà darrere del fantasma anomenat ciència». La medicina mai no pot controlar l'home en la seva totalitat.

En el pensament modern s'insisteix que la persona no té una ànima i un cos, sinó que és ànima i és cos, i tant l'un com l'altre són cos i ànima de la persona que és una. Aquesta unitat hauria de ser l'aspecte primari, només a partir d'ella hi ha lloc per a la distinció de les dimensions orgànica, psicològica, social i religiosa. En les persones hi ha elements biològics que, en certa manera, són quantificables i reduïts al seu aspecte material. Considerada en el seu aspecte somàtic, pot ser estudiada com un organisme vivent, és a dir, com el protagonista de la realitat biològica pura. Al mateix temps, la persona té un deure psicològic-espiritual, que és irreductible i que transcendeix de la matèria, que anomenem «ànima» o «jo profund». És en el pla dels sentiments, en el pla de l'instint, on la persona farà la seva malaltia.

Quant a l'ésser, en la persona no hi ha res que sigui purament psíquic ni purament somàtic, sinó que tot és psicofísic.

El Gmà. Francisco Sola diu sobre això

«La ciència no ha de perdre la noció dels valors humans en el seu progrés ràpid i irrefrenable»

aquesta definició i la complementa assenyalant que «la salut consisteix en una tensió vers l'harmonia física, psíquica, social i espiritual, i no únicament l'absència de malaltia, que capacita la persona per dur a terme la missió que Déu li ha encomanat segons l'etapa en què es troba». Mons. Lozano obre amb aquesta definició un horitzó molt més gran que correspon a un destí més ampli de la humanitat i a una altra dinàmica completament diferent de l'existència humana.

El Gmà. Francisco Sola, de l'orde de Sant Joan de Déu i exdelegat de la Pastoral de la Salut de l'arquebisbat de Barcelona, considera que aquest concepte de com entendre la salut és «una posició

L'evangelització del món de la sanitat

El Sant Pare considera que cal continuar donant nou impuls a l'evangelització de la sanitat com un indret especialment indicat per esdevenir laboratori valuós de la civilització de l'amor. Joan Pau II ha adreçat en repetides ocasions crides urgents als professionals de la medicina i de l'assistència, «perquè aprenguin de Crist, metge de les ànimes i dels cossos, a ser per als seus germans autèntics bons samaritans». Així mateix insta les persones que es dediquen directament a la cura dels malalts a estar atentes a les necessitats dels que sofreixen, conjuminant en l'exercici de la seva professió competència i humanitat.

Recorda el Pontífex que «els hospitals, els centres per a malalts o ancians, i qualsevol casa on acullen persones que pateixen, constitueixen àmbits privilegiats de la nova evangelització; per això justament allà ha de ressonar el

missatge de l'Evangeli, portador d'esperança. Només Jesús, el diví samarità, és per a tot ésser humà que cerca pau i salvació la resposta plenament satisfactòria a les expectatives més pregones. Crist és el Salvador de tothom i de tot l'home. Per això, l'Església no es cansa d'anunciar-ho, perquè el món de la malaltia i la recerca de la salut siguin vivificats per la seva llum».

L'Església també té una postura ferma i clara respecte de les innombrables potencialitats de la medicina moderna, que sempre «han d'estar al servei efectiu de l'home (mai al contrari) i s'han d'aplicar amb ple respecte a la seva dignitat». Joan Pau II afegeix que cal recordar sempre que tot medicament, tota teràpia o intervenció quirúrgica han d'estar sotmeses a límits precisos, imposats per les pròpies conviccions ètiques de creients, així com per les exigències inviolables d'un «autèntic humanisme».

que «no hi ha un òrgan malalt sinó una persona malalta. La malaltia afecta la persona total».

Un tema, per tant, que és fonamental i clau en tot aquest procés d'humanització és la formació humanística dels professionals de la salut, que ha esdevingut una necessitat imperiosa i que ve exigida pel moment que travessa la mateixa humanitat.

El Dr. José Ignacio Ricarte, en la primera tesi doctoral feta al món sobre «l'avaluació de drets de les persones en situació terminal», en què va arribar a entrevistar-se amb més de cent persones que es trobaven en aquestes circumstàncies, considera que no n'hi ha prou de fer una avaluació de la satisfacció dels malalts, sinó que cal que els mateixos professionals, centres sanitaris, etc., objectivin els problemes i facin l'avaluació dels drets.

La humanització de la medicina i de la salut en general necessita equips interdisciplinaris que integrin les funcions i tasques que desenvolupen diferents professionals i voluntaris a través d'un programa planificat que persegueixi objectius concrets i, sobretot, avaluï els drets de la

persona, atenent-la com una unitat.

La formació dels professionals de la salut, segons el Gmà. Francisco Sola, no s'ha de restringir només al perfeccionament del coneixement científic i tècnic sinó que a més ha d'abraçar alhora el progrés de la personalitat, constituint una veritable promoció humana en les següents vessants:

- de les ciències socials i de la conducta
- filosòfica
- de l'anàlisi de la situació històrica del temps actual
- antropològica i sociològica
- d'un recorregut per l'origen de l'univers
- del repàs a la història de la humanitat
- de l'estudi de la història de la medicina

La humanització, en definitiva, comporta destacar l'atenció prestada als problemes personals i humans del malalt, de

Això no obstant, el fet constatable és que cada persona, malalt o exclòs social, espera la solució dels seus problemes. Una solució que passa necessàriament per tenir en compte la situació concreta i vivencialment irreplicable del malalt o exclòs social. Per al Dr. Ricarte això «exigeix una veritable humanització de la medicina i de les ciències socials, la responsabilitat de la qual recau sobretot en els ciutadans, i molt especialment en les persones que té a la seva cura».

El cristià des de l'amor i la justícia s'ha de comprometre en la defensa dels drets dels malalts com una exigència humanitària de la seva fe en Jesucrist. El veritable cristià no ha d'oblidar que ha de combatre tota situació injusta en què es conclui

El fàrmac més efectiu sempre serà el de l'amor.

Sant Camil de Lel·lis i sant Joan de Déu

«Vés i fes tu el mateix»

El 1582 l'italià sant Camil de Lel·lis (1550-1614) va somiar que els malalts podien ser estimats i servits «amb el mateix afecte amb què una mare serveix el seu fill malalt» i que ell, i molts altres homes, podien fer realitat el seu somni. D'aquest somni compartit van néixer, fa ja més de 400 anys, els religiosos camils, que estan presents a trenta-cinc països dels cinc continents. L'Orde de Servidors dels Malalts data del 1586, quan el papa Sixt V aprova la nova companyia religiosa, amb el nom de Ministres dels Malalts i amb el propòsit de «viure únicament per a Déu i per a Crist misericordiós i servint els malalts, desitjant atendre'ls amb tota diligència, tant en cos com en esperit, amb el mateix afecte d'una mare».

El 1634 es crea a Madrid la primera comunitat dels Servidors dels Malalts fora d'Itàlia i posteriorment es va estenent a noves comunitats i nous camps de treball a molts indrets com és el cas també de Catalunya. A les comarques barcelonines compta amb l'hospital-residència Sant Camil, a Sant Pere de Ribes. Així mateix ofereixen atenció a malalts a l'Hospital Clínic i a molts altres centres.

A Madrid van crear el Centre d'Humanització de la Salut, que ofereix recursos formatius, eficaços i competents amb la finalitat de promoure un nou concepte de salut i d'assistència, que integri totes les dimensions de la persona i respongui a les seves aspiracions més pregones, així com la incorporació de les habilitats i les tècniques de la relació terapèutica i de la humanització en l'exercici dels professionals i, per tant, en la gestió pública i privada de la salut.

El Centre pretén a més prestar especial atenció a les persones, sectors i situacions d'especial vulnerabilitat social, on l'atenció humana i humanitzadora és més urgent, contribuint a la humanització de la salut i de la malaltia, per tal que tota persona (sana, malalta, professional o usuària) pugui desenvolupar les seves potencialitats humanes i viure en plenitud.

«Germans, feu-vos bé a vosaltres mateixos»

El portuguès Juan Ciudad Duarte, després sant Joan de Déu (1495-1550), arriba a Espanya de ben petit, als 8 anys d'edat. Sota el guiatge i la direcció de sant Joan d'Àvila, medita i prega la pobresa i el sofriment de la gent senzilla del poble. Fundarà el seu primer hospital a Granada. Tots els recursos amb què compta per a la seva obra no són sinó la pròpia persona. Fa d'infermer, neteja, administra, atén les necessitats espirituals dels seus assistits i surt cada tarda pels carrers de Granada a convocar la solidaritat de la bona gent al crit del seu lema: «Germans, feu-vos bé a vosaltres mateixos.» Després i veient la bondat de la seva obra, van començar a col·laborar amb ell diverses persones. Va néixer així la família hospitalària de Joan de Déu. La seva llavor es va estendre arreu, Madrid, Lucena, Roma... esglaons en el desenvolupament d'allò que l'1 de gener del 1572 el papa sant Pius V aprovaria com la Congregació dels Germans de Sant Joan de Déu i el 1586 el papa Sixt V com a Orde Hospitalària de Sant Joan de Déu.

L'acció social de l'obra té un fil conductor clar: l'atenció integral a la persona necessitada, al malalt, respectant-ne la dignitat, defensant-ne els drets.

Actualment l'orde hospitalària es troba present a 45 països del món dels cinc continents. A Catalunya són presents a Barcelona, Sant Boi de Llobregat, Sant Vicenç dels Horts, Esplugues de Llobregat, Manresa i Almacelles (Lleida).

manera que mai no es vegi desplaçat a un segon terme ni per l'afany d'eficàcia a favor de la salut ni per la incorporació dels progressos mecànics i d'organització informàtics en les tècniques emprades, per així salvaguardar amb el màxim respecte la dignitat de la persona humana. Humanitzar l'hospital és primerament humanitzar les relacions entre el malalt i totes aquelles persones amb qui es troba durant la seva estada.

Avui es lluita més i més bé contra el dolor i la malaltia, tot i que sembla que aquest dolor no minva. Però «no podem cegar-nos a nosaltres mateixos, és preferible partir d'una terrible constatació: respecte del dolor, la malaltia i la mort, podem guanyar moltes batalles, però la guerra la tenim perduda», agrega el Gmà. Sola.

Humanisme i cristianisme

La doctrina social de l'Església és part integrant de la concepció cristiana de la vida. Una fe que renunciés a construir un món de la salut inspirat en els principis cristians, promovent i defensant els drets socials relacionats amb la salut, la malaltia i la mort, o és una fe falsa o és una fe morta.

La persona humana transcendeix tota declaració, tota definició, tot encasellament. Un dels dramès del món actual és el reduccionisme de la persona i això es pot constatar encara més en l'àmbit sanitari. En algunes ocasions hi ha qui no veu més que psicologia, antropologia, òrgans malalts o la dimensió religiosa de la persona.

qualsevol dret que respongui a la dimensió integral de la persona humana. Aquesta consideració global de la persona, des de la seva dimensió física, intel·lectual, emocional, social i espiritual, pot trobar-se en la mateixa antropologia de la Bíblia.

El mateix papa Pau VI va manifestar que «entre evangelització i promoció humana hi ha llaços molt forts i inviolables d'ordre antropològic, teològic i de qualitat. El mateix Jesucrist, que és alhora Déu i home, ha indentificat els drets de Déu amb els de l'home, fent seva fins a morir en la creu la causa dels drets de l'ésser humà».

L'amor des del cristianisme és universal a tots els malalts, però amb preferència als més necessitats. No n'hi ha prou que «aquest amor sigui afectiu, sinó que també ha de ser efectiu, atenent totes les necessitats orgàniques, culturals, socials, psicològiques, familiars, filosòfiques i religioses», segons assenyala el Gmà. Sola.

Sant Joan de Déu i sant Camil van entendre ja fa molts anys aquest procés d'humanització. De les seves vides terrenals van quedar dues grans obres, uns ordes religiosos al servei dels malalts i hospitals que actualment es troben repartits pels cinc continents (vegeu quadre adjunt). En són només uns exemples. Actualment moltes altres persones, siguin religioses, laïques, professionals i voluntaris, inverteixen el seu temps, la seva energia, la seva vida a generar el més important dels fàrmacs: l'amor. (J.R.)

Fotos: Centre d'Humanització de la Salut

L'ENTREVISTA

José Carlos Bermejo és director del Centre d'Humanització de la Salut

José Carlos Bermejo considera que ser cristià és un punt de partida extraordinari per entendre qualsevol procés d'humanització de la salut, al mateix temps que creu que és imprescindible

que els professionals de la sanitat tinguin una formació holística adequada. En aquest sentit, el Centre d'Humanització de la Salut, creat a Madrid pels religiosos camils el 1989, és un bon exemple a l'hora

de desenvolupar activitats formatives, de divulgació cultural i d'investigació, que contribueixen a la creació d'una nova cultura de la vida i de la salut a partir dels valors humans i evangèlics.

—Els avenços que es produeixen en el camp científic, i concretament, en l'àmbit de la medicina i de la salut, fins a quin punt són compatibles amb la humanització de l'ésser humà?

—Els avenços tecnològics són, a parer meu, totalment compatibles amb la humanització de l'ésser humà. Encara més, com deia Ortega y Gasset, «l'home comença quan comença la tècnica». En realitat comptar amb la tecnologia, quan aquesta s'utilitza bé i al servei de les necessitats de les persones, és un indicador d'humanització. La tecnologia posada al servei dels processos diagnòstics i de tractament (curatiu o pal·liatiu), és reflex de la humanitat que surt al pas de la vulnerabilitat i fragilitat humana. La deshumanització es dona quan es produeix colonització tecnològica (invasió absoluta), despersonalització en l'ús, oblit d'alguna de les dimensions de l'ésser humà al servei del qual es fa servir aquesta tecnologia.

—Què s'entén per humanització de la salut?

—El diccionari diu que humanitzar és «fer humà, més humà, menys cruel, dur, difícil per als homes; esdevenir humà, més humà, sociable, tractable, etc». En el fons, no és el mateix ser humà que viure i comportar-se humanament. Per això, entenc que humanitzar-se és una qüestió ètica, que té a veure amb els valors que condueixen la nostra conducta en l'àmbit de la salut. Quan els valors ens porten a dissenyar polítiques, programes; fer cures i cuidar les relacions en sintonia amb la dignitat de tot ésser humà, llavors parlem d'humanització. Humanitzar la salut no és res més que considerar l'ésser humà en sentit global, holístic —com ens agrada dir avui—, és a dir, en la seva dimensió física, intel·lectual, emocional, relacional o social i espiritual.

—Què ha d'aportar el cristianisme a la humanització de l'atenció sanitària?

—Els cristians han estat protagonistes d'humanització al llarg de la història en l'àmbit de la salut. Algunes figures especialment, com ara sant Camil o san Joan de la Creu, patrons dels malalts i dels hospitals. Ells van entendre bé que el malalt és per al cristià el rostre viu del mateix Senyor i davant d'ells cal «inclinarse», és a dir, fer que tot el que té a veure amb l'atenció sanitària giri al voltant del malalt i la seva família. Avui es parla d'orientació a l'usuari; en altre temps, per exemple sant Camil, recordava que «el malalt ha de ser el nostre amo i senyor», que són paraules molt fortes. La consideració holística, global de la persona, d'altra banda, té arrels profundes en l'antropologia bíblica. En aquest sentit, ser cristià és saludable per a qualsevol procés d'humanització de la salut.

—Creu que la medicina en certs moments s'ha oblidat que sempre ha d'es-

tar al servei de les persones i no al contrari?

—La medicina, i totes les disciplines relacionades amb la salut tenen el perill permanent d'oblidar-se que qui emmalalteix és una persona. En alguns llocs es comença a prendre més consciència que cal preparar els mateixos professionals de

la salut en l'àmbit relacional i ètic; amb aquesta finalitat es comencen a incloure algunes assignatures, tot i que la cosa és molt incipient. Assistim a un paradigma massa biologicista en la manera de concebre la salut i la malaltia, així com el model assistencial. Humanitzar passa per prendre

José Carlos Bermejo.

consciència que qui emmalalteix és un ésser humà i que la malaltia afecta tota la persona i, per tant, els professionals han de ser «artistes» per acompanyar processos preventius o de guarició. Avui es parla de «medicina basada en l'evidència» (científica, s'entén). Doncs bé, no falta qui, amb molta raó, reclama la necessitat de parlar també de «medicina basada en l'afectivitat».

—N'hi ha prou amb els recursos humans i materials perquè aquesta humanització, ara tant de moda en moltes disciplines, sigui veritablement una realitat?

—No són mai suficients perquè humanitzar és una utopia: arribar a ser realment humans en tots els àmbits de la vida. Per exemple, l'any 1984 hi va haver un pla nacional d'humanització de l'assistència hospitalària; es van prendre iniciatives interessants però només ha tingut continuïtat a la Comunitat Valenciana, on compten

amb un pla d'humanització fet el 2000. Ho intentem des de diversos fronts, com el Centre d'Humanització de la Salut dels religiosos camils, però no n'hi ha prou i encara falta molta sensibilització per convèncer-se que també allò referent a la humanització és susceptible de ser pensat, compartit, après.

«Els avenços tecnològics són compatibles amb la humanització de l'ésser humà»

—Els professionals de la sanitat en general estan prou preparats i formats per enfrontar-se a aquest important repte com és una atenció molt més personalitzada i humana del malalt?

—No. Ells mateixos ho reconeixen. En el pregrau no els van ensenyar habilitats per a la comunicació i les relacions d'ajuda, com tampoc els van ajudar a treballar-se les actituds i a detectar i analitzar amb racionalitat els conflictes ètics. Són molt rares les escoles i facultats on s'imparteixen aquestes matèries. Alguns professionals les adquireixen després, en la formació continuada o en cursos de postgrau.

—Fins a quin punt som tots nosaltres en certa manera responsables d'aquesta deshumanització?

—Totalment responsables. Humanitzar és cosa de tothom. Per exemple, pel que fa a la salut, hi ha aspectes culturals que ens toca treballar a tots. Tot allò relacionat amb la prevenció, amb la responsabilitat en la cura de la pròpia salut, tot allò que té a veure amb estils de vida, amb actituds davant dels límits, amb la integració (el contrari de la negació) de la mort, etc. Així, també en les estructures sanitàries no podem esperar que els professionals siguin molt humans i els usuaris perdin la circumspècció o les bones maneres, o la responsabilitat.

—Tot això hauria de tenir com a objectiu global aconseguir una humanització dels centres sanitaris?

—Sí, els centres sanitaris són un lloc privilegiat d'humanització. Tard o d'hora tothom hi acaba passant. Però no és l'únic àmbit d'humanització. També ho és la família, l'escola, els mitjans de comunicació, l'oci, tot és susceptible de ser «digne de l'ésser humà» o de no ser-ho.

—Sembla força incongruent que en aquesta societat que idolatra tant la salut en algunes ocasions renunciï a les ensenyances de Jesucrist.

—Efectivament, la salut que ofereix Jesús de Natzaret és apassionant. És una experiència que afecta tota la persona i a la qual és molt difícil no apuntar-se. És una experiència joiosa d'apropiació del cos, de la ment, dels sentiments, de les relacions, en sintonia amb valors nobles, genuïnament humans. No obstant això, no crec que

sigui oportú moralitzar sobre la conducta dels qui no s'apunten explícitament a les ensenyances de Jesús. Moltes vegades no som capaços de presentar-les amb l'atractiu que són saludables, generen salut, felicitat, goig. No és infreqüent que presentem un cristianisme en què patiment i sacrifici és virtuós i goig i plaer és pecaminós. Hi ha

elements en la manera de presentar la nostra fe que poden contribuir a no fer-la tan atractiva com realment és.

—Els ciutadans coneixen quins són els seus drets en matèria de salut?

—Crec que tots els ciutadans tenim cada cop més accés a la informació. Tot i això, els drets i les obligacions que tenim no sempre són coneguts.

Potser mantenim més una actitud «exigent», més que «responsable» en allò que té a veure amb la salut.

—Quines són les dificultats més grans amb què s'enfronta la humanització?

—La mateixa complexitat de l'ésser humà, la formació nul·la o escassa de molts professionals en l'àmbit de la relació i en l'àmbit ètic, l'imperi dels criteris econòmics en moltes qüestions relacionades amb la gestió, la tirania de la indústria que «agafa pel coll» els polítics quan volen dissenyar plans d'assistència sanitària, l'oblit que construir un món més humà és tasca de tothom...

—Com a responsable del Centre d'Humanització de la Salut, deuen ser moltes les experiències viscudes en pròpia pell o a través d'altres. En podria explicar algunes que l'han arribat a impactar des del punt de vista més humà?

—Han estat moltes les persones amb què m'he relacionat que m'han confessat que en formar-se en el camp de la relació d'ajuda (counselling) per millorar la seva professió sanitària, la vida per a elles ha canviat, ha fet un tomb fonamental. Descobrir la importància de l'escolta, el bé que genera la mirada en la trobada amb qui pateix, la salut que produeix la relació empàtica, no es pot mesurar. D'altra banda, acompanyant malalts he vibrat intensament amb moltes persones que, sentint-se tocades per la malaltia o la mort d'un ésser estimat, han descobert que, paradoxalment, aquesta també és una oportunitat per continuar creixent i per descobrir nous valors.

Reportatge: Josep Romero

LOURDES

A l'anada parada al Canal du Midi, i al retorn nit a San Sebastián del 16 al 19 d'agost i del 27 al 29 de setembre Sortida des de BARCELONA, TARRAGONA, REUS, VALLS, VIC...

Viatges © Alemany

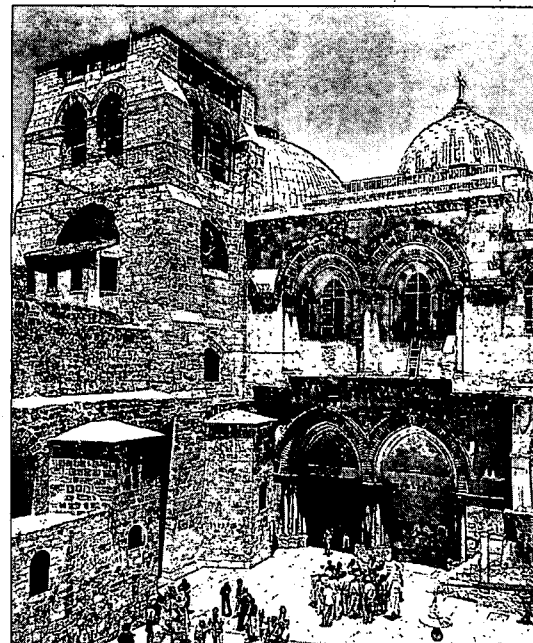
• Pau Claris, 151 - Tel. 932 723 670
• Major, 10 - Tel. 938 833 330-VIC
TRUQUI I L'INFORMAREM

AVIS IMPORTANT

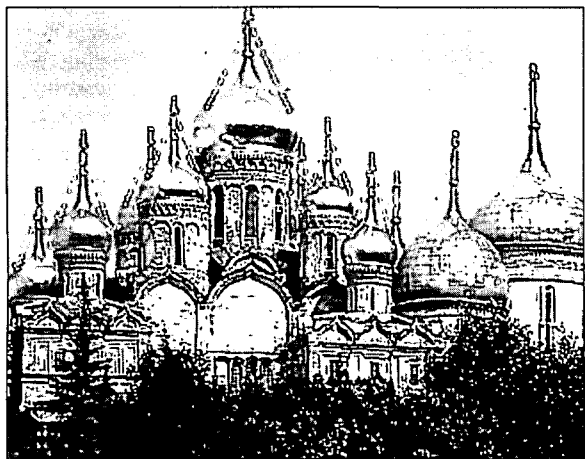
Pelegrinatges a **TERRA SANTA**

«Pelegrins de la Paraula» al país de Jesús

- Sempre estan en els nostres programes.
- Tan bon punt s'hi pugui anar, els reprendrem.
- Ens és molt útil tenir una llista de persones que esperin poder-hi anar.
- No dubteu a inscriure-us sense cap compromís per part vostra.

Del 4 al 14 d'agost

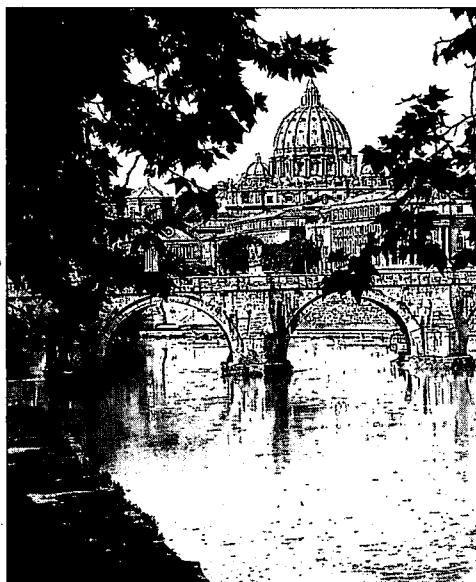

Viatge a **Rússia**

St. Petersburg / Petrodvoretz / Pushkine / Novgorod
Moscou / Zagorsk

A la descoberta d'una tradició ortodoxa mil·lenària

Del 17 al 23 d'octubre

Pelegrinatge a **ROMA**

Amb motiu de la
canonització de
la Mare Teresa
de Calcuta

Del 10 al 24 de novembre

Viatge a Costa Rica

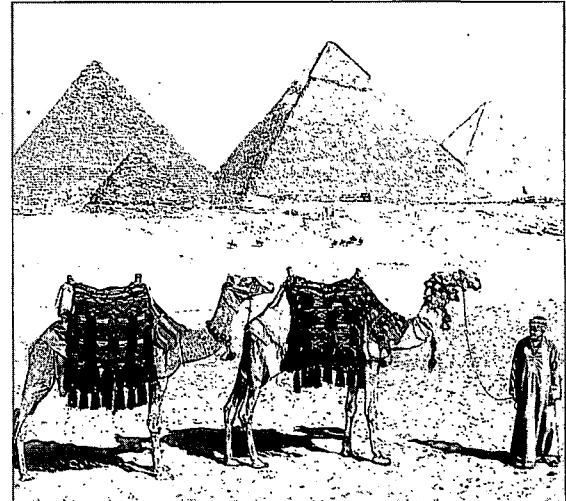
Un paradís a l'Amèrica Central

De l'1 a l'11 de desembre

Egipte i creuer pel Nil

Del passat
faraònic al
cristianisme
primitiu

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

DEMANEU INFORMACIÓ A: AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 701

Vaticà

església en el món

«Cristians: contribuïu a la construcció d'Europa», diu el Papa

ROMA.— El Papa va aprofitar l'audiència als pelegrins francesos de Saint-Brieuc e Tréguier per recordar-los que «els valors de la solidaritat i justícia proposats per sant Iu poden ser un estímul pel nostre temps, sobretot per a la construcció d'Europa». Els pelegrins es van acostar a Roma amb motiu del setè aniversari del gran sant bretó, Iu, conegut com a jurista i «advocat dels pobres». El Papa va sol·licitar que «l'exemple i la vida de sant Iu exhorti els cristians per contribuir més activament a la construcció d'Europa». El Papa va definir sant Iu com a «servidor de justícia» i va mostrar com «aquest sant convida els homes de bona voluntat a edificar un món de pau, fundat sobre el respecte pel dret i el servei a la veritat». Però el que Joan Pau II valora més del sant és que sigui «defensor dels pobres, advocat que encoratja les persones a ser solidàries i justes, valors que garanteixin els drets dels més pobres». Sant Iu va ser un sacerdot i predicador que va proposar l'Evangeli a tothom com a «font de relacions noves entre els homes».

De la seva banda, el portaveu de la Santa Seu, Joaquín Navarro-Valls, va declarar a la premsa la «sorpresa» de la Santa Seu davant l'omissió del cristianisme en el preàmbul de la futura constitució europea. No obstant això, «s'ha notat, amb satisfacció, que amb l'actual projecte de l'article 51, la Convenció Europea ha inclòs en el Tractat constitucional el contingut de la declaració 11 annexa al Tractat d'Amsterdam i ha previst un diàleg constant amb les Esglésies i amb les comunitats religioses, reconeixent-ne la identitat la contribució específica». Pel que fa al preàmbul, s'ha constatat la menció de diferents components importants que plasmen el patrimoni europeu, però s'adverteix amb sorpresa l'absència d'una menció explícita al cristianisme. Navarro-Valls va anunciar als periodistes que «compartim l'opinió d'aquells membres autoritzats de la Convenció, que ja han proposat la inclusió d'aquest element en la successiva versió del preàmbul, per respecte a la veritat històrica i per a un millor equilibri del text».

La Comissió dels Episcopats de la Unió Europea i la Conferència d'Esglésies d'Europa són de la mateixa opinió i demanen als membres de la Convenció «que trobin la inspiració i el coratge durant les properes setmanes» per tal de ser capaços d'incloure aquesta menció a l'herència cristiana europea. Igualment, Cristians per Europa consideren que ignorar la realitat cristiana «constitueix una oposició ideològica i expressa la voluntat política que el laïcisme excloent constitueixi l'única categoria cultural i referencial possible, i margina el fet religiós». També demanen que el preàmbul «assumeixi el cristianisme com un component bàsic de la identitat europea». (M.D.B.)

Joan Pau II aposta per un estat palestí i un estat jueu

■ Rep Colin Powell i coneix el nou ambaixador d'Israel davant la Santa Seu

ROMA.— El Dia de la República italiana, 2 de juny, festa a tot Itàlia però no al Vaticà, el Papa va rebre el secretari d'Estat nord-americà Colin Powell, amb qui va parlar sobre la situació al Pròxim Orient. És el primer representant dels EUA rebut pel Pontífex després de la guerra a l'Iraq. Powell i el Papa van estar

d'acord en la necessària «reconstrucció material i política iraquiana» amb el suport de la comunitat internacional. Segons va explicar Joaquín Navarro-Valls, portaveu de la Santa Seu, es va parlar de «les noves perspectives de pau que preveu el Full de Ruta a Terra Santa i a tota la regió».

«Màxima seguretat i màxima sobirania per als dos estats, l'israelià i el palestí», van ser, segons Navarro-Valls, les directrius que Joan Pau II va voler indicar a Powell. Entre d'altres qüestions, els dos líders van parlar de la situació a l'Àfrica, especialment de les malalties epidèmiques i de la tasca caritativa de l'Església catòlica. Colin Powell va tractar el Papa amb l'apel·latiu *Sir*, en anglès, nom amb què es tracta un superior a l'exèrcit dels EUA. El Papa va demanar Powell que enviés «salutacions» al president Bush.

El Papa va parlar de la creació de dos estats sobirans.

La visita de Powell s'inscriu en un clima de recuperació de bones relacions entre els EUA i el Vaticà, deteriorades durant la guerra l'Iraq per la diferència de posicions. El vistiplau del Papa pel que fa a la proposta de pau pel Pròxim Orient presentada per Colin Powell mostra la voluntat del Pontífex per accelerar la resolució del conflicte a Terra Santa. El Papa creu que s'aconseguirà la pau només amb la creació de dos estats sobirans independents, un d'israelià i un altre de palestí.

D'altra banda, Oded Ben-Hur va presentar les seves credencials com a nou ambaixador israelià i va escoltar les paraules del Papa en què li va recordar que fa deu anys que existeix un acord fonamental entre la Santa Seu i l'Estat d'Israel. El Papa va dir a Ben-Hur que «la seva presència aquí testimonia el nostre desig comú de treballar junts per construir un món de pau i seguretat, no només per a Israel i l'Orient Mitjà sinó a tots els indrets del món i per a tots els pobles».

El Papa va esmentar el dret dels israelians a viure en pau, però no va deixar de dir que aquest dret comporta el deure de «respectar el dret dels altres»: «La violència i el terror no podran ser mai mitjans acceptables per fer declaracions polítiques.» Joan Pau II va insistir que «cada estat té el dret innegable de defensar-se del terrorisme, però aquest dret ha de ser exercit amb el respecte pels límits morals i legals». «La Santa Seu està convençuda que el conflicte al Pròxim Orient només podrà ser resolt quan hi hagi dos estats independents sobirans.» El Papa va afrontar temes difícils com ara «la qüestió dels refugiats palestins i els assentaments israelians», i va recordar que «no s'ha de prendre cap decisió unilateralment» sinó amb diàleg i negociació.

Finalment, el Papa va esmentar el pro-

blema dels cristians que viuen a Terra Santa, sobretot les dificultats d'accés als santuaris i als Sants Llocs, així com el patiment de les comunitats cristianes, la disminució de la població cristiana a causa de l'emigració. El Papa va dir que «tota la família humana sent la necessitat urgent de vèncer la violència i el terror, d'acabar amb la intolerància i el fanatisme, d'entrar en una nova era de justícia, reconciliació i harmonia entre individus, grups i nacions». Aquesta necessitat, va dir el Papa,

«se sent més agudament a Terra Santa que a qualsevol altre lloc».

Ben-Hur va fer un discurs centrat en el record de la Shoah, de les relacions amb els cristians, especialment amb el papa Joan XXIII, el cardenal Agostino Bea i Johannes Willebrands i va fer memòria dels gestos que el Papa i alguns documents recents pontificis han establert amb el poble jueu.

Ben-Hur, el nou ambaixador israelià davant la Santa Seu, va néixer a Israel el 1951, està casat i té tres fills. Fins'ara era ministre plenipotenciari en el Policy Planning Bureau israelià.

Miriam Díez Bosch

EL MIRACLE

CASA D'ESPIRITUALITAT del Santuari del Miracle

- **US OFEREIX** la possibilitat de combinar el descans i la pau del cos amb el de l'esperit, de trobar un espai on a més de gaudir de l'entorn s'ofereixen eines per treballar l'esperit, com espais de reflexió, de silenci, de pregària i de celebració.
- **VENIU AL MES D'AGOST** a compartir una experiència personal enriquidora. Us hi esperem.

PER A TOTHOM

AGOST

de l' 1 (matí) al 6

EXERCICIS ESPIRITUALS.
Director: P. Cebrià Pifarré, monjo.

del 25 al 31

EXERCICIS ESPIRITUALS.
Director: G. Joan-Carles Elvira, monjo.

PER A INFORMACIÓ, INSCRIPCIONS I RESERVES.

CASA D'ESPIRITUALITAT
Tlf.: 973 480 045 Fax: 973 480 243
25287 EL MIRACLE (El Solsonès)
<http://personal.redestb.es/elmiracle>

Mons. Kamal Hanna Bathish, bisbe auxiliar del Patriarcat Llatí de Jerusalem

—El poble manté l'esperança en la feina dels polítics per la pau?

—El poble no confia en les negociacions. Ha tingut massa desil·lusions, molt dures. Psicològicament no es pot aguantar una desil·lusió darrere l'altra. Jo he viscut això en la comunitat àrab, amb la creació de l'Estat d'Israel. Al principi esperaven una solució, però ara ja no. La gent està cansada, vol una pau veritable que li doni una vida normal, lliure, democràtica, viure amb tranquil·litat. El poble palestí pateix molt, no viu en condicions humanes. No vol acords de paper, perquè ja n'ha vist molts. Vol acords que es concretin en la vida real de cada dia. El poble palestí no confia en Israel, a qui considera el seu enemic, ni tampoc en els representants de l'Autoritat Palestina, que respon als desitjos americans i israelians. No confien en Amèrica, sobretot després de la guerra de l'Iraq. Sé que la pau no serà fàcil i que no arribarà ràpidament.

—Per on passa la pau?

—El conflicte àrab-israelià és la font de tots els problemes de l'Orient Mitjà i, per tant, de tot el món. Després de l'11-S i la guerra d'Afganistan hi ha molta por. La lluita no es fa destruint països, sinó cons-

Joan Pau II demana constantment pregàries per la situació dramàtica que viu Terra Santa, especialment pels cristians. La por als atemptats suïcides, l'alt índex d'atur, l'absència de pelegrins... han aconseguit crear un clima de tristesa i de desesperança difícil de superar. Recentment, ha estat a Barcelona Mons. Kamal Hanna Bathish, bisbe auxiliar del Patriarcat Llatí de Jerusalem. Trobareu més informació d'aquesta visita a la pàgina 17. Mons. Bathish, àrab-palestí, comparteix el patiment del seu poble. La seva veu denuncia la situació del poble palestí i demana que es resolgui el conflicte per poder tenir una pau digna i veritable.

abans. L'islam és una religió de perdó, que acull. No ho farà com el cristianisme, però permet viure amb pau i dignitat. Les autoritats jueves no contempen el perdó. Jo sóc de Natzaret i no recordo un temps de pau a Terra Santa. Totalment meva vida l'he passada aquí i sempre he viscut el conflicte.

—Què poden fer les diferents comunitats religioses?

—Entre les diferents Esglésies cristianes sempre hi ha trobades, preguem junts... el problema és que els caps religiosos musulmans i els caps religiosos jueus són, al mateix temps, personalitats oficials i no estan autoritzats a establir un diàleg religiós, encara que sí de col·laboració. Resulta

lia dispersa, dividida. La realitat és que els cristians han disminuït molt. Primer de tot, necessitem la pau perquè tot torni a la normalitat perquè a Terra Santa es viu amb por i sospita, i així no es pot viure dignament.

—Se senten abandonats?

—No senten l'interès de la resta de cristians del món i se'n lamenten. Jo sé que no és així i que hi ha un gran interès pel que passa a Terra Santa. Sé que pregunten per nosaltres i que és un sentiment de simpatia molt fort cap a nosaltres, però no és suficient. Necessitem ajudes pràctiques també.

—Vol dir reprendre els pelegrinatges?

—Els pelegrinatges són molt importants per a nosaltres. Jerusalem viu sobretot del turisme. Igualment la comunitat que hi ha al voltant de Jerusalem i que és la regió de Betlem. Botigues de records, hotels, restaurants... han tancat perquè no vénen pelegrins. També a Ramallah passa el mateix. És cert que un pelegrinatge no ho tindrà fàcil per arribar als punts àrabs, palestins. Per anar a Betlem, per exemple, no serà fàcil, però he de dir que poden venir els pelegrins.

—La por és lliure...

—Actualment es pot

peregrinar a Terra Santa. El que cal entendre és que els pelegrinatges, avui, han de tenir un aspecte una mica nou, que és l'aspecte veritable del pelegrinatge. El pelegrinatge s'ha convertit en turisme religiós. Això no és peregrinar. El pelegrinatge es dona més en el nivell de l'esperit, del cor... és una tornada a trobar la font de la

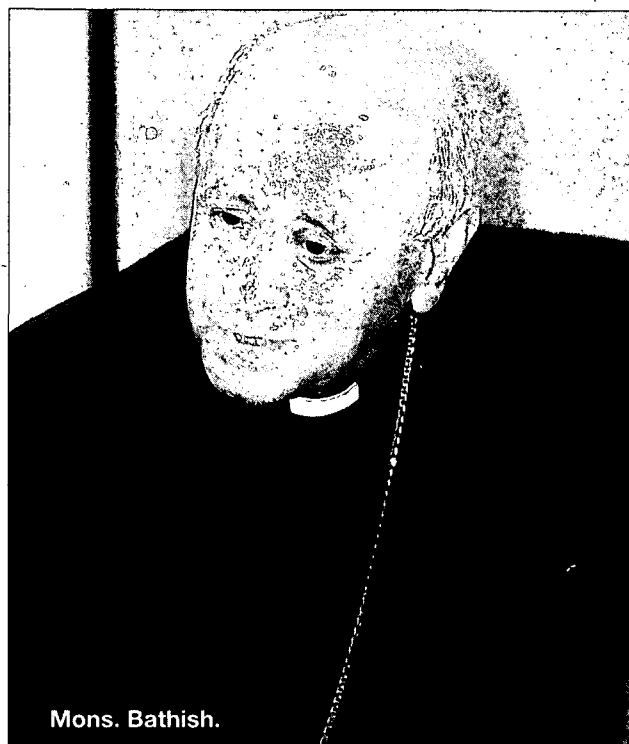
meva fe als llocs de Crist. És la curiositat de trobar Crist. El pelegrinatge sempre té un aspecte de penitència. Un pelegrinatge sense dificultats ni dolor no és un pelegrinatge. El pelegrí ha de saber per endavant que no serà fàcil. Que senti que pateix amb els cristians de Ter-

ra Santa, perquè ells pateixen amb Jesucrist. És compartir els sofriments de Jesucrist. No puc arribar a la salvació si m'allunyo de la prova, no puc arribar al sepulcre buit sense passar abans pel Calvari.

—Quines dificultats troba l'Església catòlica per portar a terme la seva tasca?

—Una qüestió preocupant és el Seminari. Fa un any teníem 60-70 seminaristes menors i 20 majors. Ara no tenim Seminari perquè els nois no poden venir, ja que està en territori palestí. Hem deixat cada jove a la seva parròquia, amb els seus pares, amb el seu rector, i hem d'enviar-hi un sacerdot del Seminari per tractar de fer-los un seguiment. Aquesta no és la manera de formar els seminaristes. És una vida impossible per al Seminari, què farem sense sacerdots?

Rosa Maria Jané Chueca

Mons. Bathish.

«Els pelegrins han de sentir que pateixen amb els cristians de Terra Santa»

truint països ja destruïts. Això hauria tret la raó als defensors del terrorisme i als kamikazes palestins. La cultura de la pau cal ensenyar-la, en primer lloc, als altres pobles, començant per Amèrica i Europa. No es pot lluitar contra la violència, contra el terrorisme, amb una guerra. Cal conrear una cultura de pau en el poble israelià i en el poble palestí i també en les autoritats.

El poble àrab té una gran memòria i no oblida fàcilment, encara que ho pot fer si se li dona garanties d'una vida digna. Per exemple, amb els acords d'Oslo, fins al dia abans, els nois àrabs estaven al carrer tirant pedres als soldats. L'endemà, els mateixos nois van anar pel carrer amb branques d'olivera per lliurar-les als soldats israelians contra els que havien lluitat hores

més fàcil entendre's amb els musulmans, però la situació tampoc no hi ajuda gaire. Els musulmans no accepten reunir-se amb els jueus. Com s'han de reunir i dialogar amb qui mata el seu poble? És com si traïssin el poble palestí.

—Es pot dialogar amb les autoritats?

—A Israel no accepten que els caps religiosos cristians parlin d'alguna cosa que pugui afectar la política; només accepten que parlem d'aspectes religiosos. No permeten que expressem la nostra opinió, com fa qualsevol altre ciutadà. Cal canviar moltes coses de les mentalitats, perquè així no es pot construir la pau.

Els patriarques i bisbes cristians hem tingut diferents trobades a Jerusalem, i per Nadal, per Pasqua i en altres moments fem

declaracions en les quals sempre intentem parlar i dir que la violència no pot generar mai la pau. Els palestins sempre ens han escoltat, fins i tot Hamas i Yihad. Una delegació dels nostres bisbes els va anar a veure. Els vam parlar que si poguéssim obtenir d'Israel una declaració de posar fi la violència i amb la promesa de pau i de retirar-se dels territoris, quina postura prendrien. Ells van dir que estaven preparats per acabar amb la violència. Hem intentat parlar amb els israelians, però ha estat impossible. Necessitem ajuda política, cultural, econòmica... perquè els palestins tinguin un govern modern i democràtic.

—Com és la situació dels cristians?

—Terra Santa sempre ha estat governada per altres pobles. La vida sempre ha estat difícil. Els cristians sempre han estat presents a la terra de Crist des del primer segle i fins avui. No hi ha hagut mai absència de cristians i espero que no faltin mai cristians a Terra Santa. A l'Església la preocupa que els cristians abandonin Terra Santa i és que la situació actual no afavoreix aquesta presència. Les famílies intenten assegurar-se un futur millor i tenen la tradició d'enviar un fill, el pare de família o algun parent a l'estranger per treballar i així ajudar a viure la família. El dolent és que donada la situació actual, no poden tornar. És terrible aquesta separació de la família. En aquesta terra, la família està molt unida, és la mentalitat oriental, i és un cop molt fort acostumar-se a tenir la famí-

«Cal canviar moltes coses en les mentalitats, perquè així no es pot construir la pau»

AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

Campanya d'aportacions populars rifa 2003

Han resultat premiades les butlletes següents:

primer premi: 23.600
segon premi: 03.054
tercer premi: 07.139

Premi especial
de coberta
575

Gràcies per la vostra col·laboració

Itàlia

La vida religiosa reflexiona sobre el diàleg

■ Celebrada l'assemblea de la Unió de Superiors Generals

ROMA.— Del 28 al 31 de maig va tenir lloc l'assemblea de la Unió de Superiors Generals (USG) sobre el tema «El religiós, home de diàleg i al servei del diàleg». En el document final, resultat de les

diferents reflexions mantingudes durant aquests dies, s'afirma que «estem convençuts que el diàleg és una condició indispensable per revitalitzar la vida religiosa d'avui»

«Vivim en una època de profundes transformacions i en un ambient pluricultural», llegim en el document, «(...) donat que comptem amb una "experiència privilegiada de diàleg a través de la vida fraterna", estem cridats a ser els artífexs de la comunió i de la col·laboració dins de l'Església». També recull la necessitat d'estar atents als signes dels temps, a les necessitats del món i a les aspiracions de la humanitat.

En els sis punts del document final es parla de l'aportació que cal fer a la recerca de la veritat, de la justícia i de la pau, de la formació per al diàleg, del diàleg en la vida consagrada, dins de l'Església i entre els homes i les dones en l'Església. També s'hi inclou una referència a la col·laboració amb la Cúria romana: «Suggerim que hem de ser generosos per posar a disposició de la Cúria persones dotades per a les tasques necessàries; reforçar la USG com a pont per al diàleg entre els religiosos i el Vaticà; crear i estrènyer vincles personals d'adhesió i de suport; respectar el fet que els oficials de la Cúria no són tots iguals i que existeixen corrents i estils diversos; continuar fent esforços per aconseguir contactes ocasionals directes entre els responsables de la USG i el Sant Pare.»

En analitzar temes d'interès comú, un cop acabat el debat sobre el tema de fons del diàleg dins l'Església, l'assemblea va tractar la qüestió dels abusos sexuals i va subratllar la importància que s'ofereixin directrius per a una resposta pastoral d'emergència. La prioritat pastoral neix d'una exigència que té arrels bíbliques profundes i és la resposta a la pregunta «on és el teu germà?». Sobre les hipòtesis

Participació de Jesús M. Lecea

L'escolapi Jesús M. Lecea, president de la Conferència Espanyola de Religiosos i de la Unió de Conferències Europees de Superiors Majors, va participar en l'assemblea per parlar del diàleg de la vida religiosa amb els membres de l'Església: «Practicar el diàleg en l'Església, entre els seus membres, entre els que ostenten els ministeris diversos, és practicar la comunió, és posar en moviment i conrear l'espiritualitat de comunió», va assenyalar. El P. Lecea va afirmar que no s'han d'ocultar les dificultats del diàleg que existeixen en l'Església: «Cal trobar les vies de confluència, fins i tot enmig de les tensions i dels conflictes, perquè la comunitat eclesial hi és per a garantia de la llibertat de tots els membres.»

Pel que fa al diàleg amb els laics, va dir que és explicable «la temptació d'enfocar el diàleg amb els laics en la

mesura en què ens ajuden a portar endavant les obres que ja no podem atendre nosaltres mateixos. Els laics no són les persones que necessitem

perquè cobreixin les nostres absències i les nostres baixes. (...) Ens necessitem mútuament no per fer les coses d'Església, sinó per evangelitzar». En el diàleg amb els sacerdots i bisbes va indicar que «quan l'aire que es respira és fratern, respectuós i dialogant, fins i tot els casos conflictius són font de purificació» i va cridar a superar la mentalitat excessivament administrativa. Sobre el diàleg intercongregacional, va assegurar que no és «per desdibuixar identitats diferents que són la riquesa que l'Esperit ha posat en la vida religiosa. (...) Es tracta de posar els carismes al costat dels uns dels altres, per impulsar més bé la missió i la vida mateixa dels instituts religiosos». (IVICON)

Jesús M. Lecea.

de reinserció a la comunitat dels religiosos responsables dels abusos, es va presentar una experiència positiva en què van participar el superior general, el provincial i la mateixa comunitat en la qual el religiós s'ha tornat a inserir.

L'assemblea va concloure amb l'enviament d'un telegrama de felicitació al Papa pel seu 25è aniversari de pontificat.

ALEMANYA

Impuls important a l'ecumenisme

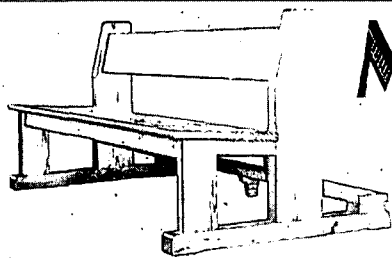
BERLÍN.— Recentment s'ha celebrat el I Congrés Ecumènic de les Esglésies alemanyes, sota el lema «Sigueu una benedicció per al món». Durant cinc dies, més de 200.000 persones (catòlics, luterans i membres d'altres Esglésies o comunitats cristianes) es van reunir per participar en taules rodones, conferències, espectacles, espais de pregària i trobades d'espiritualitat. En declaracions a Ràdio Vaticana, el cardenal Walter Kasper, president del Consell Pontifici per a la Unitat dels Cristians, va assenyalar que «hi ha l'esperança i la voluntat de cooperar, d'acostar-se, d'aprendre els uns dels altres. La impressió d'aquesta trobada és molt positiva i crec que dona un impuls fort al futur de l'ecumenisme». (C.C.)

FRANÇA

Els bisbes africans i europeus demanen més atenció als països menys desenvolupats

EVIAN.— «Sostingueu la Nova Aliança per a Àfrica (NEPAD) reduint el deute dels països pobres i incrementant els ajuts per al desenvolupament.» És el que van demanar els bisbes d'Europa i Àfrica al G-8 a Evian. La petició va ser formulada en una carta enviada al president francès, Jacques Chirac, firmada per Mons. Josef Homeyer, president de la Conferència Episcopal dels Bisbes de la Unió Europea (CÔMECE), i per Mons. Monsegwio Pasinya, president del Simposi de les Conferències Episcopals d'Àfrica i Madagascar (SECAM).

A la carta, els bisbes van demanar als membres del G-8 que es comprometin a promoure un intercanvi comercial més equitatiu entre el Nord i el Sud del món. Concretament, es va demanar un accés més gran al mercat dels països més rics per als productes agrícoles dels països africans i una reducció dels preus dels fàrmacs venuts als països pobres. (Fides)

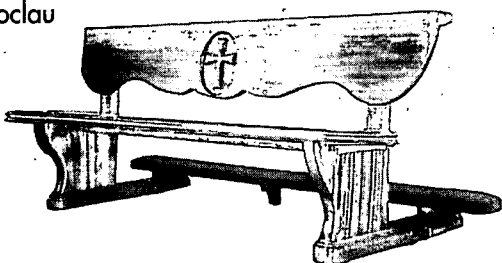

MATARRANZ

Especialistes en
tota mena de
mobiliari religiós

- Bancs per a esglésies
- Mobles de sagristia
- Protecció total de la fusta per autoclau
- Acabat inigualable
- Projectes, fabricació i restauració
- Pressupostos sense compromís

Ctra. de Segòvia, s/n
40350 Escalona del Prado (Segòvia)
Tel. 921 570 794 - Fax 921 577 046

RENOVACIÓ CARISMÀTICA CATÒLICA

Grup Nostra Sra. del Sagrat Cor

MISSA DE SANACIÓ

El divendres proper dia 20 de juny del 2003 celebrarem una Vetlla de Pregària pels malalts, amb Eucaristia i Exposició del Santíssim, de 9 a 12 de la nit al

Santuari de Nostra Senyora del Sagrat Cor
c/ Rosselló, 175 (entre Muntaner i Aribau,
metro Hospital Clínic i FF.CC. Provença-Balmes)
Tel. Informació: 934 196 355
José Antonio Godina

Espanya

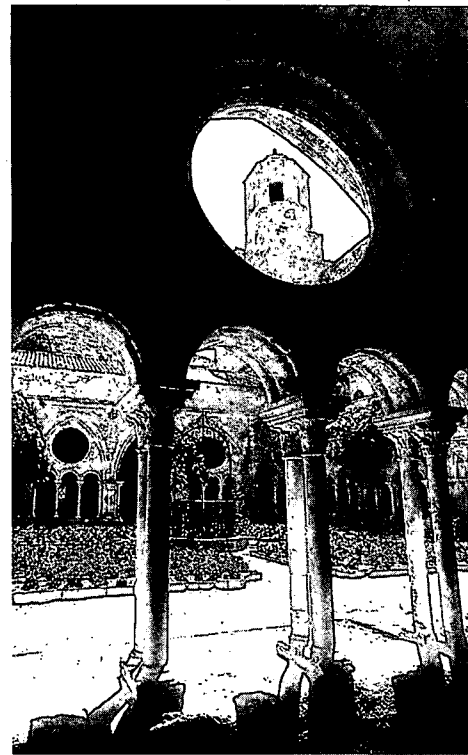
L'Església lamenta l'últim atemptat terrorista

MADRID.— La Conferència Episcopal Espanyola va emetre una nota de condemna davant de l'atemptat comès per ETA a Sangüesa (Navarra) el 30 de maig passat. Els prelatos es van referir al missatge del Papa en la seva visita recent a Espanya, en què recordava l'odi i la mort produïdes per l'espiral de la violència, el terrorisme i la guerra. «El mateix que el Sant Pare, convidem els creients a demanar amb insistència a Déu el do de la pau, que abans que res és do de Déu, i a construir-la entre tots mitjançant la conversió interior. Convidem també a tothom a ser "operadors i artífexs de pau", donant testimoni amb la pròpia vida que "les idees no s'imposen, sinó que es proposen" i que cap demanda o reivindicació es pot defensar amb l'assassinat». Així mateix, el bisbe de Bilbao, Ricardo Blázquez, va publicar un text en què assenyalava que «no hi ha cap objectiu de cap ordre, ni religiós, ni social, ni polític que justifiqui aquesta brutalitat. (...) Que a inicis del tercer mil·lenni tinguin lloc atemptats com el d'avui en un racó respectable d'Europa ens fa vergonya i ens denuncia a tots».

D'altra banda, l'episcopat espanyol també ha escrit un telegrama de condol al bisbe d'Albacete per l'accident ferroviari a Chinchilla. (C.C.)

Interioritat per descobrir la presència de Déu

■ La vida contemplativa celebra el seu dia el 15 de juny

A vegades situem la contemplació només als monestirs.

MADRID.— En la solemnitat de la Santíssima Trinitat, el 15 de juny, l'Església celebra la Jornada Pro Orantibus. Enguany, la reflexió gira al voltant de la idea «Vida contemplativa: brocal d'intimitat». En aquesta jornada es tenen molt presents les paraules que el Papa va adreçar als joves a Cuatro Vientos: «El drama de la cultura actual és la manca d'interioritat, l'absència de contemplació.»

El bisbe president de la Comissió Episcopal per a la Vida Consagrada, Mons. Luis Gutiérrez, quan va presentar la jornada, va subratllar que moltes vegades «situem la contemplació en un estat de vida, en fem la professió pròpia d'alguns cristians, la descobrim només en l'espai monàstic». Per això agraeix al Papa les seves paraules a Cuatro Vientos, que ajuden a «donar un salt qualitatiu en la comprensió, tracte i pràctica de la contemplació. La fe no neix ni madura de la visita a aquest o aquell temple o santuari; (...) ni de la pràctica de preceptes; ni de l'acceptació d'unes veritats, sinó de la trobada amb Jesucrist, del tracte íntim, del diàleg constant i amorós amb Ell, de l'entrega confiada a la seva persona». Aquest tracte íntim és el que crea una actitud espiritual que «capacita per donar al Pare el culte veritable; és qui trenca la distància entre el Déu adorat i el fidel adorador». Segons Mons. Gutiérrez, la vida contemplativa recorda, anuncia, dóna testimoni i ajuda a comprendre i practicar la «contemplació veritable».

Per la seva part, el director del Secretariat de la Comissió Episcopal per a la Vida Consagrada, el P. Jesús Sanz, o.f.m., ha

escrit una reflexió, prenent com a referència l'evangeli que parla de la samaritana, en què assenyalava que el món necessita la interioritat: «No es tracta d'una interioritat sense rostre ni sense amor, que juga a la introspecció dels abismes propis, sinó aquella que s'omple d'admiració davant l'estupor d'haver trobat en la fondària la Presència que ens permet tornar a començar una i mil vegades: la Presència de Jesús, que assegut tranquil·lament en el brocal del nostre pou, ens regala la font de la seva Aigua Viva.» El P. Sanz assenyalava que la vida contemplativa, en les seves diferents modalitats i clausures, viu «aquesta trobada com un anunci dolç i profètic per a la resta dels cristians i per a tota la humanitat». Els monjos i monges contemplatius ens recorden «amb la seva consagració teixida de silenci en el qual escolten una Paraula i de soledat en la qual abracen una Presència, que existeix la set i que per això existeix l'Aigua».

El P. Sanz tanca la seva reflexió convidant a «conèixer el Do de Déu, demanar que brolli en nosaltres la seva Aigua i, deixant tots els nostres càntirs, encertar a l'hora de donar testimoni del qui ens espera al nostre brocal i ens ha revestit de la Veritat». (C.C.)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

ASIA APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 178,30 €** ☐
Àsia i Oceania: 243,82 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

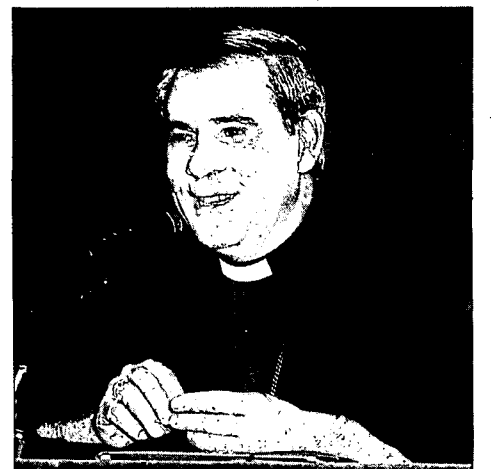
Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐
 Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel: 934 092 810 - Fax 934 092 820

Mons. Martínez pren possessió de l'arxidiòcesi de Granada

GRANADA.— L'1 de juny Mons. Francisco Javier Martínez va prendre possessió de l'arxidiòcesi de Granada, i va succeir així Mons. Antonio Cañizares. Des del 1996 Mons. Martínez era bisbe de Còrdova. En una eucaristia solemne, celebrada per 26 bisbes, el nou pastor de l'Església granadina va dir als seus diocesans: «Jo no prenc possessió de l'Església de Crist a Granada. És ella, sou vosaltres, els qui preneu possessió de mi.» El nou bisbe va destacar a la seva homília que la «línia de pensament actual situa Déu, primer fora del cosmos i després fora de la realitat, per acabar negant la seva realitat i convertint-la en una fantasia humana». Mons. Martínez es va mostrar engrescat per aquesta nova etapa i es va adreçar especialment als joves: «Jesucrist, que no és un personatge del passat, sinó que viu misteriosament en el seu cos que és l'Església, us estima, i vol la vostra felicitat i la vostra alegria, la vostra llibertat i la vostra vida, més fins i tot que vosaltres mateixos. No tingueu por.»

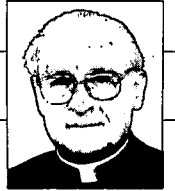
Per la seva banda, el Col·legi de Consultors de la diòcesi de Còrdova ha escollit

Mons. Martínez.

Lorenzo López-Cubero Giménez com a administrador diocesà de Còrdova. Des del 1994 és canonge de la catedral cordovesa; des del 1981, fiscal i defensor del Vincle al Tribunal Interdiocesà; rector de Sant Pius V d'El Vacar des del 1985, i vicari general i moderador de la Cúria des del 1991. És membre del Consell Presbiteral i del Col·legi de Consultors. (C.C.)

Carta Dominical

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Què es pretén en negar les autèntiques arrels d'Europa?

«El poble alemany, conscient de la seva responsabilitat davant de Déu i davant de la història...» Cito de memòria però aquest és l'inici de la Constitució alemanya dels anys 40. Ara es discuteix si «es pot posar» el nom de Déu en la futura Constitució europea.

Després de la guerra mundial, Adenauer demanava des d'Alemanya: «Feu Europa. Feu-la aviat.» Però ell no pensava en una Europa unida només pels llaços econòmics, com està succeint, sinó en un Europa refeta i reunida des dels elements bàsics i comuns que la van constituir. La història d'Europa no pot concebre's sense l'alè del cristianisme que l'ha amarat des de fa gairebé vint segles.

Sens dubte, ni Adenauer ni els que participaven de la seva il·lusió i els seus treballs, per exemple De Gasperi des d'Itàlia i Schuman des de França, tots cristians convençuts, van poder imaginar que a l'inici del segle

següent es pretendria fer una nova Europa, però marginant radicalment l'element cristià de la seva història i de la seva cultura.

Aquesta marginació ha estat aprovada en el projecte de Preàmbul pel Presídiu de la Convenció Europea, i s'haurà de sotmetre a l'acord del Plenari. El Preàmbul es refereix explícitament a la cultura hel·lenística i romana com a components de la cultura europea; cosa certa. Però el sorprenent per a qualsevol europeu de cultura mitjana és que se salti, sense més, des d'aquests dos elements al segle XVIII, als filòsofs de la llum.

Cap referència per a la base cristiana en tota la història d'Europa. És trist veure fins quins buits històrics pot portar una mentalitat sectària. El que el Presídiu de la Convenció Europea vol aprovar és una falsedat històrica, una ofensa per a milions d'europeus que se senten fills també d'una cultura cristiana, no sols

de la grecoromana, i una demostració de quines ideologies, buides de transcendència, volen construir una Europa que seria irrecognoscible si els polítics dels estats membres de la Convenció accepten aquest disbarat històric i cultural.

Però la realitat és tossuda. I més quan existeix des de fa segles, com s'esdevé amb la influència cristiana a Europa. I el risc innegable que, si la proposta a què al·ludim fos aprovada, podria produir una nova esquerra en la no gaire perfecta unitat d'Europa, tampoc és menyspreable.

Lamentem que Europa estigui a les mans dels qui semblen tenir un buit profund en el fons de l'ànima i pretendre buidar les nacions de tot sentit espiritual. Quin objectiu els mou? Quins compromisos tenen els responsables d'Europa, i amb qui, per fer de la nostra història d'europeus una caricatura?

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Contemplatiu enmig nostre

Els contemplatius viuen entre nosaltres. Pel seu estil de vida els veiem molt poc. Han fet opció pel silenci i la pregària en el seu lliurament a Déu. La vida dels contemplatius i de les contemplatives suscita curiositat a moltes persones, que es pregunten qui són, com viuen, per què han fet aquesta opció.

Julien Green, un novel·lista cristià, ja fa anys es preguntava: «Quantes persones hi ha entre nosaltres que hagin experimentat el sentiment de la presència de Déu?» A l'home d'avui, immers en el neguit i el soroll, amb prou feines li queda temps per tastar el gust saborós de la pregària i de la presència de Déu en la seva vida.

Tanmateix hi ha homes i dones que se senten cridats a dedicar tota la vida a la pregària, al treball i a la comunitat en el si d'un monestir contemplatiu. Són nois i noies que han pres aquesta decisió per a tota la vida, i són molt feliços.

Els nois i noies que Déu crida a la vocació contem-

plativa són persones que estimen la vida, són solidàries amb els germans i estan compromeses en la transformació del món. La vida contemplativa en un monestir no és de cap manera una evasió del món, un desentendre's de la societat. La vida contemplativa és expressió de l'amor a Déu i no es pot estimar autènticament Déu sense estimar la humanitat.

La vida contemplativa realitza plenament les persones que han rebut aquesta vocació, perquè Déu omple meravellosament tots els nostres anhels. Heu visitat mai una comunitat contemplativa? És una bona experiència, interpel·la i suscita moltes preguntes, com aquestes: Quin valor donem a Déu en la nostra vida? Quina relació creiem que existeix entre Déu i la creació, entre Déu i la vida? Quin valor donem a la pregària i al silenci en la nostra vida personal i familiar?

Vaig conèixer una noia en el cor de la qual Déu anava treballant, i em deia que notava un canvi en la seva vida, perquè li anava agradant el que abans li desa-

gradava i perdia el gust per moltes coses que abans la satisfien. Va entrar en un monestir contemplatiu i després d'uns anys em va escriure comunicant-me que feia la seva professió religiosa i que «era felicíssima».

Els contemplatius i les contemplatives són molt necessaris per a l'Església i per a la societat. Encara que sembli una paradoxa, des del monestir estan molt a prop de les necessitats eclesials i de les inquietuds, tristeses i sofriments dels homes, els seus germans. No són persones indiferents ni egoistes, perquè el seu amor participa de la universalitat de l'amor de Jesucrist. Viuen amb els ulls posats en ell i amb el cor obert a les necessitats dels germans, un cor que, fent-se pregària, fa que aquesta sigui més apostòlica i converteixi la seva vida en redempció.

A tots ens aniria bé apropar-nos una mica més als monestirs dels contemplatius i contemplatives per entendre millor una rica dimensió de la vida cristiana.

La pàgina

del nostre setmanari

www.catalunyacristiana.com

opinió

Punt de vista

Joaquín Iglesias
Teòleg, Fundació ARSIS

Coherència política

En els últims anys, es parla molt de la necessitat de la federació, la feina en xarxa, la coordinació i, fins i tot, de les aliances entre les entitats del tercer sector —ONG, fundacions, associacions, etc. L'administració demana que les federacions siguin els seus interlocutors i fins i tot tendeixen a afavorir més les organitzacions federades, i en condicionen les subvencions a la pertinença a algun grup d'entitats. Així, argumenten, s'evita la dispersió, se cerca un únic interlocutor, s'afavoreix l'intercanvi de bones pràctiques i s'uneixen esforços. Aquest plantejament té molts avantatges, però, a més, ja respon a una tendència natural de l'àmbit associatiu. Les entitats, d'una manera espontània, s'agrupen, participen en projectes comuns i estan disposades a sacrificar els personalismes per poder emprendre iniciatives conjuntes per a un bé comú més gran. Això demostra el grau de maduresa de la societat civil i del teixit associatiu. Aquesta tendència de treballar en xarxa és creixent, com ho demostren els estudis fets —Llibre Blanc del Tercer Sector. L'administració vol institucionalitzar o imposar models que en realitat ja es donen d'una manera natural.

Per què el que es requereix al món associatiu no s'aplica de la mateixa manera en l'àmbit polític? Si les ONG s'han de federar per ser escoltades, per què els partits polítics no es poden plantejar una unió més enllà de la suma de vots per governar? Per què per governar una ciutat els partits no es poden aliar per formar un equip de govern millor, amb pluralitat de procedències polítiques?

Si l'administració exigeix unificació a les ONG, hauria de donar exemple practicant-la. Els polítics, elegits per liderar la ciutadania, han de ser els primers capaços de treballar en equip. Per què no es pot governar comptant amb persones competents d'altres partits, encara que siguin minoritaris? Això és portar la democràcia fins a la seva plena realització en la pràctica. Els ciutadans no en tenim

prou d'«elegir». La democràcia adulta és participativa. La classe política hauria de ser pionera i model de coordinació, de treball en xarxa, de projectes conjunts, d'intercanvis de bones pràctiques entre partits, saber governar amb ministres o regidors d'altres formacions, diàleg obert...

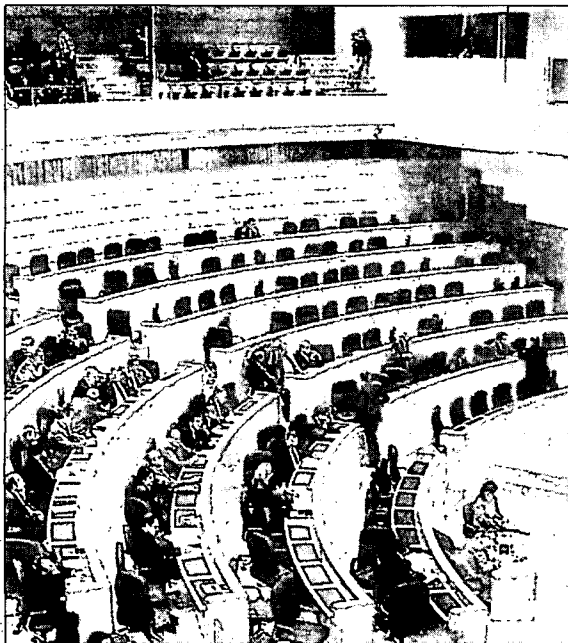
Avui un bon polític és un bon gestor que sap treballar eficaçment pel benestar real dels ciutadans. Quan els polítics de més èxit són els millors venedors de la seva imatge, la democràcia està en perill. Sovint obtenen més vots els

partits que saben vendre més bé els seus candidats. I, com en el món de la publicitat, el partit que té més fons i mecenes per llançar una campanya atractiva guanya. I això no significa necessàriament que siguin els millors gestors de l'administració pública. Plató ja deia que el gran risc de la democràcia —el poder del poble— és que acabi sent una demagògia —la manipulació del poble.

Per poder sobreviure amb salut i força, la democràcia s'ha de sotmetre a un reconeixement. I és el ciutadà qui té la paraula i qui ha de prendre el pols. La societat civil va per davant de l'administració com a moviment social, organització, cooperació i mobilització davant d'emergències —el cas del *Prestige*, la guerra de l'Iraq, l'acollida al

deversall d'immigrants i refugiats... Els polítics haurien de prendre nota: el seu paper és anar per davant, i no a remolc de la societat. El seu paper és potenciar, i no frenar la iniciativa civil.

La política s'entén com un servei o no serveix. Si no és servei, es converteix en un negoci lucratiu que afavoreix els interessos dels governants de torn. Els polítics han de governar de la mà de la societat civil. Junts podem construir un model de societat que tots volem: que el seu fi últim sigui servir la persona —totes les persones. Només així hi haurà esperança en els polítics i es recuperarà la il·lusió dels ciutadans i el seu desig de participar en la construcció de la societat.

Els polítics, elegits per liderar la ciutadania, han de ser els primers capaços de treballar en equip.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

El culte eucarístic

L'encíclica *L'Església viu de l'Eucaristia* tracta, en el número 25, el culte a l'Eucaristia fora de la missa. I el presenta com un enorme valor en la vida eclesial. Aquest culte eucarístic té, evidentment, el seu íntim lligam amb la celebració de l'Eucaristia. La presència real del Senyor en les espècies del pa i del vi, que es conserven després de la missa —presència que dura mentre subsisteixen les espècies del pa i del vi—, deriva de la celebració del Sacrifici i tendeix a la comunió sacramental i espiritual.

El Sant Pare exhorta els pastors a animar i testimoniar el culte eucarístic. Es refereix, especialment, a l'exposició del Santíssim Sagrament i a l'adoració de Crist present en les

espècies del pa i del vi. Joan Pau II, volent desvetllar l'estupor davant el tresor de l'Eucaristia, escriu: «Que n'és de bonic estar amb Ell i, reclinats sobre el seu costat com el deixeble estimat (Jn 13,25), palpar l'amor infinit del seu cor.» Posa un fort subratllat en el valor de la pregària davant del Santíssim en les diverses formes de conversa espiritual i també d'adoració silenciosa. «Totes les vegades, estimats germans i germanes, que he fet aquesta experiència hi he trobat la força, el consol i el suport!» L'Eucaristia «és un tresor inestimable, no sols en la celebració, sinó que també estar davant d'ella fora de la missa, ens dona la possibilitat d'arribar a la mateixa font de la gràcia.»

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.telefonica.net)

Orquíidies

A prop de casa meua es presenta una exposició d'orquíidies. Vagi per endavant una idea, de la qual molts riuran. A Jesús-Eucaristia li dic moltes vegades que hi ha dues coses que no li envejo de la seva etapa històrica: no va saber què era el cafè, ni va gaudir d'aquestes flors. A la primera qüestió no hi puc correspondre, a la segona sí. Quan passejo pel camp i trobo alguna de les orquidàcies que abunden tant, la tallo i la poso en un gerro, al costat del sagrari. Tinc la convicció que a Ell li agrada tant la llàntia que crema com l'encant d'aquestes flors.

Tothom ha sentit parlar de les orquíidies tropicals exuberants algunes de les quals ja s'han aconseguit cultivar al nostre país. No m'hi refereixo, he de confessar que a vegades em semblen flors de plàstic. A les d'aquí, lleigeixo que n'hi ha més de 60 espècies, els manca espectacularitat, però n'hi ha que són encantadores. Observades amb deteniment, anava a dir amb una lupa, gaudeixen d'un exotisme enlluernador. Si el redactor del Gènesi rebés la inspiració ara, estic segur que diria que el jardí de l'Edèn estava encatit d'orquíidies, edelweiss i gencianes. Que cadascú pensi el que vulgui. I per si algun lector no coneix les flors a les quals em refereixo, afegiré que les dues més comunes entre nosaltres reben el nom de «flor abellaire» i l'altra «sabateta de la Mare de Déu».

A l'Evangeli apareix més d'una vegada el gra de mostassa. No sabem exactament a quina planta es refereix Jesús, amb seguretat, però, no es tracta pas de l'hortalissa famosa per les salses que se n'elaboren, segurament tampoc no ho és l'arbut que ens expliquen als pelegrins i que recollim entusiasmat (probablement és la «nicotina glauca»). Devia ser algun vegetal molt comú aleshores, ja que s'anomena també al Talmud sense donar-ne detalls. Jesús no era un botànic, ni existien les normes de nomenclatura que posteriorment va establir Linné; no ha d'estranyar ningú que digui que les llavors d'orquíidies són més petites que aquelles a les quals es referia el Mestre, ja que els científics les classifiquen entre les més petites. Espero que no sigui presumpció que inventi una paràbola a partir de tot això. A més que la llavor és diminuta, i que el vent se l'emporta ben lluny, l'embrió està presoner en una pell dins de la qual no hi ha cap nutrient. Quan cau a terra, si al terreny hi troba un micro fong peculiar, aquest s'hi enganxa i dissol la cutícula, i li aporta els materials de rebuig, que li serveixen de nutrient i li permeten germinar. Les arrels s'enfonsen i s'enlairen les primeres tiges. Amb el temps el resultat d'aquesta simbiosi serà la planta adulta de què parlo.

Escric el dia de l'Ascensió. Sempre m'ha meravellat el coratge que va tenir el grup de deixebles que de la muntanyes de les Oliveres va anar al Cenacle. Va ser aquí on a la llavor diminuta de la seva fe es va afegir la Gràcia. Aleshores va germinar l'Església en aquell país. Després es va estendre i es va desenvolupar ufana fins a arribar a nosaltres. El prodigi s'ha de continuar repetint, a la nostra petita fe, se li ha d'enganyar la Gràcia, que es troba en la pregària i en els sagraments, a partir d'aleshores es faran prodigis. Voler que l'Església visqui exclusivament a partir de discussions, elucubracions i genialitats de presumptes teòlegs, que es defineixen revolucionaris, és com pretendre tenir un jardí d'orquíidies disposant només de les llavors.

Notes insignificants

Germà Adrià

Poder parlar

A cabo d'atendre una àvia. No, a la nostra Espanya, no hi ha gana. Però l'àvia, coneguda de fa anys, de quan un nét seu va estar a la presó, ha vingut perquè estava al lli i no tenia res: ni llet, ni pa, ni diners per comprar alguna cosa. No podria vostè ajudar-me una miqueta?

I no l'he poguda ajudar gens. Estic en l'època de vaques flaques.

Bé, però, puc quedar-me a xerrar una estona?

I hem xerrat una «estonassa». Diu que fa dies que és al lli. Que ningú no la visita. Que és com si no tingués veïns. Que el seu nét va morir per la droga. Que ningú no l'estima. Una «estonassa» parlant-se ella mateixa, perquè no sé si l'he interrompuda cap vegada.

Aquesta setmana he rebut una altra vegada una carta de Pedro. M'escrui almenys cada quinze dies, des de la presó del Sud d'Espanya on fa anys que està tancat.

Tota la carta respira satisfacció.

«Germà, per primera vegada he pogut parlar amb el jutge de vigilància. És una dona i bastant jove, i m'ha escoltat gairebé durant una hora. Ningú no m'havia escoltat mai.»

Pedro respira satisfacció per tots els porus de la seva escriptura.

En canvi, Sevi, en la seva carta de la setmana, respira tot el contrari: descoratjament, soledat, incomprensió, amargura, gairebé desesperació.

Durant l'últim permís va tenir uns problemes greus. I va arribar unes hores més tard.

Ha parlat amb un criminòleg, però no l'ha escoltat. Va intentar explicar la història al seu assistent social i tampoc no el va escoltar; va provar d'abordar el seu educador, i l'educador el va mirar despectiu i tampoc no el va escoltar.

«Germà —em diu—, vingui aviat. Amb vostè sí que podré parlar. I amb franquesa, i sense por que el que digui pugui perjudicar-me.»

Ja té experiència d'altres estius en els quals l'he visitat.

He hagut de contestar-li que aquest estiu no sé si podré visitar-lo per manca de fons. Però Sevi necessita parlar.

Perquè Sevi, malalt de sida, no rep visites de ningú. La seva família no l'admet ni de permís.

Tari ve cada setmana a xerrar una miqueta. Està casada però no té fills. El seu marit és un bon home a qui sempre s'ha estimat molt, però a qui no pot explicar cap dels seus problemes. Mai no ha sabut confessar-se. I més d'una vegada m'ha dit que li agradaria trobar un capellà de confiança.

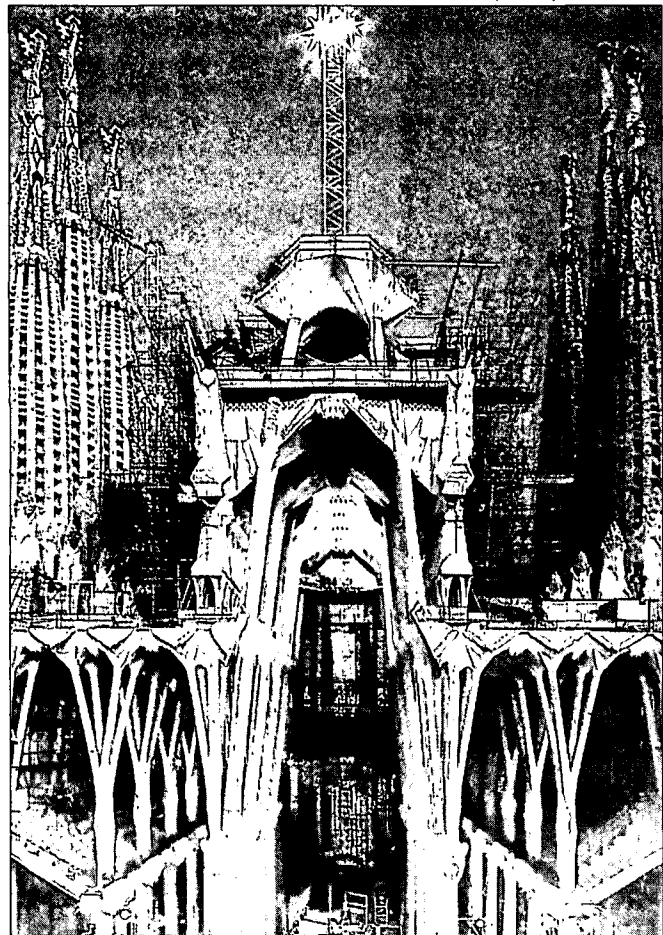
I, mentrestant, diu, que jo escolti les seves preocupacions. I l'escolto una estona cada cap de setmana, o durant la setmana en un bar. Estima molt el seu marit, però el seu marit no la deixa parlar.

A mi mateix, com m'agradaria tornar a tenir una persona a qui totes les setmanes li pogués parlar de les meves «tasques» absurdes pel carrer o pels bars o per les presons.

O hauré de recórrer a l'àvia i explicar-li'n jo i explicar-me'n ella. A veure qui n'explica més.

Zoom

Eduard Brufau

El diumenge 1 de juny va tenir lloc la jornada de portes obertes al temple de la Sagrada Família de Barcelona. Aquesta iniciativa —que té com a origen el dia de la capta, en què es recollien fons per a la construcció de l'edifici— va permetre que més de 30.000 persones poguessin visitar de franc l'emblemàtica església d'Antoni Gaudí. La jornada també va servir per inaugurar dues exposicions sobre l'arquitecte modernista i la seva obra: «Gaudi(r) de la natura» i «L'èxit del poble».

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Llibertat religiosa

La globalització creixent del món comporta grans desafiaments i possibilitats. La convivència és el més bàsic, perquè a partir d'ella es poden construir tots els projectes comuns. Viure juntes persones de races, llengües, cultures i credos diferents resulta molt estimulante per enriquidor però no és gens fàcil llevat que es donin una sèrie d'ingredients com ara el sentit de la pròpia identitat, el respecte per la dignitat de l'altre, la tolerància a la diversitat. N'hi ha prou de veure al nostre país quins són els problemes que generen tensió, la majoria dels quals estan vinculats a la convivència.

L'homogeneïtat avui només és possible en dues situacions clares. La primera, d'aïllacionisme, realitat cada vegada més en declivi. La segona, d'imposició. Prendre mesures coercitives que impedeixin la diversitat i l'heterogeneïtat. Només es pot realitzar fora d'un àmbit democràtic i en un context dictatorial al preu segurament de molta sang. En aquest cas, no hi ha exercici de llibertat.

Si aquestes situacions no són gens desitjables, caldrà convenir que valdrà la pena dirigir els nostres esforços cap a la convivència en la diversitat. Un dels punts importants i sensibles es refereix a la llibertat religiosa. Només cal reconèixer-la i harmonitzar-la amb les altres llibertats. Negar-la no resol el problema i va contra l'essència de la democràcia. Itàlia vol promulgar una llei de llibertat religiosa que pugui servir de paradigma per a altres estats. Es tracta de regular un dret fonamentat en la persona i que té expressió social, a causa del seu caràcter comunitari. El Concili Vaticà II va ser revolucionari en aquest aspecte en promulgar un decret sobre aquest tema.

Dos punts d'interès cal destacar sobre la regulació d'aquest dret. Primer, com s'ha d'entendre la separació Església/es-Estat pel que fa a la llibertat religiosa? Segon, com afrontar la concepció de l'islam?

Sobre el reconeixement que les constitucions fan d'aquest dret, ressaltó dos models diferents: el francès i l'italià. Tal com afirma Vincenzo Paglia, bisbe de Terni-Narni-Amelia: la llei proposada «mostra la saviesa del Dret italià, que no es deixa desviar per la interpretació francesa i no concep la laïcitat de la Constitució com a ostracisme davant de les religions, sinó com a respecte obligat de l'Estat per obtenir la dimensió religiosa de tothom en el marc jurídic i civil». França intenta regular o canalitzar els moviments islamistes i àrabs que hi ha al seu territori, normalment poc permeables a la integració amb el país d'acollida. Els plantejaments que ha mantingut fins al present s'esquarteren davant dels nous problemes que els plantegen els immigrants.

La religió islàmica és una qüestió àrdua perquè té unes característiques culturals i fins i tot socials de difícil integració. Ha de funcionar el diàleg fins a l'esgotament. Es postula des d'Itàlia el dret a demanar als estats islàmics la reciprocitat en el tracte. No resulta just que els islamistes puguin construir les seves mesquites, practicar els seus cultes i ser respectats en les seves creences als països democràtics sense que aquests mateixos drets siguin reconeguts en ambients de majoria islamista per a altres confessions, entre elles la cristiana. Ser catòlic en determinats països implica posar en joc la pròpia vida i estar amenaçat de mort.

El primer desafiament que tenim els cristians en un context de pluralitat religiosa és enfortir la nostra identitat com a tals. Només qui té una identitat robusta pot dialogar amb els altres sense por ni recels, sense inseguretats i sense témer obrir-se i escoltar l'altre. Hi ha un altre aspecte important: cada religió té una cosmovisió al darrere, que s'expressa en l'àmbit de la cultura, dels valors, de la convivència i d'organització social. En aquest àmbit es poden produir més conflictes que en l'estrictament religiós.

Les llibertats s'aconsegueixen a poc a poc, però no s'ha de defallir. El dret a la llibertat religiosa potser és polèmic però si no es regula adequadament deixem al cor de la societat una ferida oberta que en qualsevol moment es pot infectar, fins i tot greument.

GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent

24 hores

Ens desplaçem a domicili

Tramitació d'enterraments

En cas de defunció,
què s'ha de fer?
Truqueu al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

Cartes del lector

□ Bon cel, Mn. Segarra!

Voldria dir unes quantes paraules sobre Mn. Ignasi Segarra, a qui dec el bé d'haver-me situat, almenys, en quatre dels seus apostolats múltiples.

Era un home bo i molt actiu, al mateix temps que un gran contemplatiu. Sacerdot molt comprensiu, era capaç de fer descobrir i estimar, en les seves cartes i homilies, als seus feligresos, les coses més humanes com el dret o la sexualitat, o més divines com el misteri de la trinitat.

Amb la seva meravellosa capacitat de feina, tenia un arxiu de coneixements que després posava al servei de les necessitats dels seus dirigits. Per exemple, coneixia i tractava convents d'ordes diferents.

Va estimar tant la pobresa que en tenia moltíssims detalls, com ara escriure una carta en un tros de foli usat per no malgastar res.

Totes aquestes persones a les quals va tractar hem quedat una mica orfes del seu amor. Sí, des del meu punt de vista: un home sant.

CONCEPCIÓ MARTÍNEZ
Barcelona

□ Sí, però...

No tot fineix amb els esdeveniments vituperables que malament recorden els que no pensen prou amb la paciència infinita del nostre Pare. Hi ha altres fets més o menys meritoris, essència de la bellesa del viure cristià, que traspua l'amor del Bon Déu.

A més de les heroïcitats sublimes al Tercer o Quart Món, no podem oblidar l'espontaneïtat i senzillesa dels bons sentiments amagats, ja sigui l'ajuda a un cec necessitat, l'almoïna al músic ambulat que intenta resoldre el seu «viure» o tal vegada «beure», el vell que mancat de bastó intenta pujar a l'autobús, la cessió de seient quan el passatge és complet, la senyora no jove que amb dificultat puja la vorera o intenta recollir el paquet caigut, l'ensopegada del petit infant, l'amable informació i acompanyament al desorientat, l'ajuda pecunià-

ria anònima, la donació de membres vitals... Tot això i més, inspirat potser en el testimoni del bon senyor rector, convenientment revestit i agenollat davant de Nostre Senyor, per impartir solemnement la benedicció als germans.

GENÍS DE TERA i TEIXIDOR
Badalona

□ Nadons en venda

S'ha desfet una xarxa que oferia nadons a 50.000 euros. No és la primera vegada que persones són objecte de compra-venda, encara que aquí sigui amb l'agreujant que ells no interessaven per si mateixos, sinó pels seus òrgans, que s'havien d'extreure després de matar-los. Però aquests fets no difereixen en essència de la creació i destrucció d'embrions per obtenir cèl·lules mare o del fenomen de l'avortament.

A la nostra societat de drets, sempre hi haurà algú entestat a decidir sobre la vida dels altres, amb més impunitat com més indefensos siguin aquests. No obstant això, aquesta alenada de Déu que és l'ànima humana confereix a cada persona una excel·lència inaudita que nosaltres, ciutadans del tercer mil·lenni, estem encara per descobrir.

EVA NORDBECK FERRAZ
Barcelona

□ Dones que «triomfen»

«Està enorme. M'ha dit el pediatra que es cria magníficament. No pots imaginar-te, com n'és, d'espavilat. Això sí, de vegades "em castiga". Quan arribo tard a casa i em llanço per abraçar-lo, es gira d'esquena.» Són paraules textuais d'una amiga que em van deixar de pedra.

El seu únic fill té 20 mesos. Tant ella com el seu marit tornen a casa al vespre. S'aixequen a les 6.30 del matí perquè la feina la tenen lluny d'on viuen.

Argumenta que a la seva empresa hi

ha hagut diversos reajustaments de personal, però que a ella no l'han afectat, en acceptar totes les propostes dels seus directius. Aquests li confirmen que el seu actual lloc com a directiva de nivell mitjà s'ha consolidat i que es troba en una bona conjuntura per progressar. Igual que la seva germana petita: aviat farà els trenta i ha deixat un xicot formal perquè era incompatible amb la seva feina. Havien començat a estalviar en un compte conjunt, per a la seva futura casa. Però han trencat; el motiu és que ell volia sortir amb la seva parella amb més freqüència, però l'horari maratonian d'ella ho feia impossible. També volia escalar llocs per guanyar més i comprar-se una casa que, de moment, no adquirirà.

Recordo perfectament el que deia la mare de totes dues, una mestressa de casa entranyable: «A mi em sembla molt bé que si tenen estudis, elles es realitzin.» No sé què dirà ara la bona senyora. Potser la meua amiga «triomfadora» i la seva germana trobaran algun suggeriment en un llibre valent de la periodista Mercedes Eguibar, titulat *La nova identitat femenina*.

LOURDES GUTIÉRREZ
Barcelona

□ Guerres

La guerra sempre serà una derrota per a tots, perquè és la població civil qui en rep les conseqüències. Les solucions no es troben en els conflictes armats ni en el terrorisme. Les fonts d'inseguretat autèntiques són, tal com diu Amnistia Internacional, la repressió, la corrupció, la pobresa i la malaltia. Tot això no ho arreglen les guerres. Els governants no tenen dret a respondre al terror amb el terror perquè això enfronta la humanitat i comporta un xoc de civilitzacions amb riscos imprevisibles entre Orient i Occident.

Ara, amb les guerres, la llibertat de premsa i l'esperit democràtic són víctimes de l'obsessió per la seguretat. És just això?

MARIATERESA LLADÓ BADIA
Barcelona

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Acció de gràcies

—Veig a la majoria d'esglésies on participo en la santa missa que gairebé ningú no es queda després de la celebració a donar gràcies. Després de la invitació «aneu-vos-en en pau», tothom desapareix ràpidament. És que ja no té sentit l'acció de gràcies després de la comunió?

—M'agrada la pregunta que planteja, ja que en el fons tracta d'un tema que considero de gran importància: la interiorització en la litúrgia. Sovint les nostres celebracions són un devessall de paraules contínues que no acabem d'assimilar ni d'interioritzar. Fins i tot això pot passar amb qui és la Paraula per excel·lència, Jesucrist Nostre Senyor, que rebem en la Sagrada Comunió. Recordo que els devocionaris d'altres temps insistien en els actes de preparació per a la comunió i en l'acció de gràcies fervorosa després. De fet, la litúrgia ben celebrada, segons la ment de l'Església, preveu i pressuposa aquests moments més personals i íntims de silenci i d'interiorització. No obstant això, malauradament, l'ambient frenètic del segle ha penetrat en les nostres celebracions, a vegades, en excés. La recepció activa, conscient i fructuosa de la Sagrada Comunió crec que exigeix aquests actes de preparació i d'acció de gràcies. Teòlegs importants com Rahner o Galot no han menyspreat tractar aquesta temàtica en alguns dels seus articles. És convenient, després de combregar o immediatament després de la missa, atendre com cal el Diví Hoste que hem rebut. De fet, la comunió culmina la nostra participació en el Sacrifici Eucarístic. És veritat que Crist se'ns dona com a aliment, però es tracta d'un aliment que només s'assimila en una comunió interpersonal de vida i d'amor amb Jesús mateix.

És edificant veure com el Sant Pare celebra la missa. Fins i tot a les grans cerimònies es veu l'esforç constant per interioritzar i viure el que se celebra. Aquests moments de recolliment després de combregar, de col·loqui íntim amb el Senyor, com Joan que reposava a l'empara de Jesús, són moments que ens fan molt de bé. Fins i tot, diria que aquesta interiorització és una necessitat que tenim per viure realment l'eucaristia. M'agrada posar un exemple als nens que tinc a la catequesi. Els dic: «Imagineu que un dia Jesús decideix visitar casa vostra. El deixariu sol a la sala mentre vosaltres tornàveu als vostres jocs?» «No!», diuen. Doncs bé, quan Crist ens visita a la Sagrada Comunió l'hem d'atendre com si vingués a casa nostra, envoltar-lo del nostre amor i afecte, parlar amb Ell com qui ho fa amb el millor dels amics. Potser aquesta reflexió ajudarà molts lectors a redescobrir la bellesa de l'acció de gràcies personal després de combregar.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com -
catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org -
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

□ Felços els que treballen per la pau

Han mort 62 soldats que tornaven d'una missió de pau a l'Afganistan, perquè altres allà havien fet la guerra. Els nostres soldats han mort quan gairebé abraçaven la seva família, després de quatre mesos de servei. Ells no han mort en la guerra, però no oblidem que han mort a causa d'una guerra que altres van aixecar per posar fi a l'«eix del mal». I ja veiem què s'aconsegueix amb aquest mètode: destrucció, mort, empobriment dels pobles... i molta feina per restablir l'ordre i la mort d'innocents.

Aprendran les nacions i els senyors de la guerra que tot s'hi perd? En el nostre cas, 62 soldats que es van lliurar amb il·lusió a restablir la pau a favor del poble afganès i unes famílies desfetes pel dolor de veure els seus fills, els seus esposos, els seus pares, els seus germans desapareguts. A ells, tot l'honor i que descansin en la pau que el Senyor dona als que treballen per la pau. A nosaltres, els humans, el dolor per aquestes i tantes altres guerres i que Déu ens concedeixi un cor obert per trobar camins per a la pau.

Gna. M. NURIA GAZA, o.p.
Barcelona

L'Esperit Sant defensor (i 2)

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

L'Esperit ens protegeix amb els seus dons

L'acció de l'Esperit com a Defensor és, en primer lloc, positiva: ens assimila al Crist, Ungit pel mateix Esperit. Els dons de l'Esperit són les característiques de la persona de Jesús (vegeu l'article anterior), i no són pas una realitat distinta del Do de l'Esperit mateix.

Alhora que hi ha aquesta acció positiva, se'n dedueix una altra que és defensiva en el sentit de protegir-nos d'allò que és contrari a les característiques positives. És una consideració important per a la comprensió de la «defensa» de l'Esperit.

Així, el do de la saviesa, que ens permet entrar en la saviesa de Déu, ens defensa de la temptació i del risc de viure «com si Déu no existís». No és pas necessari que aquesta temptació es presenti amb tota la seva cruïra, convidant a l'ateisme teòric. Hi ha la temptació més subtil d'anar fent «la pròpia vida» sense una referència per-

manent i conscient a Déu i a la seva Providència.

El do de la intel·ligència ens permet superar la temptació de llegir les Escriptures com si no necessitessin ningú per captar-ne el sentit, o també la de mirar l'Escriptura com un llibre qualsevol. Ens defensa d'utilitzar l'Escriptura per a les nostres conveniències.

El do del consell ens fa atents al discerniment, i per això ens defensa de les decisions interessades o apassionades. Però especialment ens preserva de la temptació de deixar els altres sense consell, és a dir, de l'actitud tan freqüent, que ens amenaça a tots, de considerar que el que fan els altres és «el seu problema», i que nosaltres no tenim cap urgència cristiana d'intervenir-hi.

El do de la fortalesa és l'ajuda quotidiana de la nostra feblesa. Els nostres propòsits de fidelitat en la vida cristiana estan sota la condició de la gràcia divina, i no podem fer res sense ella. El do de la fortalesa és igualment el que resplendeix en el testimoni dels sants, en els

màrtirs en primer lloc.

El do de la ciència és l'impuls vers el coneixement de la veritat. La seva acció defensora ens allunya d'una ciència que «infla», com diu sant Pau, i ens fa humils i interessats a progressar en un coneixement sempre més intens i profund de les realitats espirituals. En certa manera, podríem dir que ens preserva del perill de pensar que «ja ho sabem tot», i que és el do que ens convida a la formació permanent en la fe.

El do de la pietat ens preserva de la «impietat», ens fa «piadosos», ens dóna el gust de la pregària individual i de la litúrgia. Per això ens defensa d'una visió de la vida cristiana tancada en el pensament teòric, d'un cristianisme «no practicant», d'un cristianisme «a la carta»...

El do del sant temor —de reverència envers Déu— ens defensa d'una reacció massa freqüent: la de no prendre'ns Déu d'una manera seriosa. Sovint es parla de la bondat i de la misericòrdia de Déu en termes que fan pensar en un personatge

bonàs, al qual pròpiament tant li fa el que fem nosaltres. Es parla d'un «Déu comprensiu», i s'espera que, ni que fem el que ens sembli, «tot acabarà bé». El do del temor ens porta a la reverència filial envers el Pare ric en misericòrdia, al reconeixement de les nostres desviacions i pecats, al caràcter absolut de la Paraula de Déu.

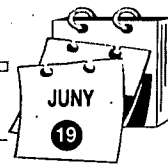
Venerar el Senyor és primícia de saviesa

Aquesta frase, repetida en l'Escriptura en diverses ocasions, presenta com una inclusió dels set dons de l'Esperit. Entre el primer —la saviesa— i el darrer —la veneració del Senyor— hi ha una necessària relació, que inclou tots els altres aspectes.

Un home «savi» ho és perquè reconeix on hi ha la font de la saviesa: la Paraula de Déu, els seus manaments, les seves obres... El sentit de Déu permet a l'home fer passos endavant en el camí de la saviesa.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ **Nascut a Ravenna cap a l'any 952**
- ☐ **Eremita, monjo, abat i reformador de moltes comunitats**
- ☐ **Va fundar l'orde dels camaldulencs**
- ☐ **Va morir a Fabiano, nord d'Itàlia, l'any 1027**
- ☐ **Canonitzat pel papa Gregori XIII l'any 1582**

Aquest noble de la ciutat de Ravenna s'havia fet monjo benedictí l'any 970 i es va establir a la veïna Venècia. En aquesta ciutat Romuald tenia bona relació amb la classe benestant i va esdevenir conseller del dux (nom que rebien els dirigents venecians), que en aquell moment era Pere Orsèol. Orsèol havia arribat al poder el 976 d'una manera violenta. Per això el nostre monjo ja feia temps que insistia al dux venecià que dugués una vida modèlica, que renunciés al càrrec i es fes monjo, cosa que finalment va fer amb motiu de la visita de l'abat del monestir de Sant Miquel de Cuixà. Així, gairebé d'un dia per l'altre, Romuald, l'abat i Pere Orsèol van emprendre el camí cap al monestir català.

A Cuixà sant Romuald va dur una vida eremítica més que de comunitat i quan semblava que s'hi

Sant Romuald

havia de quedar per sempre, l'any 988 va emprendre el viatge de retorn a Itàlia. Un cop a lloc, l'inquiet Romuald va anar per diverses contrades fundant o bé reformant diversos monestirs. El nostre monjo tampoc no havia perdut malgrat totes les anades i vingudes la capacitat d'influir en els governants, de manera que va ser el penitencier de l'emperador romano-germànic Otó III. Aquest, en agraïment, el va nomenar abat de Sant Apollinar in Classe, a Ravenna. Romuald va acceptar el càrrec, però al cap de només un any el seu esperit aventurer va poder més, va renunciar i es va llençar una altra vegada a fundar comunitats als Apenins. D'una d'aquestes fundacions —Camaldoli, a la Toscana— va acabar sortint l'orde dels camaldulencs, monjos que segueixen la regla de sant Benet però que, com el seu fundador, són de tendència eremítica.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa,
santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial 1)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 3)

JUNY

15. Diumenge

La Santíssima Trinitat (S), Blanc. Lectures: Deuteronomi 4,32-34.39-40 / Salm 32 / Romans 8,14-17 / Mateu 28,16-20

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Bernat d'Aosta, prev.; Santes, Maria-Miquela del Ssm. Sagrament, rel. i fund.; Benilde, mr.; Germana Cousin, vg.

Festa Major: a Cassà de la Selva i la Pera.

16. Dilluns

Fèria. Verd. Lectures: 2 Corintis 6,1-10 / Salm 97 / Mateu 5,38-42

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Quirze i Julita, mrs. Ferriol, prev. i mr.; Ilpidi, mr.

Festa Major: a Calella, Llívia i Sant Quirze de Besora.

17. Dimarts

Fèria. Verd. Lectures: 2 Corintis 8,1-9 / Salm 145 / Mateu 5,43-48

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Gregori Barbarigo, b.; beat Pau Buralls, b.; Santes, Emília Vialar, vg. i fund.

18. Dimecres

Fèria. Verd. Lectures: 2 Corintis 9,6-11 / Salm 111 / Mateu 6,1-6.16-18

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Marc i Marcel·lià, mrs.; Ciríac i Paula, mrs.; Santes, Marina, vg. i mr.

Festa Major: a la Pobla de Segur.

19. Dijous

Fèria. Verd. Lectures: 2 Corintis 11,1-11 / Salm 110 / Mateu 6,7-15. Si es vol: *Sant Romuald (MLI), Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Gervasi i Protasi, mrs.; Santes, Aurora, vg. i mr.; Juliana Falconieri, rel.

20. Divendres

Fèria. Verd. Lectures: 2 Corintis 11,18.21b-30 / Salm 33 / Mateu 6,19-23

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Soilverí, p. i mr.; Santes, Florentina, vg.

21. Dissabte

Sant Lluís Gonzaga (MO), Blanc. Lectures: 2 Corintis 12,1-10 / Salm 33 / Mateu 6,24-34. LLEIDA: *Sant Ramon de Roda (MO), Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Adolf, b.; Santes, Demètria, vg. i mr.

Festa Major: a Camprodon.

Lectures bíbliques

La Santíssima Trinitat

Lectura primera

Dt 4,32-34.39-40

El Senyor és l'únic Déu: ni dalt al cel ni aquí baix a la terra no n'hi ha d'altre

Lectura del llibre del Deuteronomi:

Moisés digué al poble: «Recorre totes les èpoques que t'han precedit, des del dia que Déu creà l'home sobre la terra, investiga d'un cap a l'altre del cel, a veure si mai ha succeït un fet tan gran com

aquest, si mai s'ha sentit dir que un poble hagi escoltat la veu de Déu que li parlés d'enmig del foc, com tu l'has escoltada, i hagi continuat en vida; si mai s'ha sentit dir que cap déu hagi intentat d'anar a treure per a ell un poble que vivia en poder d'un altre, combatent contra l'opressor amb senyals i prodigis, amb mà forta i braç poderós, amb fets esglaiadors i extraordinaris, com el Senyor, el vostre Déu, ho ha fet per vosaltres a Egipte, i vosaltres ho heu vist amb els vostres ulls. Reconeix avui que el Senyor és l'únic Déu: ni dalt al cel ni aquí baix a la terra no n'hi ha d'altre; recorda-ho sempre en el teu cor. Compleix els seus decrets i els seus manaments que jo et dono avui, perquè siguis feliç amb els teus descendents, i visquis molts anys en el país que el Senyor, el teu Déu, et dona per sempre».

Salm responsorial

32

La paraula del Senyor és sincera,
es manté fidel en tot el que fa;
estima el dret i la justícia,
la terra és plena del seu amor.

R. *Feliç el poble que el Senyor s'ha escollit per heretat.*

La paraula del Senyor ha fet el cel,
amb l'alè de la boca ha creat l'estelada;
a una paraula seva tot comença,
a una ordre d'ell, tot existí. **R.**

Ells ulls del Senyor vetllen els qui el veneren,
els qui esperen en l'amor que els té;
ell els allibera de la mort,
i els retorna en temps de fam. **R.**

Tenim posada l'esperança en el Senyor,
auxili nostre i escut que ens protegeix.
Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai;
aquesta és l'esperança que posem en vós. **R.**

Lectura segona

Rm 8,14-17

Heu rebut un Esperit que ens ha fet fills i ens fa cridar: «Abbà, Pare!»

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma:

Germans, tots els qui viuen portats per l'Esperit de Déu són els fills de Déu. Perquè vosaltres no heu rebut pas un esperit d'esclaus que us faci viure una altra vegada en el temor, sinó un esperit que ens ha fet fills i ens fa cridar: «Abbà, Pare!». Així l'Esperit s'uneix al nostre esperit per donar testimoni que som fills de Déu. I si som fills, també som hereus: hereus de Déu i hereus amb Crist, ja que sofrim amb ell per arribar a ser glorificats amb ell.

Al·leluia

Ap 1,8

Glòria al Pare, al Fill i a l'Esperit Sant a Déu que és, que era i que ha de venir.

Lectura de l'Evangeli

Mt 28,16-20

Bategeu-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant

Evangeli segons sant Mateu:

En aquell temps, els onze deixebles se n'anaren cap a Galilea, a la muntanya que Jesús els havia indicat. En veure'l es prosternaren. Alguns, però, dubtaren. Jesús s'acostà i els digué: «Déu m'ha donat plena autoritat al cel i a la terra. Aneu a convertir tots els pobles, bategeu-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, i ensenyeu-los a guardar tot el que jo us he manat. Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món».

S.E.I. S.L.

SUBMINISTRAMENTS ECLESIASTICS INTEGRATS S.L.

GE GENERAL ELETTRONICA S.r.l.

C/ Jaén, 14, 13670 - Villarubia de los Ojos - CIUDAD REAL
Tel. i fax: 926 898 243 - Mòbil: 656 862 814
E-mail: seilorenzo@telefonica.net

trall
ILLUMINACIÓ
ARTÍSTICA

**SISTEMA PER ESPANTAR ELS COLOMS A NORMA CE
MÉS DE 1.000 INSTAL·LACIONS ENS AVALEN**

Basilica de Sant Pere (Vaticà), Porta de Bisagra (Toledo),
Convent Puríssima Concepció (Toledo), parròquia El
Salvador (Conca), Basilica de Sant Viçenç (Àvila).

Barcelona

diòcesis

Agermanats amb Terra Santa

■ El bisbe auxiliar del Patriarcat Llatí de Jerusalem visita la diòcesi de Barcelona

BARCELONA.— L'acte culminant de la visita a Barcelona del bisbe auxiliar del Patriarcat Llatí de Jerusalem, Mons. Kamal Hanna Bathish, va ser la cerimònia d'agermanament entre la

basílica de la Mercè i el santuari de Nostra Senyora Reina de Palestina, a Jerusalem. La missa, en el decurs de la qual va tenir lloc l'agermanament, va estar presidida pel cardenal

Ricard M. Carles, que va agrair efusivament la presència a la diòcesi d'un bisbe l'Església del qual es manté perseverant malgrat viure permanentment en la prova i en la tribulació.

L'acte d'agermanament entre aquests dos santuaris marians, així com les diferents activitats que arran de la visita de Mons. Bathish s'han dut a terme del 30 de maig al 4 de juny a Barcelona, ha estat organitzat per la Fundació Mare de Déu de la Mercè, conjuntament amb l'orde Equestre del Sant Sepulcre de Jerusalem i l'ONG ADOM (Associació per al Desenvolupament d'Orient Mitjà). Així mateix, la visita del bisbe auxiliar de Jerusalem s'ha emmarcat dins de les celebracions de l'Any de la Mercè, que commemora els 800 anys del primer alliberament de captius per part de sant Pere Nolasc.

En una celebració senzilla, però molt emotiva, la basílica de la Mercè, patrona de la ciutat i de la diòcesi de Barcelona, va quedar el 3 de juny passat agermanada amb el santuari de Nostra Senyora Reina de Palestina, patrona de Terra Santa, situat als afores de Jerusalem. Aquest agermanament, com recordava el cardenal Carles durant la cerimònia, «vol dir compartir i fer nostres les angoixes i les esperances dels nostres germans de Terra Santa». «Demanem, per tant, a Déu —insistia— que els concedeixi el do de la pau i del consol, perquè perseverin en aquesta fe que tan heroicament resisteix les adversitats que viuen.»

Juntament amb el cardenal va presidir

Mons. Bathish va rebre com a obsequi una rèplica de la Mare de Déu de la Mercè.

la celebració el bisbe auxiliar del Patriarcat Llatí de Jerusalem, Mons. Kamal

Hanna Bathish, que es va mostrar molt proper i agraït amb el poble català. Alhora va insistir en la necessitat d'ajuda que tenen els cristians de Terra Santa, «un poble que viu permanentment en la prova i la tribulació». «Els cristians de Palestina —afegia— necessitem l'ajut dels nostres germans d'arreu del món per poder continuar vivint amb força, perseverança i esperança la fe de Jesús.»

El testimoni de Mons. Bathish va arribar a ser per moments punyent. Nascut a Natzaret fa 70 anys, va confessar no haver conegut mai la pau a la seva terra nadiua: «Durant la meua infància, vaig créixer a l'ombra de Maria de Natzaret. Més tard, en els anys de seminari, ho vaig fer sota la mirada de la Mare de Déu de Betlem, i ara, en la meua penúltima etapa, sóc a Jerusalem, juntament amb Nostra Senyora del Calvari. El pas següent espero i desitjo poder fer-lo juntament amb la Mare de Déu de l'Assumpció, la imatge de la qual presideix el santuari de Nostra Senyora Reina de Palestina, amb el qual avui s'agermana la basílica de la Mercè.»

El mateix Carles va quedar commogut amb les paraules del bisbe palestí, i li va

Solidaritat efectiva

La visita del bisbe Kamal Bathish ha donat peu a impulsar les diferents campanyes d'ajuda a Terra Santa que en els darrers temps s'havien refredat una mica. Precisament l'ONG ADOM, coorganitzadora de la visita, té com un dels seus objectius primordials l'obtenció de fons per millorar les condicions de vida a Terra Santa. Qui ho vulgui pot enviar els seus donatius al número de compte de "la Caixa": 2100-3042-15-2200386369.

Una altra de les campanyes a favor de la terra de Jesús és la que realitza des de fa temps Amics de Catalunya Cristiana, que, arran dels seus nombrosos pelegrinatges a Terra Santa, es mostra especialment sensible pel tema. Als socis i amics se'ls proposa una ajuda econòmica de 3 euros, que es poden enviar per transferència bancària al número 2081-0100-12-3300010800, de Caixa del Penedès. La suma aconseguida, que fins al moment puja a 3.000 euros, es lliurarà directament a Mons. Kamal Hanna Bathish.

demanar, ple de santa enveja, que, com a conciutadà de la Mare de Déu, beneís juntament amb ell tota l'assemblea reunida a la Mercè.

Samuel Gutiérrez

El concert «Construïm la pau» aplega 900 persones

El 30 de maig es va celebrar el concert «Construïm la pau», organitzat per diferents entitats d'Església, com un acte a favor de la pau arreu del món. Unes 900 persones van respondre a aquesta crida per dir «sí a la pau». Deu grups cristians, entre ells dos d'evangèlics, van ser els encarregats de cantar a la pau, mentre entre cançó i cançó llegien un manifest redactat per a l'ocasió per Xavier Morlans. En dos moments del concert es van projectar unes imatges del programa *Signes dels temps*, de TV3, que recollien la realitat d'Iraq i les múltiples mobilitzacions a favor de la pau.

El concert va comptar amb el testimoni del bisbe auxiliar del Patriarcat Llatí de Jerusalem, Mons. Kamal Hanna Bathish, que va dibuixar el trist panorama de Terra Santa i les condicions humanes en què viu el poble palestí. Mons. Bathish va demanar als assistents que construïssin la pau dia a dia. Aquest missatge conciliador és el que també es va fer present en el darrer acte en què va participar durant la seva estada a Barcelona: una trobada ecumènica de pregària per la pau i la solidaritat amb Terra Santa a la parròquia de Sant Agustí.

Després de la intervenció de Mons. Bathish, es va acabar amb una pregària de Martin Luther King i Joan XXIII. El cant final va ser *Desitjo pau*. L'entrada al concert era voluntària, però s'hi van recollir 3.816,47 euros. Els diners es destinaran a les víctimes del conflicte de l'Iraq. Un dels organitzadors, el marista Valerià Simon, destaca que «el concert ha tingut molt ressò; amb la participació de diferents grups de música i l'aportació ecumènica de dos grups evangèlics; també la facilitat de les entitats i músics per organitzar el festival. Ha estat una bona resposta de l'Església; i sobretot el desig de construir la pau dia a dia». (R.M.J.)

VOLEU DONAR SENTIT A LA VOSTRA VIDA?

Us hi ajudaria una trobada amb Déu.

EXERCICIS ESPIRITUALS

Dirigits per un sacerdot de la Unió Sacerdotal Lumen Dei. Inspirats en sant Ignasi, en règim d'internat i silenci.

21 - 22 DE JUNY
(Entrant el dia 20 a la nit)

Tel. 933 013 194

c/ Xuclà, 19 - 08001 Barcelona
Recessos externs els 2ns diumenges de cada mes

VIATGES HELENA

ORGANITZA VIATGES A LOURDES

TOTS ELS CAPS DE SETMANA

D'ABRIL - MAIG - JUNY - JULIOL
AGOST - SETEMBRE I OCTUBRE

- SORTIDA DISSABTES AL MATÍ
- TORNADA DIUMENGES A LA TARDA
- VIATGE AMB AUTOCAR D'ANADA I TORNADA
- ESTADA A LOURDES
- HOTEL SITUAT AL COSTAT DEL SANTUARI
- HABITACIONS AMB BANY O DUTXA
- PENSIO COMPLETA, VI I AIGUA
- ASSEGURANÇA DE VIATGE

PER INFORMAR-SE I RESERVAR LES PLACES NO NECESSITA DESPLAÇAR-SE, POT FER-HO TRUCANT AL TELÈFON

93 419 17 00 PLACES MOLT LIMITADES
RESERVA JA!!!

PASSEM A RECOLLIR PROP DE CASA VOSTRA

C. Vallespir, 120 - 08014 BARCELONA - Tel. 934 191 700 - Fax 934 100 256
e-mail: viatges@helenabarcelona.com - www.helenabarcelona.com

Barcelona

La cartoixa de Tiana, fora de perill

■ El nou projecte de la B-500 tindrà en compte les al·legacions dels monjos cartoixans

TIANA.— La Generalitat de Catalunya ha garantit als monjos cartoixans del monestir de Montalegre, a Tiana (Barcelona), que atendran les seves peticions en la construcció de la nova carretera alternativa a la B-500,

que ha d'unir les poblacions de Badalona i Mollet del Vallès. D'aquesta manera tranquil·litzen una comunitat monàstica que en les últimes setmanes havia vist perillar l'estil de vida que practiquen des del segle xv.

La comunitat de monjos cartoixans del monestir de Montalegre ha viscut una Pasqua passada per la Creu. Encara bo que aquesta dura 50 dies, i que al final fins i tot han pogut gaudir i viure amb més ganes la gran festa de la Pentecosta. Després d'unes setmanes d'incerteses i de dubtes sobre la continuïtat de la cartoixa de Tiana, la tranquil·litat sembla que ha tornat per fi a la comunitat de fills de sant Bru: «Estem tranquils i esperançats perquè la Generalitat, a través de diferents fonts, ens ha donat garanties que es tindran en compte les nostres al·legacions», declarava el P. Josep M. Canals, portaveu de la comunitat, fa només uns dies.

A l'espera d'una reunió oficial en la qual es concretin aquestes promeses, i que es podria produir en aquest mes de juny, els monjos han volgut desmentir terminantment qualsevol possibilitat d'abandonament de la cartoixa de Montalegre, com s'havia arribat a insinuar en alguns mitjans de comunicació. I és que la notícia de la possible construcció d'una carretera a pocs metres del monestir havia posat en peu de guerra aquests pacífics fills de sant Bru per als quals la soledat i el silenci són

El projecte de la B-500 podria haver afectat greument el desenvolupament de la vida monàstica de la cartoixa de Tiana.

elements indispensables de la seva vida monàstica.

La tradició iniciada fa cinc segles es podria truncar si el projecte de carretera que ha d'unir Badalona amb Mollet del Vallès continua endavant en les condicions en les quals ha estat presentat. En paraules de Manuel Medarde, president de l'associació Amics de la Cartoixa, «el

traçat alternatiu a la B-500 amenaça seriósament el recolliment i la intimitat, ja que, entre altres inconvenients, planteja un carril per a camions a només 400 metres del monestir».

A la protesta pública dels monjos cartoixans, poc habitual en ells, s'hi han unit en aquestes últimes setmanes una vintena d'abats i provincials de monestirs cata-

lans, que a través d'un comunicat, han demanat públicament «que es retiri aquest projecte de modificació de la B-500, per les grans conseqüències que tindria sobre el patrimoni històric, cultural, religiós i ecològic de la cartoixa de Montalegre i la serra de Marina, per evitar la pèrdua de la comunitat de monjos de la cartoixa». En termes similars s'ha expressat la Unió de Religiosos de Catalunya (URC), per a la qual «el trànsit de vehicles és incompatible amb la vida monacal recollida i silenciosa, pròpia de l'orde dels cartoixans». Tampoc no ha mancat el suport de molts particulars, sobretot veïns i simpatitzants de la cartoixa, que a través de diferents iniciatives, incloses manifestacions, han mostrat el seu rebuig al nou traçat de la B-500.

Raons per a la protesta n'hi ha de sobres. La cartoixa de Tiana, la més gran d'Europa, està en joc. En aquest sentit, el P. Josep M. Canals, en nom de tota la comunitat, agraeix molt el suport de tothom, ja que «en moments crítics com aquest és quan es demostra l'estimació de la gent». De moment, però, i encara que les promeses dels polítics sempre cal prendre-les amb cautela, els monjos ja respiren tranquils a l'espera d'una solució que no alteri greument el seu estil de vida monàstica.

Samuel Gutiérrez

Trobada a l'entorn de la figura de Guillem Rovirosa

MONTSERRAT.— Moltes són les persones que encara avui estan en deute amb Guillem Rovirosa, un cristià laic nascut a Vilanova i la Geltrú que ja abans del Vaticà II va aportar una visió profètica de la missió dels laics a l'Església catòlica. En paraules de Jordi Gaya, membre del Moviment Cultural Cristià, «Rovirosa va ser, sens dubte, una de les persones que va influir més en el canvi de mentalitat de la comunitat cristiana espanyola als anys cinquanta; una persona profundament lliurada a Jesucrist i a ningú més». El seu testi-

moni encara avui continua despertant fascinació. Hereus de la seva manera d'entendre el cristianisme i el món que ens envolta són el Moviment Cultural Cristià —reconegut per la CEE com a moviment d'apostolat segle—, i les més de 40 cases de cultura i solidaritat esteses per tot Espanya.

A Catalunya, on Rovirosa va néixer —encara que la seva vida apostòlica es va desenvolupar fonamentalment a Madrid—, la seva figura i el seu missatge continuen sent encara molt desconeguts. A Tortosa

compten amb casa de cultura i solidaritat des del 1997, i a Barcelona des del 2002. El moviment es troba també present a Reus i Tarragona i és probable que en breu s'hi obrin nous centres del moviment.

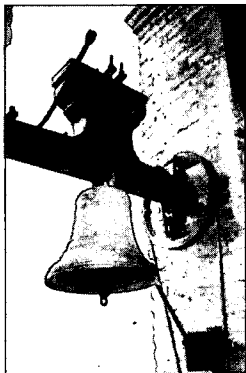
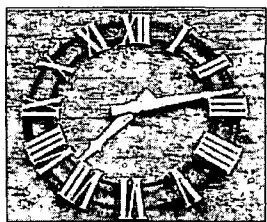
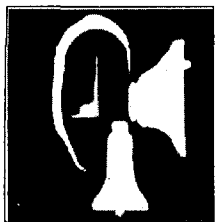
Amb el desig de donar a conèixer el testimoni humà i apostòlic de Rovirosa, els membres del moviment cultural catòlic han organitzat per al 22 de juny proper una trobada a Montserrat, ara que encara hi ha persones que el van conèixer personalment i que en poden parlar de viva veu. «Creiem que és un testimoni que cal difondre, els seus plantejaments, el seu pensament, la seva espiritualitat d'encarnació... Avui cal gent com ell! Necessitem nous Roviroses! Hem de tenir-lo profundament present en aquest nou mil·lenni», insisteix Jordi Gaya, que es reconeix fascinat per la radicalitat i el compromís que va mostrar en vida Guillem Rovirosa.

La jornada de Montserrat comptarà amb el testimoni d'Eugenio Rodríguez, sacer-

dot de la diòcesi de Salamanca i coordinador d'una de les tres tesis que enguany s'han presentat sobre Rovirosa. També intervindrà l'abat Cassià, amb qui Rovirosa va mantenir una bona amistat. De fet, el monestir de Montserrat era el seu lloc de retir predilecte, hi va arribar a passar llargues temporades.

«No és, però —explica Gaya— un acte per recordar ni per fer homenatge, sinó per difondre una espiritualitat d'encarnació, la que va viure i va contagiar durant la seva vida Guillem de Rovirosa, algú que ofereix un missatge d'alliberament i de lliurament radical de la seva vida a favor dels més desfavorits.»

La trobada començarà a les 10.00 del matí en una de les estances de la porteria i conclourà a les 13.30 amb la celebració de l'eucaristia a la Sala Capitular. Que desitgi assistir-hi es pot posar en contacte amb les cases de cultura i solidaritat Guillem Rovirosa als tel. 977 443 113 o 616 957 645. (S.G.)

CONSULTEU-NOS:

961 269 191- FAX: 961 268 347

2001@servicam.com

- CAMPANES
- SOLDADURES
- JOUS DE FUSTA
- ELECTRIFICACIÓ DE CAMPANES
- RELLOTGES TORRE
- REFOSA
- RESTAURACIÓ
- ELECTROMARTELLS
- AUTOMATITZACIÓ

2001 TÈCNICA I ARTESANIA

El Patronat LOGOS de la Fundació Mediterrània

informa que la missa funeral per l'ànima de
MN. IGNASI SEGARRA BAÑERES,
Prevere

tindrà lloc el dimecres **11 de juny**
a les 19 h a l'església de
Santa Maria de Montalegre
c/ Valldonzella, 13, Barcelona

Barcelona

Cloenda festiva dels 25 anys de Mestres i Professors Cristians

■ Els membres del moviment s'aplegaran el 14 de juny en una Eucaristia presidida pel cardenal Carles

BARCELONA.— El dissabte 14 de juny, al Seminari Conciliar de Barcelona (c/ Diputació, 231), tindrà lloc la cloenda festiva dels 25 anys del Moviment Cristià de Mestres i Professors

(MCMP). Consistirà en una Eucaristia, a les 10.30 h, presidida pel cardenal Ricard M. Carles i en una conferència, a les 11.30 h, a càrrec de Dr. Francesc Torralba: *Conviure per educar-nos*.

«El moviment va néixer per ser una eina de suport dels mestres cristians», afirma la secretària del MCMP, Montserrat Claveras, «un suport humà i pedagògic i una ajuda als educadors tot cercant vies per comunicar la seva fe als alumnes». D'això, del naixement del moviment, ja en fa 25 anys i durant tot aquest curs s'han anat succeint les celebracions.

Cal destacar, en aquest sentit, la publicació del llibre *Idees per a l'aula*, que recull escrits apareguts al llarg d'aquests 25 anys al butlletí que edita el moviment i que va ser presentat a l'auditori de la Generalitat de Catalunya. Així mateix, s'han portat a terme cinc fòrums simultàniament (espais d'intercanvi entre educadors) alhora que el 17 de maig van celebrar a Girona un aplec festiu. «Totes aques-

Junta del moviment i col·laboradors en un moment de treball.

moviment arribi a una bona part d'educadors i que ells siguin els qui ho portin a les aules, als alumnes, i també a la resta del claustre. Valorem molt totes les persones que ens han ajudat amb conferències i cursos. Valorem tot el que hem après dels consiliaris en els recessos i les eucaristies i amb els mossos que han col·laborat amb nosaltres i ens han encoratjat a tirar sempre endavant. Valorem els espais d'intercanvi entre educadors, on hem pogut compartir les experiències professionals. Valorem la nostra eina de comunicació, el butlletí, que ens fa present a les cases d'aquells mestres i professors que no poden assistir a les activitats. Per això el futur ha de seguir la mateixa línia i aconseguir, si pot ser, que més professionals de l'ensenyament el coneguin perquè puguin participar en els nostres programes de curs.»

I què aporten de diferent els mestres i professors cristians a la seva tasca docent? Doncs les ganes de comunicar la fe als seus alumnes. «És la fe que ens fa estar alegres, malgrat les dificultats. Volem contagiar una fe que no ens permet defallir. Volem anunciar als alumnes que Déu els estima i que els ha salvat», respon Montserrat Claveras. I afegeix: «És possible que aquest anunci no els arribi per altres vies, principalment als de les escoles públiques. Encara que hi ha molts companys que són excel·lents professionals sense ser creients, un educador cristià ha de traspuar tots els valors evangèlics que, en una tasca com la nostra, són especialment importants si volem col·laborar a formar persones fermes i compromeses amb la societat.»

Carme Munté

La consellera de Justícia i Interior lliura les peces recuperades a l'abat de Montserrat.

Tornen les peces d'art robades al Miracle

MONTSERRAT.— El monestir de Montserrat va ser l'escenari, el dilluns 2 de juny, del lliurament a l'abat, Josep Maria Soler, de quatre de les setze peces d'art que una banda de kosovars va robar del santuari del Miracle, al Solsonès, el 5 de febrer i que els Mossos d'Esquadra van aconseguir recuperar en perfecte estat dos mesos més tard. L'entrega va anar a càrrec de la consellera de Justícia i Interior de la Generalitat i vicepresidenta del Patronat de la Muntanya de Montserrat, Núria de Gispert.

Va ser un acte simbòlic que es va fer a Montserrat perquè el santuari del Miracle depèn de l'abadia montserratina. Tant la consellera com l'abat van elogiar l'eficàcia dels Mossos en la resolució d'aquest cas. Per al P. Josep Maria Soler, l'operació policíaca «ha permès recuperar un patrimoni que és de la comunitat i de Catalunya».

De Gispert va recordar que l'operació va permetre detenir divuit persones d'una banda especialitzada en robatoris en immobles i que, presumptament, havien comès una quarantena de robatoris en diverses comarques, entre les quals el Solsonès, el Bages i el Berguedà. Les setze peces, valorades en 150.000 euros (prop de 25 milions de pessetes), daten dels segles XVII i XVIII i tenen, sobretot, un gran valor històric i artístic.

Les quatre obres que la consellera va entregar a l'abat de Montserrat són considerades les més valuoses de les que es van robar. Es tracta d'un exvot anònim (una ofrena) datat entre el 1650 i el 1700, una escultura de la Verge nena i dues sacres amb passatges de la Bíblia datades entre els anys 1700 i 1800. Aquestes peces van ser traslladades el mateix dilluns al santuari del Miracle, mentre s'espera poder dur-hi properament la resta de la col·lecció. (R.E.)

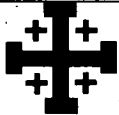
«Un educador cristià ha de traspuar tots els valors evangèlics que, en una tasca com la nostra, són especialment importants»

tes activitats han donat a conèixer el moviment a més professors i mestres», constata Montserrat Claveras.

Posant la vista enrere, la secretària del MCMP no es vol estar de recordar i d'agrair la col·laboració rebuda durant aquests 25 anys: «Valorem positivament el fet que el que es proposa al

TERRA

Pelegrinatges

Amy 2003

SANTA

amb els Franciscans

Programació:

Vols regulars - Residències religioses - Pensió completa

Data: de l'1 al 8 d'agost 2003

Altres pelegrinatges:

del 16 al 23 de juny: Portugal

del 10 al 17 d'octubre: Ruta de l'Èxode - Egipte

Informació i inscripció:

DELEGACIÓ DE TERRA SANTA

c/ Santaló, 80 - 08021 Barcelona - Tel. 932 092 388 - Fax 932 022 757

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

E-Cristians impulsa el Pacte per la Vida i la Dignitat, una iniciativa a favor del valor i

Per una nova cultura de

«La vida és el bé més valuós que hem rebut, preservar-la i ajudar a preservar la dels altres és el dret i el deure més important.» Amb aquesta ambiciosa declaració d'intencions comença el Pacte per la Vida i la Dignitat, una iniciativa impulsada des

d'E-Cristians a la qual ja s'han adherit més de 30 associacions. L'objectiu és promoure i fer prendre consciència sobre el do més valuós, el de la vida, des de la concepció fins a la mort natural, i afavorir-ne el respecte i l'acolliment. El document, signat pel

nombre més gran possible a destí final les administracions a partir de les 20.00, el signat a les Cotxeres de

El món d'avui demana a crits, moltes vegades sense adonar-se'n, una nova cultura de la vida. Una vida que mereix ser viscuda amb plenitud, sense introduir excepcions ni menysteniments depenent de les condicions físiques, psíquiques, jurídiques, econòmiques, socials i culturals. Perquè la vida és el do més valuós de la persona, un dret inexcusable que hem anat rebaixant de categoria i que ara, almenys a Europa, viu sota mínims.

En la lluita a favor de la vida ens hi juguem molt, més encara, ens ho juguem tot. D'això, n'estan convençuts a E-Cristians, des d'on s'ha impulsat amb empena el Pacte per la Vida i la Dignitat, tot un conjunt de propostes ben concretes a favor d'una concepció integral de la persona. Un bon nombre d'associacions i particulars ja s'han sumat a la iniciativa, i moltes més ho faran en els pròxims mesos. El Pacte per la Vida recull els anhels i les inquietuds de molta gent i vol fer-los arribar a les institucions públiques.

Les mesures concretes que es proposen en el pacte van més enllà de les ideologies, i fins i tot de les religions. Volen ser una defensa de la vida, el valor suprem que mereix ser respectat i afavorit amb molta més perseverança del que es fa en l'actualitat. El Pacte per la Vida és una cri-

La família és el centre i fonament de la societat.

da a la societat catalana, que s'estendrà més tard a tot l'Estat, en la defensa de la vida i la dignitat de la persona.

VALORS SENSE DATA DE CADUCITAT

Tots els valors que giren al voltant de la vida i la dignitat de la persona són perennes, no tenen data de caducitat, malgrat l'entossudiment humà a fer-los passar de moda. Preservar-los i garantir-ne la conti-

nuïtat és invertir en qualitat de vida. Però no només això: «Preservar la vida humana des de la concepció fins a la mort natural, preservar-ne la dignitat, la integritat física i moral, significa eradicar, canviar o millorar un conjunt de condicionaments concrets que en la nostra societat ho impedeixen o ho dificulten.»

Aquests condicionaments afecten, sobretot avui, una institució com la família, assetjada a Occident per totes bandes. Com a «element natural i fonamental de la nostra societat», la família, és a dir, «el

matrimoni entre un home i una dona», encapçala els diferents punts sobre els quals centra la seva atenció el Pacte per la Vida i la Dignitat. El document reivindica el dret que té la família a «una protecció més àmplia per part de la societat i de l'Estat, especialment per facilitar-ne la constitució i per sostenir-la en la cura i l'educació dels fills». Per això, tocant ben de peus a terra, el document considera necessari que «s'estableixin recursos econòmics perquè el nivell d'ajuts a la família sigui igual al que correspon a la mitjana de la Unió Europea del 2002».

Un cop ben assentat el valor de la família, pedra angular de la nostra societat, el document aborda en diferents punts i amb molta concreció, fugint d'elucubracions abstractes, la dignitat de la dona, el respecte a la vida humana i l'educació dels infants, adolescents i joves en el respecte a la vida i a la dignitat humana. Les propostes presentades pel document són novament molt concretes, des de demanar

«l'establiment d'una xarxa de suport a les dones embarassades amb dificultats per manca de recursos d'ajuda familiar» fins a «exigir la implantació d'una legislació més restrictiva i una vigilància efectiva de l'oci nocturn».

ATEMPTATS CONTRA LA DIGNITAT

El Pacte per la Vida, en el seu cinquè punt, no s'oblida tampoc de la pobresa i marginació com a atemptats contra la dignitat humana, i exigeix que «cap de les prestacions públiques pugui generar per si mateixa condicions de pobresa com passa actualment». «Reclamem —afirma també el document— als ajuntaments, a la Generalitat i al Govern central polítiques d'acollida i d'integració social, legal, laboral i lingüística, i el reconeixement de reagrupament familiar dels immigrants.»

Un altre dels punts claus del pacte és el de la mort, «últim acte de la vida». «El dret

JOSEP MIRÓ I ARDEVOL, PRESIDENT D'E-CRISTIANS I PROMOTOR DEL PACTE PER LA VIDA I LA DIGNITAT

«Quina societat volem per als nostres fills?»

—Com va sorgir la idea original d'una iniciativa pensada en positiu, a favor de la vida i no en contra de la mort?

—Es tracta de dues qüestions diferents. L'afirmació de la vida a partir del principi que tota vida concebuda té dret a ser viscuda en condicions de dignitat pertany a un àmbit conceptualment diferent al d'estar contra la mort. De fet no és possible estar «contra» la mort en termes genèrics perquè aquesta és conseqüència lògica de la vida. Sí que s'ha d'estar contra el final de la vida sobre determinats supòsits que impliquen una mort imposada que no és fruit de l'evolució de la natura: és el cas de l'avortament, la pena de mort, la guerra i l'eutanàsia. També d'aquests aspectes s'ocupa el Pacte per la Vida i la Dignitat, evidentment en termes contraris.

—Fins on penseu que pot arribar aquest pacte per la vida i la dignitat de la persona?

—La finalitat és fer un pas més dins el camí que vam iniciar l'any passat amb la campanya contra el programa de deseducació sexual que pretenia aplicar la Generalitat de Catalunya a les escoles. Ara volem arribar a més gent en termes propositius i mostrar el camí per millorar la vida col·lectiva i alhora mostrar que som molts els qui veiem les coses de la mateixa manera.

—Imaginem que ens trobem enmig d'un míting, com el que es farà el proper 17 de juny, i que té poc més d'un minut per convèncer la gent a favor de la vida...

—Demanaria als assistents que pensin en termes ben concrets quina societat volen que visquin els seus fills o els seus néts, que ho comparin amb la situació actual i que després pensin si no val la pena aconseguir que els 24 punts del Pacte per la Vida i la Dignitat acabin sent una realitat.

La dignitat de la dona es troba molt malmesa en l'actualitat.

egral de la persona

a vida

l'associacions i particulars, tindrà comissions públiques. El 17 de juny proper, acte per la Vida i la Dignitat serà present en un acte públic obert a tothom.

La defensa de la vida inclou des de la concepció fins a la mort.

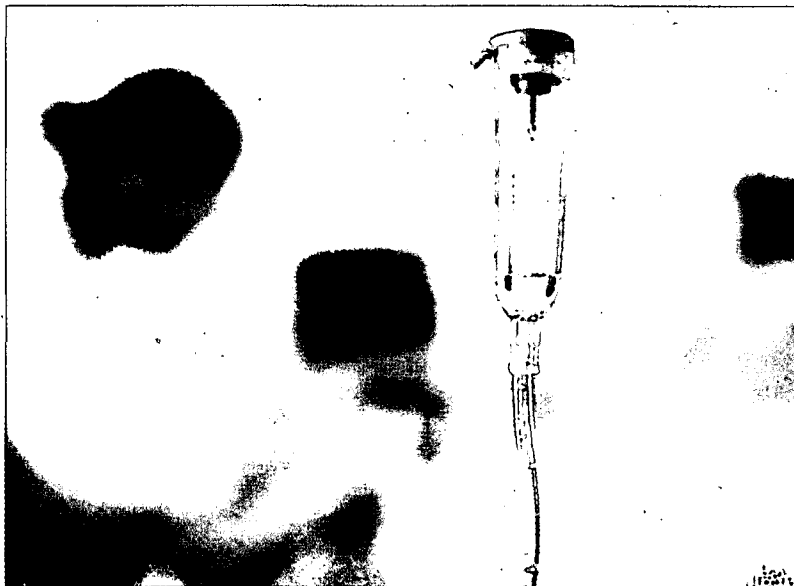

La pobresa i la marginació, atemptats contra la dignitat de la persona.

Invitació a signar el pacte

Qualsevol entitat, associació, grup o congregació amb presència a Catalunya que comparteixi el contingut d'aquest pacte, sigui o no cristiana, pot donar suport al Pacte per la Vida i la Dignitat. Per això, només cal que l'entitat envii un missatge de suport per fax al 934 151 454, per correu electrònic a info@e-cristians.net o que truqui per telèfon al 934 159 618 per expressar la seva adhesió.

Fins ara ja ho han fet: Associació Civitas Dei, Associació Cultural Charles Péguy, Associació Familiar Barcelona, Associació FERT, Associació Metges Cristians de Catalunya, Associació Nacional per a la Defensa del Dret a l'Objecció de Consciència del Personal Biosanitari, Associació Provida de Barcelona, AVM Ràdio, Comunió i Alliberament, Comunitat de l'Emmanuel, Comunitats Neocatecumenals, E-Cristians, Famílies Noves del Moviment dels Focolars, Federació Cristiana de Catalunya, Federació Espanyola d'Associacions Provida, Franciscanes Auxiliars Laïques Missioneres de la Immaculada, Full Viure en Família, Fundació DIF, Fundació Provida Catalunya, Fundació Ramon Orlandis, GEC (Grup Entitats Catalanes de la Família), Grups d'Espiritalitat Matrimonial Parròquia del Sant Esperit de Terrassa, Hazteoir.org, Missioneres de Pregària i Adoració a Jesús per Maria, Mediació Empresa i Família, Moviment Cristià de Mestres i Professors, Professionals per l'Ètica, Renafer, revista *Cristiandad*, revista *Família i Cultura*, i Schola Cordis Iesu.

La mort forma també part del procés de la vida.

Units a favor de la persona

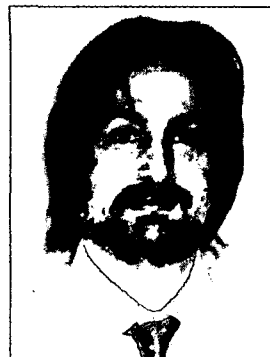
«Volem despertar inquietuds sobre un tema de tanta transcendència com és la dignitat absoluta i innegociable de tota persona humana en qualsevol estadi de la seva existència i en qualsevol circumstància històrica o política. Si les persones, electors, se sensibilitzen i s'uneixen a l'entorn d'aquests plantejaments és lògic que demanin als seus representants polítics actuacions coherents amb les seves conviccions. Des de Provida, necessitem que la societat sàpiga que cap institució civil dona suport a les dones embarassades que són patrimoni de tota la humanitat, i que només troben ajuda en entitats privades com la nostra amb escassos recursos que necessiten la sensibilitat i el suport econòmic de persones individuals sensibilitzades sobre les problemàtiques de mares embarassades i els seus nadons.»

Dra. Montserrat Rutllant
Directora de la Fundació Provida de Catalunya

«Creiem que la defensa de la família passa primer per la defensa de la persona com a ésser irrepetible i autònom que pot fer servir i exaltar la seva natura o denigrar-la segons l'ús que se'n faci. La família no té data de caducitat, ha superat durant mil·lennis grans crisis, i les continuarà superant. És la institució on més es realitzen l'home i la dona i no en una societat conjuntural amb el termini limitat de vigència que pugui quedar a mercè de la inconsistència dels sentiments. La vida familiar proporciona aquest conjunt de plaers petits que constitueixen felicitat.»

Montse Colomer de Maluenda
Acció Familiar Barcelona

«Ja era hora que els catòlics manifestéssim les nostres opinions i reclaméssim els nostres drets a la societat, com diuen els cartoixans —els mestres de la interiorització— «amb veu clara i rotunda». El pacte ha de ser un pas més en el procés de cooperació de les diferents entitats catòliques siguin quines siguin les seves particularitats.»

Adrià Parellada
President dels Professors de Religió de Catalunya

«Cada cop més, el ciutadà percep com el polític, amb el seu afany per governar, oblidat la seva vocació de servei, i supedita la seva política als que més soroll fan, legislant en contra de la pròpia societat i, en definitiva, en contra dels individus que la formen. Cal que els responsables polítics considerin una sèrie de propostes concretes encaminades a recuperar una visió antropològica de l'ésser humà, perquè la vida pugui ser viscuda amb dignitat i plenitud. Les propostes tenen el seu origen en el sentiment d'una part important de la societat, representada per un dilatat ventall d'associacions i entitats.»

José Enrique Aguilar Barja
Coordinador de projectes de la web Hazteoir.org

Samuel Gutiérrez

Tortosa

Les parròquies de Benicarló celebren la Festa del Perdó

BENICARLÓ.— Cada any i durant el mes de maig, totes les parròquies de les nostres diòcesis es vesteixen de festa per celebrar les primeres comunions. Són diumenges intensos en què els xiquets tenen gran alegria de rebre Jesús per primera vegada. Però aquesta gran festa s'ha de preparar, i preparar bé, no només exteriorment sinó també interiorment.

Per això, des de fa uns anys les parròquies de Benicarló organitzen la Festa del Perdó, és a dir, celebren l'alegria de ser perdonats pel Senyor mitjançant el sagrament de la Penitència.

Més de 200 xiquets van participar en aquesta festa. Primer de tot els catequistes explicaven als nens tot el que calia per fer una bona confessió. Un gran arbre sec presidia la celebració, les fulles seques eren el símbol de totes les nostres accions que assequen el nostre cor. Calia canviar-ho i

Més de 200 xiquets van participar en la festa.

aquella tarda tots en teníem l'oportunitat.

Els xiquets escrivien quines eren les seves accions dolentes i després s'acostaven als sacerdots per fer la seva confessió individual i rebre el perdó del Senyor. Després el sacerdot li bescanviava al nen la seva fulla seca per una de verda. D'aquesta manera, l'arbre sec, en finalitzar l'acte, s'havia convertit en un gran arbre

ben verd. La gràcia de Déu havia fet que allò que estava sec ara estés ben verd.

Després va continuar la festa. Era motiu d'alegria que tots els xiquets haguessin celebrat la seva primera confessió. Calia celebrar-ho, i es va fer mitjançant diferents tallers on els xiquets anaven passant i fent diferents activitats.

Tomás Mor

TARRAGONA

Més de mil persones, beneficiades per Càritas de Reus

REUS.— Càritas de Reus va atendre i ajudar 1.256 persones l'any passat, la majoria afectades per la falta de treball però també per altres problemes, com l'escassa formació laboral, el treball precari, els pocs ingressos d'algunes famílies nombroses i els problemes invalidants o d'exclusió social que pateixen persones que viuen soles. En total, Càritas hi ha destinat 50.181 euros, quantitat que ha beneficiat 314 famílies.

Cal remarcar que es constata que el 70% dels serveis de l'entitat es destinen a població immigrant, amb un pes cada vegada més elevat de la població llatinoamericana, per la qual cosa sovinteja la petició d'informació sobre aspectes legals. Per a aquest mateix motiu, la petició d'ajudes s'incrementa els mesos en què el sector turístic i les campanyes agrícoles decauen. La falta de treball i de formació laboral, les persones o famílies que no en tenen prou per viure, les que cobren pensions que no arriben al salari mínim interprofessional, els treballadors amb feines precàries, les persones sense sostre, les famílies nombroses amb l'únic ingrés del cap de casa i les persones que viuen soles.

D'altra banda, Càritas de Reus ha donat suport pedagògic a escolars i ha organitzat cursos de costura per a noies, a més de cursos d'alfabetització i gestionar 78 ofertes de treball. Pel que fa al rober, es van repartir 12.942 peces de roba a 3.720 usuaris, i es va posar en marxa el projecte Filigrana, que inclou una botiga que ven a preu simbòlic part de la roba que rep. Tota aquesta tasca ha vingut facilitada pel retorn del servei de Càritas al carrer de la Concepció un cop acabades les obres de rehabilitació de l'edifici. (J.B.)

Mes del Sagrat Cor de Jesús

Misses dies feiners: 8, 12, 17 i 19 hores.
Diumenges i Festius: 8, 10, 11, 12, 13, 17 i 19 hores. A les 18 hores, Sant Rosari, Mes del Sagrat Cor de Jesús i Benedicció Eucarística.

Divendres dia 27 de juny

Festa del Sagrat Cor de Jesús i Clausura del Centenari

Misses: 8, 11, 12, 13 hores. A les 18 hores, Sant Rosari i Benedicció. A les 19 hores, Missa Concelebrada en la Basílica presidida pel Nunci Apostòlic Monsenyor Manuel Monteiro de Castro. Benedicció a la Ciutat i Concert i participació de la CORAL SAGNIER i esbarjo familiar en el "Jardí Domènec Savio". A les 23 hores, Vetlla Especial de l'Adoració Nocturna. Hi haurà servei de microbús que sortirà a les 22,30 hores de la Plaça de Lesseps (xamfrà Pérez Galdós).

Diumenge dia 29 de juny

Consagració de les Famílies al Sagrat Cor de Jesús

A les 12 hores, Celebració Eucarística presidida pel senyor Bisbe Auxiliar de Barcelona Monsenyor Josep Àngel Sáiz Meneses. Consagració de les Famílies i obsequi als assistents amb una làmina record. A les 14 hores, Dinar Familiar i Parc d'Atraccions del Tibidabo.

Estiu 2003 Durant els mesos de juliol i agost us invitem a pujar al Tibidabo acompanyar al Senyor en la Capella de l'Adoració Perpètua i visitar l'Exposició "Obriu les portes al Redemptor" i el "Museu d'Art Nadalenc Mossèn Camprubi" i dinar a la Residència del Sagrat Cor de Jesús o al Jardí Domènec Savio.

Il·luminació del Temple del Tibidabo Vols que el Temple del Tibidabo estigui cada nit il·luminat? Subscriu-te una hora al mes. Amb la col·laboració de tots el Temple del Sagrat Cor de Jesús podrà brillar cada nit del mes de juny.

Truqueu-nos al telèfon 93 417 56 86

A L'HORA DE LA DECLARACIÓ DE RENDA TAMBÉ AJUDES L'ESGLÉSIA

Marca la casella corresponent a l'imprès de l'IRPF

Ajuda l'Església

"GERMANOR"

CAMPANYA DE L'ASSIGNACIÓ TRIBUTÀRIA

Urgell

L'Església d'Urgell s'acomiada del bisbe Joan

■ «Ens heu estimat i així heu fet que us estiméssim»

LA SEU D'URGELL.— En un clima entranyable i emotiu, marcat per un profund sentit eclesial, el dia 1 de juny, a la catedral, l'Església d'Urgell va acomiadar el bisbe Joan Martí Alanís, que donava raó d'allò que ha infós llum i força als seus 32 anys de pontificat.

La catedral, amb el bisbe Joan Enric Vives a la seu i l'arquebisbe Joan al seu costat, lluita la seva identitat de mare de totes les esglésies diocesanes amb els preveres, diaques i fidels vinguts de tots els indrets del bisbat. Un seglar, una religiosa i un prevere van glossar l'agraïment al bisbe Joan i ell va correspondre-hi amb l'expressió de la seva fe apostòlica i dels seus sentiments envers la diòcesi.

Salvador de Montellà, secretari del Consell diocesà de Pastoral, en nom dels seglars, va lloar la coherència i la fermesa del bisbe i va agrair que els hagués demanat l'opinió: «Gràcies a això no ens hem sentit al marge d'aquesta Església.» Va elogiar els dons pastorals del bisbe: «Us hem pogut veure com a veritable pastor que va deixar fer a cadascú segons la seva responsabilitat.» Va esmentar la seva senzillesa: «Heu estat sempre una persona assequible, disposada a escoltar. (...) Per això sou tan estimat... Us estimem.»

M. Lluïsa Salvador, religiosa de la Sagrada Família d'Urgell, va llegir un text en nom de les comunitats religioses: «Les persones que actualment gasten les seves vides per ser testimonis de Jesucrist, en aquest bisbat, han rebut sempre l'acollida i el consol del seu bisbe.» Va agrair l'inten-

L'arquebisbe Joan va proclamar un emocionat «adéu-siau»

res que el bisbe ha tingut a conèixer les famílies religioses i cadascun dels seus membres.

Ramon Vilardell, vicari general, va llegir un text literàriament admirable, que glossava els sentiments dels preveres, diaques i seminaristes envers el bisbe Joan, «un bisbe que s'acosta i acosta». Amb delicadesa ha tingut la traça de fer oblidar pàgines que dividien i superar diferències que separaven. I va remarcar l'amor del pastor: «Ens heu estimat i així heu fet que us estiméssim també nosaltres. (...) Hem viscut la joia de fills, embolcallats i això-

plugats per la vostra rialla.» I va recordar el tracte respectuós i la seva conversa «pacient i bondadosa, mai altiva ni impacientada». Va esmentar la confiança del bisbe amb els seus col·laboradors: «Ens heu donat totes les confiança perquè també nosaltres fòssim sembradors de confiança.» I finalment un comiat molt expressiu: «Que la nostra enyorança sigui sempre la vostra joia... Us portarem sempre al cor. Gràcies pel do del vostre pontificat.»

El bisbe Joan va donar raó del que pot explicar la seva vida: l'esperança en el Senyor. La fe ha donat sentit a la seva vida de pastor: «M'ha fet entrar a la cambra íntima, al jardí tancat de l'esperança lluminosa i de l'amor que m'ha fet feliç d'estar entre vosaltres i vosaltres amb mi, durant els 32 anys més importants de la meua vida.»

Celebració de l'Eucaristia

El nou bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, Mons. Joan Enric Vives, va iniciar la concelebració eucarística. En l'homília va manifestar que vol ser continuador de la tasca d'amor i de servei del senyor arquebisbe. Va anunciar que al bisbe Joan l'ha fet «bisbe col·laborador» en tot el que calgui al bisbat. Va recordar les paraules del dia de la presa de possessió: «Des d'ara i per sempre sóc vostre. (...) Jo vull ser entre vosaltres com el qui serveix. (...) Us ofereixo la meua persona, tot el que sóc i posseeixo. (...) No sóc jo qui prenc possessió de vosaltres sinó vosaltres de mi.»

Per invitació de Mons. Joan Enric, tots dos bisbes van impartir la benedicció al poble i, a peu de presbiteri, van rebre paraules de felicitació i de comiat del poble.

Paraules d'un «utòpic»

«Crec que el gran misteri que dona sentit a una vida i ens dona esperança és que Crist va morir per salvar-nos i va ressuscitar, i seu a la dreta de Déu Pare (...). És una gran utopia confiar que aquest és, també, i gràcies a Ell, el nostre futur. Doncs que us quedi ben clar: he fet el que he fet perquè sóc un gran utòpic. Prefereixo aquesta utopia al que jo penso que és un absurd: una vida sense el sentit que li dona la transcendència.

»Com vosaltres, he trobat moltes contradiccions, injustícies i proves. Hi ha hagut qui no m'ha comprès i qui m'ha maltractat. He lluitat per superar-les perquè el Regne de Crist, que és de veritat i de justícia, comença ja aquí i ens fa la vida més feliç. Però no he esperat mai trencar la closca de totes les contradiccions. Ho deixo a les mans d'Aquell que ha de tornar.

»Per lema del meu pontificat vaig escollir: «La unitat en la caritat.» La garba i les roses. Ara ja, a la seu que jo deixo hi presideix un nou pastor, el bisbe Joan Enric Vives, que ja us coneix i us estima. Estimeu-lo també vosaltres, com m'heu estimat a mi. Feu pinya al seu costat. Així serà plena la vostra alegria.»

(Extractes de l'«adéu-siau» de l'arquebisbe Joan Martí Alanís, pronunciat l'1 de juny, festa de l'Ascensió del Senyor)

Presidits pels dos bisbes, més d'un centenar de preveres van concelebrar l'Eucaristia. Hi assistiren també representacions de les comunitats de religiosos i religioses i un miler de fidels de totes les comarques de la diòcesi. Marc Forné, cap del Govern d'Andorra, encapçalava el banc d'autoritats.

L'acte va ser una celebració, una festa acompanyada de la litúrgia i dels sentiments d'un poble que acomiadava el seu pastor, el bisbe Joan, i acollia amb goig el nou successor dels apòstols a Urgell, el bisbe Joan Enric.

Antoni Mirabet

La Delegació de Litúrgia dona orientacions sobre els aplecs

LA SEU D'URGELL.— Coincidint amb l'inici de la temporada d'aplec, la Delegació diocesana de Litúrgia ha publicat unes orientacions per organitzar convenientment els aplecs i pelegrinatges. L'Església vol garantir el caràcter religiós dels aplecs i subratllar la importància d'unes festes populars que cada any reuneixen més persones.

Els preveres han de valorar molt els aplecs i vetllar perquè no siguin simples tradicions folklòriques sinó autèntiques manifestacions religioses i cristianes. A la llum del *Directori de pietat popular o litúrgia*, la Delegació recomana que la celebració de l'Eucaristia sigui la culminació de la pastoral dels aplecs i pelegrinatges perquè conduïx els fidels a l'encontre amb Crist. En les imatges dels sants i de la Mare de Déu hi ha una síntesi harmònica de naturalesa i gràcia, pietat i art. Cal vetllar, doncs, per la seva dignitat, bellesa i seguretat.

Cal tenir present l'aspecte penitencial dels aplecs i pelegrinatges i oferir als fi-

dels la possibilitat de rebre el sagrament de la Penitència. Sovint als aplecs es fan benediccions del pa, el terme... «Han d'anar acompanyades sempre de gestos i paraules catequitzadores per evitar caure en la superstició.» Quan hi hagi el costum d'oferir ciris, serà bo recordar que són símbols de la persona que prega i es consumeixen en la imploració d'un do de Déu per intercessió de Santa Maria o bé d'un sant. En la distribució de records cal evitar

les aparences de comercialització i vetllar pel seu significat religiós perquè ajudin a viure la fe. Entre les pregàries populars la Delegació recomana el Rosari, les novenes, l'Àngelus i la consagració a la Mare de Déu.

Caldrà, doncs, eliminar pràctiques que puguin distreure del sentit religiós de l'aplec i tenir cura d'allò que en remarqui el caràcter evangelitzador.

Els aplecs sempre han marcat el calen-

dari i el caràcter dels pobles. La trobada religiosa indica la devoció de l'ànima del poble, els costums paral·lels al calendari —la sembra, l'acompanyament del bestiar a l'alta muntanya, el pagament del conlloc o bé dels mossos, etc.— i els encontres entre familiars i amics separats per les muntanyes. La Delegació de Litúrgia desitja que els aplecs no perdin l'ànima d'acer que els infon caràcter i els dona identitat: el seu esperit religiós. (A.M.)

PUJOLS JOIERS, els artesans de l'or

TANQUEM PER JUBILACIÓ

Liquidació total

joieria, rellotgeria i argenteria

Visiti'ns al carrer Hospital, 29, de Barcelona, al costat de les Rambles. Tel. 933 182 284

COSM PRIMERA AGÈNCIA MATRIMONIAL DE CATALUNYA

La cerca de parella requereix les màximes garanties.

Més de 25 anys d'experiència. Dirigida per Psicòloga col·legiada. Garantia JAC Generalitat de Catalunya. Informi-se'n gratuïtament i sense compromís, el nostre equip de psicòlegs li dirà si pot ajudar-lo/a.

COSM, c/ Balmes, 64, 3r 2a (xamfrà c/ Aragó) 08007 Barcelona

Tel. 934 877 180 - Fax 934 877 148 <http://www.agenciamatrimonial.com>

Bon dia!

Compren materials d'enderroc (teules, radiadors, fàbriques en desús, reixes, portals, etc.) i material antic (llibres, biblioteques, botigues velles, etc.).

Truqueu a en Raimon o en Pau al 972 645 262

Tarragona

Més de 200 beques d'ajut a les missions

■ L'operació «Primavera de l'Església» fa una gran aportació a favor del clergat nadiu

TARRAGONA.— L'operació «Primavera de l'Església», a l'arquebisbat de Tarragona, ha aconseguit totalitzar 222 beques missioneres en ajut dels joves seminaristes en països de missió. Això ha estat possible mercès a l'aportació de tantes persones que han fet la seva almoïna, acompanyada de la pregària, en solidaritat amb els que serveixen la Paraula i els sagraments en països de missió.

La Delegació diocesana de Missions de l'arquebisbat de Tarragona i Obres Missionals Pontificies han editat molt acuradament una memòria sobre les beques aporta-

des a l'Obra Pontificia de Sant Pere Apòstol a favor del clergat nadiu, publicació que recull l'esperit de les dues fundadores de l'obra, Joana Bigard i la seva mare, Estefa-

Les beques ajuden a avançar en la vocació sacerdotal o religiosa.

nia. «El seu ideal es va realitzant i donant fruits també a l'Església que és a l'arquebisbat de Tarragona», escriu Mn. Josep Pascual, delegat diocesà de Missions, en la seva carta de presentació del volum i d'agraïment a la generositat dels donants.

En el mateix llibre agraeix també la col·laboració de totes aquelles persones «que ens han enviat notes biogràfiques i històriques sobre el nom que donem a cadascuna de les beques, i a tots els qui des del silenci i l'anonimat han fet possible aquesta obra». La publicació inclou, doncs, el nom i la dotació econòmica que té cadascuna de les beques.

Les beques missioneres van néixer a l'arquebisbat de Tarragona el 9 d'abril del 1987 amb una aportació anònima de 1.000 pessetes, i aquesta primera beca va rebre el nom dels sants Fructuós, Auguri i Eulogi, en remembrança de la pregària del bisbe màrtir Fructuós: «Cal tenir present l'Església catòlica estesa d'orient a occident.» D'aleshores ençà s'han anat sumant les beques amb el desig d'ajudar un seminarista en país de missió, fins a arribar, el 25 de març del 2003, a la quantitat de 222 beques subscrites.

Mn. Josep Pascual comenta que «a les beques els posem el nom dels cristians que s'han significat especialment dins l'Església de Jesús que és a Tarragona, com un testimoni d'admiració, de record i d'agraïment. També hem obert noves beques sota el nom de les 49 advocacions marianes més populars a casa nostra».

Per la seva part, l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, escriu al pòrtic del llibre que «la nostra Església arxidiocesana ha d'oferir missioners i missioneres per anunciar la bona nova de Jesús arreu. És un do que hem de demanar al Senyor». Més endavant, l'arquebisbe incideix en la necessitat «d'ajudar les altres Esglésies, on hi ha homes i dones que senten la vocació sacerdotal o religiosa i que no disposen dels mitjans materials per poder-la realitzar».

Joan Boronat

GIRONA

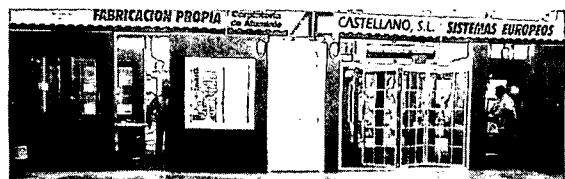
38a Peregrinació de l'Esperança a Lourdes

GIRONA.— La 38a Peregrinació de l'Esperança a Lourdes, organitzada per l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Girona, es farà del 26 al 30 de juny. Un any més la peregrinació serà presidida pel bisbe de Girona, Mons. Carles Soler i Perdigo. El tema *Un poble de totes les nacions* té la intenció de motivar totes les persones que participin en la peregrinació a respectar profundament les diferències entre uns i altres, per així viure més intensament allò que ens uneix, la fe. Sense donar cap importància a la procedència de les persones, ja que l'entorn de Jesús estava format per persones de diferents procedències.

La previsió d'assistents és d'unes 800 persones; de les quals 225 són malalts, 125 pelegrins i 450 infermeres o *brancardiers*. Com ja és tradició el viatge es farà amb autocar. (C.C.)

F.A.C.

CASTELLANO S.L.

Sant Andreu de la Barca

ALUMINIO MADERA • MAMPARAS DE BAÑO • BALCONERAS
VENTANAS • GALERÍAS • PORTICÓN LAMA (MALLORQUINA)

Fàbrica: Torre Bovera, 17-19 - Pol. Ind. Noreste. St. Andreu de la Barca.

Sant Andreu de la Barca: Espor. 43 cojos • Tel. 93 653 55 43 Fax 93 653 51 01 • Cobera de Llobregat: Av. Catalunya, 131 B. • Olesa de Montserrat: Jacint Verdaguer, 8
EXPOSICIONES: L. "cojales" Guadalupe, 13-15 • Prat de la Ribera 78-80 • P. M. Comarrou i Sabaté, 3 (esq. Carlet). • Espilugues de Llobregat: Herbas, 18-20
Barcelona: Almansa, 96 • Sabadell: C/ta. Barcelona, 647. E-mail: emcastellano@hotmail.com

Lleida

L'Assemblea Diocesana fa un seguiment del Pla Pastoral

■ Mons. Ciuraneta diu que el nostre temps reclama una nova manera de viure la fe

LLEIDA.— El diumenge 1 de juny i a les dependències del col·legi Montserrat dels Germans Maristes, Lleida va celebrar la seva Assemblea Diocesana, presidida pel bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta.

Durant tota la jornada van assistir com a inscrits 130 diocesans, que participaren en totes les sessions, si bé el nombre d'assistents va ser molt superior, principalment en la celebració de l'Eucaristia o en l'acte de cloenda.

L'assemblea va tenir el seu moment inicial a les deu del matí, amb la pregària i les paraules de salutació i benvinguda del bisbe de la diòcesi. Tot seguit, Mn. Ramon Prat, director de l'Institut de Ciències Religioses de Lleida (Irel), va presentar a l'assemblea la ponència *El Pla de Pastoral. Obrint nous camins*, amb una afinada reflexió com a instrument per promoure la comunió i la corresponsabilitat. Prat va definir el Pla Pastoral com "a educador i dinamitzador de la comunitat diocesana: «Perquè tenim un projecte comú: el regne de Déu i la missió.» En aquest sentit, el ponent va fer una crida a conrear actituds de diàleg en la sinceritat i la veracitat, de senzillesa i austeritat, de coratge, esperança i amor, amb una obertura al món i tendresa en les relacions personals.

Tot seguit, Juan Luis Salinas, membre del Consell Pastoral, que va actuar com a moderador de l'assemblea, va valorar com

El bisbe Ciuraneta va presidir l'assemblea, amb el vicari general, Joan R. Ezquerria; el moderador, Juan Luis Salinas, i la secretària, Maria Àngels Altarriba.

s'han anat realitzant les accions del Pla Pastoral «Obrint nous camins» en el seu primer curs de vigència. En les seves conclusions va palesar la conveniència que la majoria de les accions cal continuar realitzant-les perquè són una realitat viva que cal mantenir, alhora que cal aprofundir en les actituds evangèliques i pastorals bàsiques del Pla de Pastoral Diocesà. Una de les accions que més es considera que cal continuar treballant, d'entre les que s'han assolit, ha estat fomentar un treball arxiprestal vers els joves. Finalitzada aquesta intervenció, es va iniciar el treball per grups per fer una reflexió comunitària sobre el tema de l'assemblea i de la ponència *Corresponsabilitat i comunió*.

A la 1 de la tarda va tenir lloc l'acte més

important de l'assemblea: la celebració de l'Eucaristia. En la seva homilia, el bisbe de Lleida va centrar la seva reflexió a la llum de la paraula de Déu i en la festa de l'Ascensió, «que és per a nosaltres la realitat última de la Pasqua del Crist», va dir el prelat. Així mateix, va mostrar la seva alegria per l'assemblea que s'estava celebrant, «perquè ens fa present la riquesa de la nostra Església diocesana amb els seus arxiprestats, parròquies, delegacions, moviments...».

Mons. Ciuraneta va fer una crida als presents a fer fructificar els dons de la fe i de la caritat: «Tots som anunciadors de la Bona Nova del regne, però abans de ser anunciat, ha de ser acollit. El nostre temps reclama deixar de banda un tipus de catoli-

cisme rutinari i passiu. Cal, doncs, una nova manera de ser i de viure la fe, amb passió de Déu. Ens manca vida interior de fe.» Va finalitzar l'homilia convidant els diocesans a acollir, anunciar i construir el Regne, amb comunió amb Déu i els germans.

Experiències i comunicacions

Ja a la tarda i després del dinar de germanor, Maria Àngels Altarriba, actuant de secretària, va presentar una síntesi del treball de grups i Mn. Daniel Turmo, un resum dels consells presbiteral i pastoral de la diòcesi. Tot seguit diversos moviments van fer participants els assembleistes de les seves experiències i accions, i van fer palesa així la vitalitat de l'Església diocesana de Lleida. Van ser el Grup diocesà de Cristians, Política i Mitjans de Comunicació o la Fundació Verge Blanca, amb les seves accions en el temps del lleure; Càritas diocesana amb el programa d'Inserció Sociolaboral «Troballes»; el Moviment de Professionals Catòlics; la Delegació de la Família, amb el projecte de Pastoral Familiar; l'Irel, amb la presentació del Departament de Pastoral Aplicada, o la Pastoral d'Immigrants, duta a terme a la parròquia de Sant Andreu pel voluntariat vicencià.

El bisbe Ciuraneta, en la cloenda, va manifestar la seva satisfacció pel desenvolupament de l'assemblea, «que de ben segur ens ajudarà a assolir els objectius del Pla de Pastoral, caminant tots més units». Els participants valoraven la jornada molt positivament, com una alenada d'esperança. Al mateix temps, la consideraven molt necessària per engrescadora, per seguir obrint nous camins, tot oferint l'Evangeli a les persones que se senten allunyades de l'Església. Durant la jornada, es va anunciar que l'Assemblea Diocesana del 2004 tindrà lloc el diumenge 6 de juny, festa de la Santíssima Trinitat.

Jordi Curcó

Artesa de Lleida porta la Miraculosa a Torreciudad

LLEIDA.— El diumenge 25 de maig, tot celebrant el mes dedicat popularment a Maria, un grup de 70 veïns d'Artesa de Lleida, encapçalats pel seu rector, Mn. Joan Torrelles, va peregrinar al santuari de Torreciudad portant la imatge de la Miraculosa, que des de fa poc més d'un any es venera en aquesta parròquia del Segrià. Entre els pelegrins, hi havia dues religioses Filles de la Caritat de la comunitat de l'Hospital de Santa Maria de Lleida, institut religiós que ha estat històricament el bressol d'aquesta popular advocació de la Medalla Miraculosa, tan arrelada a les nostres terres.

Els pelegrins van ser rebuts a l'esplanada pel rector del santuari, Javier Mora-Figueroa. Tot seguit es va iniciar la processó amb la imatge de la Medalla Miraculosa fins al santuari, portada pels veïns d'Artesa i acompanyada pels tradicionals cants de l'*Ave Maria*. Ja a l'interior del santuari i als peus de la Verge de Torreciudad, va tenir lloc la celebració de la missa,

que es va iniciar amb unes paraules de Mn. Joan Torrelles, en què va parlar del pelegrinatge amb la imatge de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa. Va explicar que la talla havia estat una donació a la parròquia d'un feligrès i devot, com a acció de gràcies per una curació, i com havia sorgit la iniciativa de peregrinar a Torreciudad.

En el moment de l'ofertori, els pelegrins es van tornar a fer especialment presents tot ofrenant a l'altar i als peus de les dues advocacions marianes els fruits de la terra d'Artesa, cireres i poemes, i les seves populars i reconegudes orelletes de Festa Major. Ja a la tarda i després del dinar de germanor, i commemorant l'Any del Rosari, els pelegrins van resar el Rosari a l'esplanada, portant la imatge de la Miraculosa. «Tothom volia dur a les espatlles la imatge de la Verge. Ha estat una jornada mariana molt entranyable», explicava de retorn a Lleida Mn. Torrelles, satisfet i entusiasmat pel pelegrinatge. (J.C.)

La imatge de la Miraculosa és conduïda per l'esplanada fins al santuari pels pelegrins d'Artesa de Lleida.

«Estimats fills! També avui us convido a la pregària. Renoveu la vostra pregària personal i especialment pregueu l'Esperit Sant perquè us ajudi a pregar amb el cor. Intercedeixo per tots vosaltres, fills, i us convido a tots a la conversió. Si vosaltres us convertiu, a l'entorn vostre tothom serà renovat, i la pregària serà alegria per a tots ells. Gràcies per haver respost a la meua crida!»

Missatge de la Reina de la Pau, 25 de maig del 2003

Subscripció bimestral gratuïta *Eco Mª Reina de la Paz*: «Amics de Medjugorje» C/ Carme, 11 - 08700 IGUALADA (Barcelona)
Pelegrinatges Medjugorje: Sandra Barisic Tel. i Fax 936 650 653

<http://www.medjugorje.hr>

<http://www.ecodimaria.net>

Joves

«La fe en Déu et permet viure amb joia qualsevol dolor»

■ Lourdes Cuní era un dels testimonis preparats per a la vetlla de Cuatro Vientos

L'Escola de Pregària del mes de maig, celebrada a la catedral de Barcelona, va recollir els ressons de la recent experiència viscuda pels joves a Madrid amb Joan Pau II. Lourdes Cuní és una jove disminuïda física que havia d'haver intervingut a la vetlla de Cuatro Vientos amb el

seu testimoni, emmarcat en els misteris de Dolor del Rosari. Per manca de temps, Lourdes no va poder compartir la seva vivència amb els milers de joves allí concentrats. Per això, a l'Escola de Pregària se li va donar l'oportunitat de testimoniar la seva fe des del dolor i l'esperança.

—Com vas viure la trobada del Papa amb els joves?

—Va ser diferent de les altres trobades de Roma i Toronto, on vaig tenir la sort de poder participar-hi, perquè no vaig estar amb tots els joves ja que havia de llegir el meu testimoni de dolor. Això va fer que no participés en les vivències dels joves que hi havia a Cuatro Vientos. Però com que també hi havia altres joves que estaven al mateix lloc que jo, o sigui a la tribuna, per explicar les seves experiències, vaig poder compartir amb ells els seus testimonis.

—Havies preparat el teu testimoni per exposar-lo a la vetlla, com et vas quedar quan et van dir que no el podries donar?

—Primer vaig sentir ràbia perquè aquell dia, des del matí, me l'havia passat en un hangar de Cuatro Vientos, a dalt, a la tribuna, esperant el torn per llegir el meu testimoni. Des d'aquí dono gràcies a Anna Formatger, que no em va deixar ni un moment. També vaig sentir tristesa perquè no vaig poder comunicar a tothom com la fe en Déu et permet viure amb joia qualsevol dolor o dificultat física, com així també ens ho demostra el Sant Pare.

—Què significa Joan Pau II per a tu?

—Primer vull dir que no entenc per què és criticat per alguns, tot i que també Jesucrist va ser criticat. Aquesta és la tercera trobada en què he pogut estar amb el Sant Pare i, per tant, l'he pogut conèixer molt més. Personalment, m'entristeix que encara la gent no vegi en ell un model de cristianisme i d'humanitat.

—Aquesta mena de trobades, van bé per «carregar les piles»?

—Quan el món està ple de violència i veus que el Sant Pare amb les seves trobades arreu del món aconsegueix que grans multituds de joves estiguin al seu costat, t'adones que també hi ha molta gent bona i això fa que et sentis més fort amb la fe de Crist.

—Què va ser el que més et va impressionar d'aquest viatge a Madrid?

—El que més em va impressionar quan

Lourdes Cuní.

vaig arribar-hi amb cotxe, juntament amb Francesc Figueras, que era el xofer, i Anna Formatger, va ser veure que hi havia un ambient animadíssim, una gran quantitat de joves pel carrer. Tots tres vam dir: «Ja som a Madrid!» A més, vam rebre trucades de diversos mitjans de comunicació que ens preguntaven com funcionava la trobada. Tot això ens va fer pensar que l'èxit estava assegurat. Van ser dies molt inten-

sos i emocionants.

—En el teu testimoni dius que Jesús et va canviar la vida, com et vas descobrir?

—Vaig tenir la sort de conèixer la Sra. Maria Trias i el Sr. Frederic Besó, que van iniciar el primer grup de catequesi especial. Així va ser com vaig descobrir Jesucrist. Em va servir per acceptar-me i tenir una il·lusió per viure. Aprofito aquesta ocasió per donar les gràcies a Mn. Manel Valls, a Mn. Robert Baró i al grup de Cercles de la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià, que m'accepten com una més i són per a mi uns grans amics.

—En la darrera Escola de Pregària vas donar el teu testimoni. Què suposa per a tu participar en aquesta trobada amb el cardenal i els joves de l'arxidiòcesi de Barcelona?

—Jo sóc jove, necessito tenir al meu costat joves que, com jo, segueixin la doctrina de Crist. Gràcies al Sr. Cardenal, que ha aconseguit aplegar a l'Escola de Pregària tants joves, aquesta trobada és per a mi una font de riquesa espiritual. Ara hi estic molt integrada perquè el grup de preparació de l'Escola de Pregària, que porten Rosa Deulofeu i Francesc Figueras, m'ha acollit com una més i gràcies a ells em sento molt realitzada.

Rosa María Jané Chueca

«Sereu els meus testimonis»

Aquest va ser el lema de la recent visita papal a Espanya. Un lema que també va presidir l'Escola de Pregària del 29 de maig. En aquesta trobada de joves es va exposar el testimoni de Lourdes Cuní, que va emocionar els presents, especialment el cardenal Ricard M. Carles, que una vegada més va compartir aquest espai de pregària al costat dels joves.

La reflexió del cardenal va girar al voltant de l'evangeli de Mateu que es va llegir a l'Escola i va proposar als joves un

seguir de punts a meditar:

- *Aneu més aviat a les ovelles perdudes:* «Una persona que no se sent motivada per res (...) està perduda. No pensa que ve d'un pensament de Déu des d'abans de la creació. (...) No sap que existeix perquè Déu va pensar en ell. No sap per a què existeix i s'omple de petites coses que el distreuen. No sap que és objecte de l'esperança de Déu.»
- *Aneu anunciant que arriba el Regne dels cels:* «El Regne és dins vostre. És el batec

Testimoni

Estimat Sant Pare:

Gràcies per estar amb nosaltres, per ajudar-nos amb la vostra paraula i amb el seu exemple a seguir Jesucrist.

Sóc la Lourdes, disminuïda física. La meva discapacitat m'afecta la parla. No puc parlar ni tampoc caminar; per això he de fer servir una cadira de rodes.

Durant molt de temps he viscut angoixada. Sovint m'he demanat quin era el sentit de la meua vida i per què m'ha passat això a mi. Aquesta pregunta ha estat constant i la prova ha estat dura. Durant anys l'única resposta ha estat descobrir cada matí que sempre estava al mateix lloc: lligada a una cadira de rodes. A vegades he sentit que m'havien arrencat l'esperança. Em sentia com si portés una creu, però sense l'alè de la fe.

Un dia vaig descobrir Jesucrist i va canviar la meua vida. El Senyor amb la seva gràcia em va ajudar a recobrar l'esperança i a caminar cap endavant. Ara, quan veig altres joves malalts al meu costat penso que la meua creu és molt petita comparada amb la d'ells, i m'agradaria mostrar-los com jo vaig trobar el Senyor, per transformar el seu dolor en un camí d'esperança, de vida i de santedat.

La fe enforteix la meua vida. Cada dia em poso en mans de Déu. Ell em dóna força. Ell m'ajuda sempre a superar els moments difícils i ha posat al meu costat moltes persones que m'estimen i m'encoratgen a continuar amb alegria el meu camí de fe.

Sant Pare: sóc una jove com tots els que l'acompanyen en aquesta tarda. Sóc conscient que tinc una minusvalidesa, però em sento útil i, per això, alegre. Sé que la meua cadira de rodes és com un altar en què, a més de santificar-me, estic oferint el meu dolor i les meves limitacions per l'Església, per Vostra Santedat, pels joves i per la salvació del món.

En el meu Via Crucis em sento encoratjada pel testimoni de Vostra Santedat, que també porta a les seves espatlles la creu de la malaltia i de les limitacions físiques i, a més, el dolor i el sofriment de tota la humanitat. Gràcies, Sant Pare, pel seu exemple!

Lourdes Cuní

de l'Esperit Sant, és la consciència que tenim de ser fills i filles de Déu. Portem el desig de donar alegries a Déu. (...) Déu t'ha engendrat per a l'amor. Ell ens ha estimat primer. Aquest amor ens fa desitjar que Déu es pugui alegrar de nosaltres. (...) Els fruits de l'Esperit Sant ens mouen a un comportament evangèlic i és el que trasllueix de nosaltres.»

- *Expulseu els dimonis:* «Fer el que ens dóna la gana no és humà ni cristià. El mal són els fruits contraris a l'Esperit Sant.»
- *Guariu els malalts:* «La malaltia de l'ànima es manifesta en el fet que no podem fer el que voldríem. Quan fem un mal ús de la llibertat, aquesta es perd.»

El cardenal Carles va acabar la seva intervenció encoratjant els joves a «preocupar-vos pels altres, que és el que Jesús ha dit. Prediqueu el Regne en paraules i obres. Doneu el millor que tenim: la joia de la fe». La darrera Escola de Pregària d'aquest curs tindrà lloc el 19 de juny, a les 20:00, a la catedral de Barcelona. (R.M.J.)

Recapte
LA HUERTA EN CASA

L'opció intel·ligent per a la gent sana

Si realment vols una dieta sana per a la teua família, nosaltres conreem l'horta i et portem cada setmana a casa les fruites i les hortalisses fresques, lliures de químics, plaguicides i hormones i amb tota la força del seu gust.

A partir de 96,3€, 4 caixes (1 per setmana)
A partir de 1.087€, 52 caixes (any)
(transport inclòs)

Demaneu informació al Tel. 973 791 391

ESTAMPES - ROSARIS - PESSEBRES - OLIS - TRIPTICS - RETAULES - IMATGES RELIGIOSES - MEDALLES - RESTAURACIONS - MIRALLS - ICONES - ORFEBRERIA.

Estamperia San José
Fundada el 1919

Boters 7 i 9
08002 Barcelona

Tel. 933 175 685
Fax 934 127 523

e-mail: sugerencias@articulosreligiosos.com
www.articulosreligiosos.com

Som gairebé a totes les llars

És del tot segur que a la seva llar, com a la de milers i milers de famílies, hi ha instal·lat algun producte Roca.

Al llarg de més de 75 anys, el nostre objectiu constant ha estat augmentar la qualitat de vida proporcionant confort i benestar màxim, a tots els gustos i necessitats.

Això ens obliga a millorar allò que moltes vegades sembla immillorable.

Conegui les novetats de Roca. Hem aconseguit aplegar els últims avenços tecnològics amb el disseny més actual.

CAMBRES DE BANY
AIRE CONDICIONAT
CALEFACCIÓ
CERÀMICA

Roca

La cultura, a l'abast de tot el barri

■ Bidó de Nou Barris gestiona l'Ateneu Popular que acaba de celebrar el seu vint-i-cinquè aniversari

L'associació Bidó de Nou Barris sorgeix de la necessitat de donar un cos jurídic i de crear un teixit associatiu entorn de l'Ateneu de Nou Barris. És una entitat sense afany de lucre que compta amb un centenar de socis. El nom de Bidó fa referència al fet que en el lloc que ocupa l'Ateneu hi havia una planta asfàltica plena de maquinària i de bidons.

«El perfil de les persones de l'associació és el d'aquelles que han entès més clarament que el projecte cultural, que des dels inicis es va voler desenvolupar en un espai com aquest (l'Ateneu), passa per la formació, la difusió i la producció d'arts escèniques i de recursos. Alhora, es tracta de mantenir una interrelació social amb el territori», explica Lluís González, coordinador de l'Ateneu de Nou Barris.

L'Ateneu ha fet 25 anys i des del començament s'ha treballat per complir

mació de cap de setmana com-
pren musicals, grups de teatre,
dansa...

- Difusió. Cada cap de setmana, d'octubre a maig, s'intenta programar de manera molt variada i amb qualitat, aportant elements de nous creadors. «Aquest és un dels nostres punts febles», reconeix Lluís González, «incorporar nous creadors, nous veïns... és important que la gent ens conegui».
- Producció. Aquí pren protagonisme el Circ d'Hivern, que consisteix en la creació d'un espectacle propi en l'especialitat de circ. És un espectacle que es comença a preparar passat l'estiu. Les escoles del territori reben informació del que serà aquest circ i el mes de desembre el visiten.

La cultura, un bé de consum

Lluís González considera que la cultura «ha de respondre a les necessitats d'un districte, d'un barri. Un pilar fonamental és la participació de la gent, però és cert que a la societat li costa vincular-se a un tipus de projecte com el nostre». En aquest sentit, afirma que «cal conscienciar la gent sobre el fet que es consideri més interessant participar més directament en la cultura que no pas rebre-la com un element més de consum». Des de l'Ateneu de Nou Barris s'alerta que «el tema cultural, que des de sempre ha estat una cosa creativa, espontània, on la gent

L'Ateneu de Nou Barris és obert a tot tipus d'expressions artístiques.

ha manifestat diferents expressions humanes, corre el perill de convertir-se en un element més de consum».

Qui sí ha entès el valor d'aquesta manera d'assimilar la cultura, com una cosa que ens implica, són els amics de l'Ateneu: «Tot el que fem aquí és possible gràcies a la gran quantitat d'esforç i il·lusió de moltíssims voluntaris, amb la participació de persones que entenen aquest projecte com una cosa especial i s'hi vinculen de manera no remunerada», assegura Lluís González.

25 anys d'història

Es diu ben ràpid, però l'Ateneu de Nou Barris ja ha fet 25 anys. «Estem

molt contents del que hem aconseguit», segons González, «continua havent-hi expressions culturals autèntiques, sobretot per part de la gent jove». Al llarg d'aquests anys l'Ateneu ha estat fidel al que podríem anomenar la seva consigna: lluita, acció i diversió. «És el fet de complementar-nos amb el que ens envolta i gaudir de tot el que fem», diu el coordinador de l'Ateneu.

Vint-i-cinc anys d'història donen per a molt, per exemple per esdevenir referent del barri. «L'Ateneu és molt reconegut a Nou Barris i també a Barcelona. La celebració del 25è aniversari va ser molt destacada. També són ben vives les reivindicacions que s'articulen a l'entorn de l'Ateneu, com la consulta sobre el deute extern o la campanya del "No a la guerra". L'equipament s'utilitza per a trobades, reunions...», explica el coordinador.

Passada aquesta data tan significativa, l'Ateneu ja pensa en els propers 25 anys. La vessant del circ té possibilitats per explotar, tant a nivell artístic com pedagògic, assenyalen des de l'Ateneu. Però un tema en el qual volen aprofundir és el de la participació i el compromís social. «En aquest camp hi ha molt a fer, però serà una cosa de la qual ens sentirem molt orgullosos i senyal que ho estem fent bé». És per això, que part de l'atenció se

centra en la immigració: «Està molt bé que els immigrants no perdin les seves arrels culturals, però ens agradaria que també participessin a l'Ateneu i que aquí trobessin espai per portar a terme creacions artístiques.»

Rosa María Jané Chueca

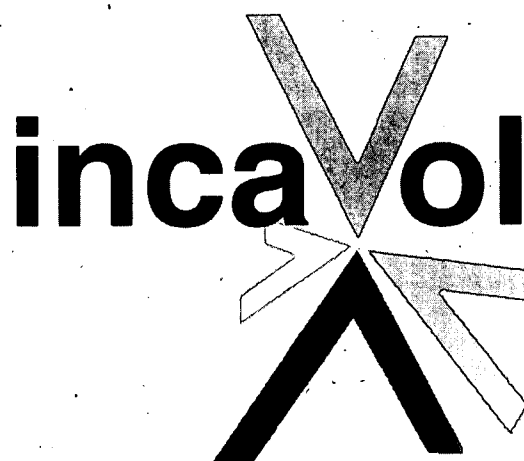
BIDÓ DE NOU BARRIS

C/ PORTLLIGAT, S/N
08042 BARCELONA
TEL. 933 539 516
FAX 933 503 000

a/e: ateneu.coor@telefonica.net

Dóna
Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar i Família
Institut Català del Voluntariat

Més informació
012 atenció
ciutadana

- 90.1 FM** Tortosa, Baix Ebre, Montsià, Terra Alta, Ribera d'Ebre*
93.7 FM Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà
96.8 FM Garraf*
100.6 FM Tarragonès, Baix Camp, Alt Camp, Baix Penedès, Conca de Barberà, Priorat*
103.4 FM Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa
106.6 FM Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat

* (en període de proves)

- 104.4 FM** Ràdio Principat: Cerdanya*
105.0 FM Ràdio Principat: Alt Urgell, Noguera, Segarra, Pla d'Urgell i Urgell
107.5 FM Ràdio Principat: Andorra

www.radioestel.com

Els teus programes a la web, per escoltar-los quan vulguis

cultura

Lliurament de premis del XVIII Concurs Bíblic

Un total de 41.321 infants de 718 col·legis dels vuit bisbats catalans han participat enguany en el XVIII Concurs Bíblic, sota el tema «Us deixo la pau, us dono la meua pau», organitzat pel Grup Avant de Terrassa, de la Federació de Cristians de Catalunya. Oferim un resum dels diferents actes de lliurament de premis, que es van celebrar a cada bisbat.

Apropar-nos a la Paraula de Déu

Solsona El 26 d'abril l'Escola Arrels de Solsona va acollir l'acte de lliurament de premis del XVIII Concurs Bíblic, organitzat per la Federació de Cristians de Catalunya. Al l'acte hi van assistir alumnes i representants de les escoles que van resultar premiats. De la nostra comarca, van obtenir un guardó el CEIP Vall de Lord, el CEIP Setelsis i l'Escola Arrels.

Mons. Jaume Traserra, bisbe de Solsona, i Mn. Antoni Quesada, delegat d'Ensenyament del bisbat de Solsona, van presidir l'acte de lliurament de premis. El bisbe va valorar molt positivament la realització d'aquest concurs, que ens apropa a la Paraula de Déu i que convida a llegir les pàgines d'un llibre tan important com és la Bíblia. «Conèixer la Paraula de Déu és una obligació»

Mons. Traserra va presidir l'acte de lliurament de premis.

i «és fonamental familiaritzar-se'n de joves», va afirmar Mons. Traserra. També va destacar l'èxit de participació en aquest certamen, per la qual cosa va felicitar tothom, participants i organitzadors. (Ramon Estany)

III Concurs Bíblic Universitari

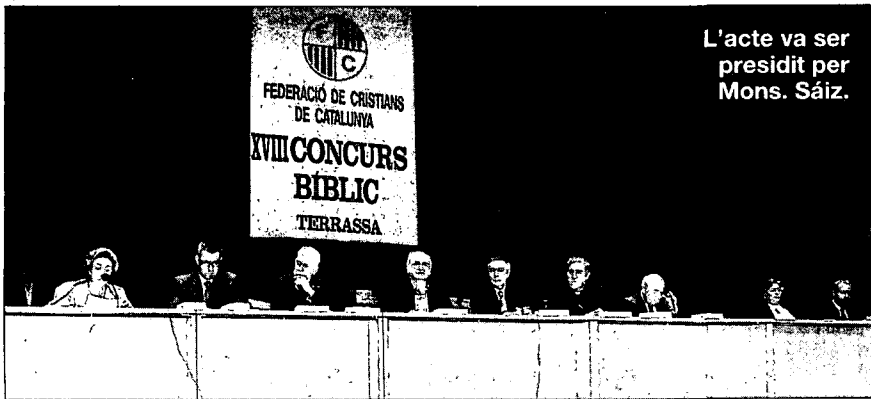
Barcelona El 10 de maig va tenir lloc al Paraninfo de la Universitat de Barcelona el repartiment de premis del III Concurs Bíblic Universitari. Van presidir l'acte Llum Delàs, delegada episcopal d'Apostolat Universitari, en representació del cardenal Ricard M. Carles; Eulàlia Mas, responsable de Pastoral Universitària de Barcelona, i Jordi Giró, secretari general del Secretariat de Teologia de la Universitat de Barcelona.

El jurat estava format per Rosa M. Boixareu, Justino Martínez i Agustí Borrell, professors de la Facultat de Teologia de Catalunya, i com a secretària va actuar Eulàlia Mas. Van atorgar els guardons següents: primer premi, dotat amb 900 euros, a Roser Estrada i Desumvila, estudiant de 3r curs de Ciències Religioses de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona, i segon premi, dotat amb 600 euros, a Pere Masjuan i Queralt, estudiant de 3r curs de Ciències Físiques de la UAB i de 1r a l'ISCREB. El tercer premi va ser declarat desert. També van lliurar quatre accèssits, dotats amb 150 euros cada un, a José Antonio Troncoso, Abel Bellès, Joan Pau Callejón i M. Rosa Serrano.

Tot seguit, es va celebrar el VI Concert de Corals Universitàries, amb molt èxit, on es van interpretar cançons tradicionals de diferents indrets del món (Polinèsia, Sud-àfrica...) fent realitat el tema del III Concurs Bíblic Universitari: «L'acollida a l'estranger». Finalment, les cinc corals universitàries van interpretar conjuntament la *Missa jove* de Haydn, acompanyades per l'Orquestra de Cambra de la UAB. (Cecília Aranés)

Un dia de joia i festa

Foto: M. Saludes

L'acte va ser presidit per Mons. Sáiz.

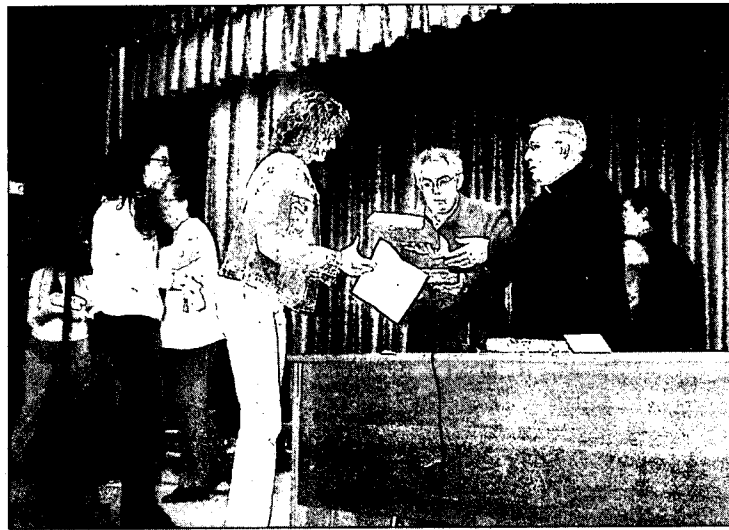
Terrassa El 26 d'abril el Centre Cultural de Caixa de Terrassa va acollir, un any més, la cerimònia de lliurament de premis del XVIII Concurs Bíblic corresponent al bisbat de Barcelona. L'acte va ser presidit per Mons. Josep Àngel Sáiz, bisbe auxiliar de Barcelona; Mn. Josep Pausas, arxiprest de Terrassa; Pere Navarro, alcalde de Terrassa; la Junta del Grup Avant de Terrassa, de la Federació de Cristians de Catalunya; els patrocinadors i els organitzadors del concurs, acompanyats pel seu consiliari, Mn. Lluís Ferret, representant de l'Associació Bíblica. S'hi van repartir un total de sis-cents premis. El popular cantant Miki va amenitzar la festa amb les seves cançons.

Lleida L'acte d'entrega de premis, que es va celebrar al Col·legi Episcopal de Lleida, va ser presidit per Mn. Joan Ramon Ezquerro, vicari general del bisbat de Lleida; Mn. Jaume Pedrós, delegat d'Ensenyament del bisbat de Lleida; Montserrat Batlle, delegada d'ensenyament del Consell Pastoral, i representants de l'Associació Bíblica de Lleida, de la Federació de Joves Cristians de Catalunya i de professors d'institut. L'acte va ser molt emotiu i es va comunicar el propòsit per al proper any de preparar amb temps una gran festa com el Concurs Bíblic es mereix.

La Seu d'Urgell Mn. Ramon Sàrrias, vicari general del bisbat de la Seu d'Urgell; Jordi Profitós i Freixenet, representant de professors de Religió de la Seu d'Urgell, i Montserrat Sanahuja, representant del Grup Avant de Terrassa de la Federació de Cristians de Catalunya, van ser els encarregats de presidir al col·legi La Salle l'acte de lliurament de premis. Mn. Sàrrias, que va començar l'acte amb una pregària, va ressaltar la importància de la Bíblia i del seu coneixement. També va destacar l'augment de participants (de 1.239 el 2002 a 2.979 el 2003), alhora que va felicitar els professors de Religió per la seva bona tasca i dedicació. La festa va acabar amb un cant de lloança.

Girona

A la sala d'actes del col·legi dels Germans Maristes de Girona es va dur a terme amb gran joia el repartiment de premis del Concurs Bíblic. L'acte va ser presidit per Mons. Carles Soler i Perdigó, bisbe de Girona; Victòria Mir, delegada d'Ensenyament del bisbat de Girona, i Pere Masó, representant del Grup Avant de Terrassa. Durant l'acte es va fer una mena d'enquesta amb endevinalles i es va lliurar un qüestionari sobre la pau entre els monitors i els participants. Cal destacar la bona organització de l'equip de Victòria Mir, format per cinc col·laboradors, i agrair a la direcció del col·legi dels Germans Maristes la preparació tan acurada de la sala d'actes per fer acollidor l'esmentat acte.

El bisbe de Girona va repartir els premis.

Vic Al col·legi dels Germans de La Salle va tenir lloc el repartiment de premis del XVIII Concurs Bíblic corresponent al bisbat de Vic. Van presidir l'acte Carme Pinilla, delegada d'Ensenyament del bisbat de Vic; Mn. J. Escós, rector de la parròquia de Santa Maria de Navarces i representant de l'Associació Bíblica de Catalunya; Joan Moncunill, membre de la Federació de Cristians de Catalunya, i tres joves del moviment núm. 5 de Terrassa. Amb una bona assistència de públic, els participants van ser exhortats a participar en l'edició del proper any. (C.C.) (Continua a la pàg. 31)

Concurs Bíblic, una eina per fomentar la lectura de la Bíblia

Tarragona Petits, joves, pares i professors van acudir el 24 de maig al col·legi La Salle de Tarragona. Eren els representants dels centres educatius guanyadors i els alumnes premiats al XVIII Concurs Bíblic, de l'arquebisbat de Tarragona, certamen organitzat pel Grup Avant de Terrassa, de la Federació de Cristians de Catalunya.

L'acte de lliurament de premis va començar amb un ambient immillorable, ja que van cantar plegats *El gra de mostassa*, amb saltirons inclosos, amb Mn. Joan Magí, director de la Secretaria de Pastoral Bíblica, al capdavant. En el decurs de l'acte es van cantar altres cançons com ara *Mostassa paràbola* i *El Bon Pastor* (vals de Mn. Magí), amb l'acompanyament de guitarres del grup Carambola.

Mn. Francesc Giménez, delegat d'Ensenyament de l'arquebisbat de Tarragona, va ser l'encarregat de lliurar els premis als alumnes i als centres guanyadors del Concurs Bíblic en els apartats de redacció i dibuix. La participació va ser diversa, amb centres de primària (escoles públiques i

privades), així com instituts de secundària de Tarragona (set), Reus (quatre), Vendrell (tres), Bonavista, Riudecols, Alforja, Constantí, l'Espluga de Francolí, Calafell, Belianes, Falset, Mont-roig del Camp, El Morell i Torredembarra (dos) i Almo-

dir Mampel— us retornem el vostre magnífic dibuix, emmarcat i tot.»

Els guardons lliurats consistien en lots que contenien aparells de ràdio i de jocs, a més de llibres i un DVD sobre la vida de Jesús. Posteriorment, tots els participants

en la present edició del Concurs Bíblic van rebre el llibre del Nou Testament i un CD amb l'Evangelí com a record. Així mateix, es va donar a conèixer el lema de la convocatòria de l'any vinent, que serà «Jesús, el nostre amic».

Per la seva banda, Mn. Francesc Giménez, en clausurar l'acte, va comparar la iniciativa del Grup Avant de Terrassa amb el gra de mostassa: «Així va començar el Concurs Bíblic; s'ha desenvolupat i ara abasta tot Catalunya. Sens dubte, és una eina eficaç per fomentar la lectura i el coneixement de la Bíblia.»

Posteriorment, Mn. Giménez, en qualitat de delegat d'Ensenyament, va tenir paraules d'agraïment per als professors de Religió que, als centres educatius, donen suport al Concurs Bíblic, així com també als catequistes, tot encoratjant-los a seguir per aquest camí.

Joan Boronat

El dibuix realitzat pels escolars d'Almo-

ster (un). A banda dels premis esmentats, se'n va atorgar un de catequesi a la parròquia de Crist Rei de Reus i un guardó especial de dibuix al CEIP Ramon Sugrañes d'Almo-

Cursets de cant gregorià

POBLET.— Des del 25 fins al 28 de juny tindrà lloc al monestir de Santa Maria de Poblet el III Curset d'Iniciació al Cant Gregorià i el I Curset de Perfeccionament, dirigits pel professor Dr. Luí Prensà Villegas. El termini per a les inscripcions als cursos acaba el dia 15 i el preu de la matrícula és de quaranta euros.

El Curset d'Iniciació consistirà en un recorregut pels diferents vessants de què es compon el repertori liturgicomusical de l'Església d'Occident. La seva història, la seva relació íntima amb la litúrgia, la seva tècnica (ritme, tempo, modes...), la seva escriptura i notació, les seves estructures salmòdiques, les seves formes musicals... Tot per tal de facilitar la comprensió i la pràctica d'una música que al llarg dels segles ha servit —i serveix encara— per alimentar la fe i augmentar el goig.

Pel que fa al Curset de Perfeccionament, va adreçat a aquells que ja tenen uns coneixements previs d'aquest repertori. Tractarà sobre les distintes escoles de notació medieval. Conèixer els matisos expressius de les obres musicals farà més fàcil i enriquidora la interpretació: qualsevol estudi teòric del repertori té com a objectiu final la seva pràctica musical en la litúrgia, plena d'una bellesa serena. D'aquí ve que, en aquest curset, les notacions medievals siguin l'excusa per a una interpretació musical del cant mil·lenari de l'Església. En tots dos cursets es considerarà part essencial l'assistència i la participació en els oficis dels monjos. (J.B.)

Primer aniversari del nou edifici del Museu Episcopal de Vic

VIC.— El Museu Episcopal de Vic (MEV) ha rebut més de 42.000 visitants al llarg d'aquest primer any d'obertura del nou edifici, que contrasta amb les aproximadament 8.000 visites que rebia l'antiga instal·lació. La procedència d'aquests visitants és de diverses localitats catalanes en un 80%, i amb un nombre significatiu els segueixen francesos, holandesos i visitants de la resta de comunitats de l'Estat espanyol. L'objectiu del MEV és arribar a ser un centre d'investigació internacional, especialitzat en art medieval i religions.

El Servei Educatiu del museu ha engegat el curs amb una programació d'activitats adreçada a diferents nivells educatius. Aquesta oferta s'ha realitzat amb la col·laboració de les següents institucions educatives de la ciutat: Escola Casa Masferrer, Institut del Teatre, Escola de Música i Escola d'Art. Les activitats han permès als escolars conèixer obres del museu des de diverses mirades.

Al llarg d'aquest any en el museu s'han dut a terme conferències, presentacions de projectes i taules rodones. Totes aquestes

activitats les han realitzades experts i estudiosos i s'han tractat temàtiques relacionades amb el fons del museu. El MEV ampliarà durant aquest any el fons d'obres visitables amb l'obertura de l'espai anomenat Galeries d'Estudi. Amb aquest espai s'entra en una tendència europea, com la National Gallery a Londres o el Louvre a París, que consisteix a mostrar una part del contingut dels magatzems per complementar les visites a les col·leccions. Aquesta iniciativa pionera als museus de Catalunya, només té un precedent similar al Museu Diocesà de Solsona.

El fons del museu s'ha vist incrementat per la donació d'objectes de particulars i d'associacions. Entre ells, podem destacar un conjunt de dibuixos d'objectes del museu que va realitzar Dionís Baixeras, figures de pessebre, un conjunt d'ornaments litúrgics de la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat i un fragment de la tapa del sepulcre de la família Taveret procedent del monestir de Sant Pere de Casserres, que completa el sarcòfag que es conserva al museu. (C.C.)

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

Diferents salses

Es diu que la maionesa ve de Maó, tot i que altres diuen el contrari. O sigui que, com en totes les coses, a vegades es fa difícil posar-se d'acord. Siguí com sigui, a partir d'una fórmula genèrica inicial amb l'ou, l'oli, la sal i l'afegit de llimona, vinagre o mostassa, es pot aconseguir una variadíssima gamma de salses diverses segons s'hi vagin afegint elements com ara les fines herbes, el curri, el puré de tomàquet, avellanes picades, nata líquida, una picada de marisc bullit, trossets de pernil dolç o salat, pollastre picat, ou dur, anxoves, cogombrets, etc.

Fixeu-vos-hi, les seves aplicacions són infinites. Fa 15 anys, vaig treballar —entre els molts on vaig estar— en un restaurant on tenien 30 salses diferents elaborades de maionesa com a base i que tenien, totes elles, una gran acceptació entre els clients. En aquell restaurant hi acudien grans artistes i polítics. Encara tinc a la cuina una gorra amb un autògraf de la Sara Montiel.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402.

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

NIF: G-08862781. - Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

www.residenciapmiralles.org

e-mail: persones@teleline.es

El tresor de la Paraula de Déu

■ El P. Justino Martínez presenta el seu llibre «Històries per viure. Llegir la Bíblia des de la vida»

Justino Martínez, missioner combonià, és un apassionat de la Bíblia. I així ho reflecteix el seu llibre *Històries per viure. Llegir la Bíblia des de la vida*, editat per Claret, on ens ensenya que la Bíblia s'implica en la vida de cada persona i ens guia per descobrir «la música de Déu amagada a la Bíblia».

Mn. Francesc Pardo va destacar que la Bíblia encara no s'ha convertit en «llibre de capçalera» i que el llibre del P. Justino és una bona eina per aconseguir-ho. Mn. Pardo va subratllar la importància de les «històries que revelen qui és el nostre Déu, que manifesten què desitja el nostre cor, que descriuen aquesta trobada entre el poble i Déu, entre el «sí» fidel de Déu i el «sí» i el «no» del poble, que som nosaltres». El director del CEP va posar en relleu que la primera intenció del llibre del P. Justino és la de «llegir la Bíblia des de la vida» i que *Històries per viure* constitueix una guia per navegar per la Bíblia i anar descobrint la Sagrada Escripura.

Justino Martínez és missioner combonià i durant deu anys ha viscut al Brasil. Les seves vivències missioneres apareixen en aquest llibre en el qual ens convida, com assenyala a la introducció, a «fer un viatge meravellós per la Bíblia. (...) La Bíblia, Paraula tendra de Déu, ens porta

cap a la vida i a viure la Paraula». En aquest sentit, el P. Ignasi Ricart va dir que «es nota que Justino és missioner. La seva formació exegetica, molt sòlida, està completada a l'escola dels nens i a la universitat dels més pobres». Aquest enfocament vivencial tanca un horitzó missioner: «Fa que la Paraula de Déu toqui les persones, els parla al cor, els fa posar-se en camí. Fent camí descobrim les causes dels germans i germanes de Jesús, acompanyant-los.»

Per al P. Ricart, el llibre del P. Justino és una proposta espiritual: «La Bíblia està plena d'històries amb grans paral·lels amb nosaltres. Justino, a partir d'aquesta experiència joiosa de llegir i d'explicar històries proposa la seva manera de llegir la Bíblia, explicar les històries del poble de Déu per donar, diu ell, sentit i bellesa a la vida dels homes i les dones d'avui. (...) Ens fa des-

Unes setanta persones van assistir a la presentació del llibre, que va ser «apadrinat» per Mn. Francesc Pardo (director del Centre d'Estudis Pastorals), el P. Ignasi Ricart (biblista, professor del CEP i de la FCT) i per Javier Velasco (biblista i professor del CEP).

El P. Justino Martínez, signant exemplars del seu llibre.

vida concreta, als problemes quotidians, a les circumstàncies de cadascú, moltes vegades d'injustícia, d'opressió, de manipulació de la veritat..., i la Bíblia se'n presenta com una paraula d'esperança, engrescadora, que ens anima a posar-nos en marxa per canviar les coses; com una paraula en la qual Déu està sempre present, proper, solidari...» Així, Velasco recomana aquest llibre perquè ajuda a descobrir allò que la Bíblia sempre apunta: «Paraules d'alè, font d'esperança, força per a la lluita, crit d'alliberament dels oprimits, la música de Déu, com l'autor comenta, paraula de resistència, l'alegria dels pobres... Tot això el P. Justino ho entrellança amb les seves experiències personals i comunitàries. Com aquesta Paraula de Déu li ha servit per donar respostes concretes a situacions concretes.»

L'autor del llibre va intervenir al final amb dues idees: «El llibre és com una brúixola enmig dels conflictes per trobar sentit en la vida i fer sentir la música de Déu amagada en la Bíblia» i «és una mirada nova, amb un cor nou, com la mirada creadora de Déu, com la mirada misericordiosa de Jesús, bon samarità, com la mirada profètica de Jesús de Natzaret, que anuncia la Bona Nova als pobres i crucificats de la història fins al dia d'avui». (R.M.J.)

cobrir el rostre de Déu en la vida.» L'autor parteix del que diu el text per arribar al que ens diu el text «aquí i ara».

Javier Velasco va voler subratllar que l'autor intenta «mostrar-nos que és imprescindible que la Paraula de Déu es faci un u amb la nostra vida, de manera que s'identifiqui la nostra vida i aquesta Paraula de Déu». Segons aquest biblista, el P. Justino «intenta apropar la Bíblia a la

INGREDIENTS:

albergínies
sobrassada
xampinyons
pernil dolç
farina
llevat Royal
ou
pa ratllat

PREPARACIÓ:

Peleu les albergínies, tal·leu-les a rodanxes ben fines i poseu-les en una safata amb sal perquè plorin i descarreguin la seva amargor característica. Deixeu-les a la safata una mitja hora. Passat aquest temps unteu les rodanxes amb sobrassada.

Després saltegeu els xampinyons tallats ben fins amb trossets de pernil dolç. Agafeu una rodanxa d'albergínia, ompliu-la amb els xampinyons saltejats i tapeu-ho amb una altra rodanxa d'albergínia, com si volguéssiu fer un entrepà. A continuació passeu aquests minientrepans per farina barrejada amb una mica de llevat Royal, ou batut i pa ratllat i fregiu-los.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró.us atèndrà al tel. 938 793 402.

Coses de la vida

Primera Comunió

Hola amics! Estem en temps de celebrar la Primera Comunió, el dia més feliç dels nens. A vegades, però, sentim pares que comenten: «La Primera Comunió, quina despesa!» I és que avui dia les famílies es gasten una dinera per organitzar-la. La Primera Comunió cal celebrar-la, ja que és una festa molt important: és la primera trobada íntima del nen amb Jesús. És un sagrament! Però això no vol dir que s'hagi de llençar la casa per la finestra. Cal anar arreglat, però sense grans ornaments; tampoc no cal preparar grans àpats ni fer regals gaire cars. El més important no és el luxe ni l'ostentació, sinó que el nen sàpiga exactament què celebrarà. Els petits no necessiten grans abillaments; el millor dels nens és la innocència que reflecteixen al seu rostre. Per això va dir Jesús: «Deixeu que els nens s'apropin a mi.»

Cecília Aranés Mallol

Coses de la vida

FILATÈLIA

per Enric Graupera

San Millán de la Cogolla

El 1999 Espanya va emetre, dins de la sèrie filatèlica «Patrimoni Mundial de la Humanitat», un segell dedicat al monestir de Yuso, situat a San Millán de la Cogolla (la Rioja). Cal explicar que els monestirs de Yuso i Suso estan situats a la vall del riu Cárdenas i en plena serra de la Demanda. El seu origen arrenca de les coves primitives i del petit oratori on van viure sant Millà i els seus deixebles al segle vi. Al monestir de Suso predominen els estils visigòtic i mossàrab, mentre que el de Yuso combina el romànic, el gòtic, el renaixentista i el barroc.

LLIBRES

Conèixer la infància de Jesús

Aquest llibre cerca de donar una imatge de Jesús infant, mentre era a Egipte, amb trets humans versemblants i possibles. A través d'aquesta imatge, per a tots entenedora, vol també considerar el seu aspecte diví, inseparable de la realitat humana. Aquestes pàgines intenten, per tant, descriure la infantesa de Jesús, amb absència quasi total d'episodis meravellosos o llegendaris, i amb el màxim de respecte per a la mentalitat del nostre temps, que estima la sinceritat i la lògica. Després de la seva lectura, romanirà el rerefons d'un Jesús real, que creix i es fortifica, com ens diu l'Evangeli. Literàriament, *Tu, Jesús* continua l'estil de les dues obres anteriors del P. Joan Maria Vernet: *Tu, Josep* i *Tu, Maria*. Per presentar el Jesús infant, tal com explica l'autor en la introducció, «hem recorregut a la narració, a la descripció novel·lada d'aquella vida dintre de les coordenades espai-temps, acuradament estudiades, amb absoluta fidelitat al text de l'evangeli i recorrent també al filó de les antigues tradicions cristianes, de la iconografia i de la literatura apòcrifa». (C.C.)

Joan Maria Vernet, *Tu, Jesús*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Col·lecció El Gra de Blat, Barcelona 2003, 221 pàg.

Tractat de mística i contemplació

Quan es llegeix la biografia de sant Lluís Maria Grignon de Montfort, difícilment es pot imaginar que d'aquella vida àgida, austera i gairebé turmentada per l'asceti pogués sortir un escrit tan serè, profundament espiritual i fins i tot místic com *L'amor de la saviesa eterna*. Montfort fonamenta tota la seva reflexió i exhortació espiritual en el coneixement de la persona i de les paraules de «saviesa» de Crist, després d'haver fet un llarg recorregut pels llibres sapiencials de l'Antic Testament. La traducció catalana ha estat realitzada d'acord amb l'edició francesa de *L'amour de la sagesse éternelle*, que les Éditions du Seuil van publicar a París el 1966, dins del recull de les obres completes de sant Lluís Maria Grignon de Montfort. Es tracta d'un llibre «per a la vida de cristià, per aprendre a practicar les renúncies mundanes i buides i adquirir les grans virtuts cristianes, a través de la devoció a Maria, tendra i forta, la qual ens mena a trobar-nos amb Jesús, Fill de Déu i de Maria», escriu Daniel Codina i Giol, o.s.b. al prefaci. (C.C.)

Sant Lluís Maria Grignon de Montfort, *L'amor de la saviesa eterna*. Editorial Combel, Barcelona 2003, 180 pàg.

Testimoni d'espiritualitat franciscana

El beat fra Gil d'Assís va ser un dels primers companys de sant Francesc. Per ser més exactes, va ser el tercer, després de fra Bernat i de fra Pere Cattani. Això vol dir que és un dels que va flairar la sentor fresca dels inicis franciscans. Per tant, és un testimoni excepcional dels orígens de l'espiritualitat franciscana. Les *Dites de fra Gil* són un pomell de sentències, màximes, propostes i consells en forma de proverbis o refranys. «No s'ha

de llegir aquest llibret a corre-cuita, ni tan sols un capítol cada dia; val més assaborir-lo en intervals, de mica en mica, com aquell que xarrupa a petits glops una copa de vi excel·lent», aconsella el P. Francesc Gamissans, escriptor i periodista, al pròleg del volum. La traducció de l'original llatí és de fra Josep Maria Massana, o.f.m., doctor en Filologia Catalana. «Tothom el buscava —explica fra Massana en la introducció— per escoltar d'ell un consell, una paraula de saviesa, una màxima de vida. Des del Papa, bisbes i reis fins a pagesos; de les matrones i nobles senyors a la gent senzilla; doctors i ignorants, nens i grans, joves i vells, religiosos i seglars.» (C.C.)

Dites de fra Gil. Editorial La Formiga d'Or, Barcelona 2003, 112 pàg.

Dites de fra Gil

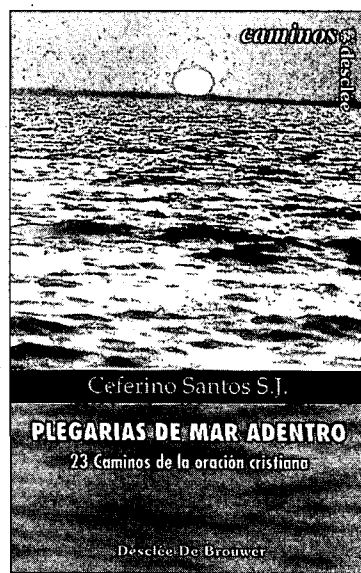

La Formiga d'Or
Barcelona

La riquesa de la pregària cristiana

En la seva carta apostòlica sobre el nou mil·lenni, Joan Pau II reclama «un cristianisme que es distingeixi abans que res en l'art de la pregària». Per aconseguir-ho, el Sant Pare suposa que «cal que l'educació en la pregària esdevingui d'alguna manera un punt determinant de tota programació pastoral». La necessitat de pregar és un «signe dels temps». Ceferino Santos, s.j., professor fins a la seva jubilació a la Universitat Pontifícia Comillas i antic director de la revista d'espiritualitat *Nuevo Pentecostés*, ha volgut contribuir amb aquest llibre a fomentar i ensenyar vint-i-tres maneres diferents de pregària cristiana que recullen les riqueses inesgotables de la tradició orant, tant a l'Església d'Orient com a la d'Occident. L'autor pensa, així, ajudar al desig del Sant Pare: «Que les nostres comunitats cristianes arribin a ser autèntiques escoles de pregària, on la trobada amb Crist no s'expressi tan sols en petició d'ajuda, sinó també en acció de gràcies, lloança, adoració, contemplació i escolta.» (C.C.)

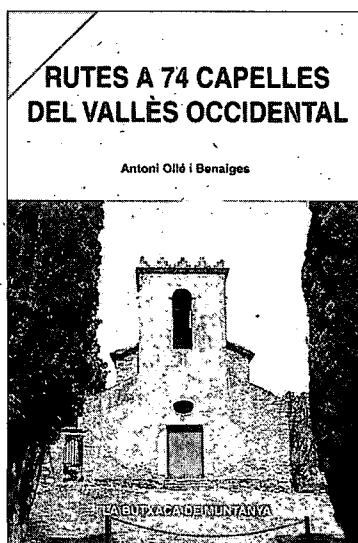
Ceferino Santos, s.j., *Plegarias de mar adentro*. 23 caminos de la oración cristiana. Editorial Desclée De Brouwer, Col·lecció Caminos Desclée, Bilbao 2003, 219 pàg.

Un singular itinerari religiós

Antoni Ollé i Benaiges, soci del Centre Excursionista de Catalunya, recull en aquest volum setanta-quatre edificis religiosos de la comarca del Vallès Occidental, així com els itineraris —sempre a peu i de curta durada— per visitar-los. «He dedicat la meua atenció a les ermites, capelles, monestirs i santuaris allunyats del nucli urbà o que, en un temps anterior, n'estaven separats. He deixat de relacionar les esglésies parroquials, que són a dintre les poblacions i que, per tant, són a l'abast de tothom», explica l'autor a la introducció. Aquestes capelles són, majoritàriament, d'origen romànic; d'altres són de construcció més recent, però totes tenen un motiu o altre per ser admirades. «En algunes —afirma Antoni Ollé— serà la seva situació, en un indret panoràmic, o boscos; en d'altres, les vicissituds que han viscut al llarg de la història o les seves característiques arquitectòniques. El seu estat de conservació és, també, molt diferent.» Els itineraris que formen part d'aquesta guia s'estructuren en tres apartats: «A destacar», «Història» i «Com arribar-hi». (C.C.)

Antoni Ollé i Benaiges, *Rutes a 74 capelles del Vallès Occidental*. Editorial La Butxaca de Muntanya, Barcelona 2002, 223 pàg.

Els records d'una guerra

La guerra del 1936 va sorprendre Mn. Manuel Tort i Martí quan amb prou feines tenia nou anys. Durant tres anys va patir una guerra que no comprenia: tenia parents en tots dos bàndols... I, per si no fos prou, els que deien que el volien alliberar li destruïen la ciutat dels seus somnis d'infant. Durant massa anys va sofrir una victòria ben estranya: els que deien que l'havien alliberat li arrabassaven, dia a dia, el seu entorn vital: la identitat i la llibertat. Les escoles van ser obligades a canviar els llibres que feien servir fins aleshores per uns altres escrits en castellà. «Els llibres escrits en català —recorda Mn. Tort a les pàgines de *Guerra incivil*— els feiem bocins i era com si, en trencar-los, ens canviessin l'ànima. Els ulls dels mestres sanglotaven per dins, jo i uns quants companys ploràvem a llàgrima viva...» Més endavant escriu: «Nosaltres no l'havíem feta, la guerra; havíem trobat la guerra dels grans i ens condemnaven a cadena perpètua. Ens preniem els llibres perquè no sabéssim llegir en català, ens robaven el cor perquè no sabéssim estimar en català, ens destruïen la llengua perquè no sabéssim parlar en català.» (C.C.)

Manuel Tort i Martí, *Guerra incivil*. Editorial Claret, Col·lecció Els Daus, Barcelona 2000, 190 pàg.

El llibre de la setmana

Descobrir-se a si mateix

Amélie Nothomb és una jove escriptora originària de Bèlgica, que ha irromput amb força en les lletres franceses, com ja va fer fa unes quantes dècades una altra dona jove, Françoise Mallet-Joris (*Le rempart des béguines*), del mateix país. D'allà era també Marguerite Yourcenar, l'autora de les *Memorias de Adriano*, primera dona, a més, que va arribar a pertànyer a l'Académie Française.

Nothomb s'ha format especialment a l'escola de la vida. El fet de pertànyer a una família de diplomàtics, l'ha fet viatjar per mig món, amb la soledat suficient per captar els detalls més ínfims d'ambients i persones. Ha pogut veure diversitat de personatges, sentir multiplicitat de llengües i observar pluralitat de costums. I, al mateix temps, la seva capacitat de sintonia amb la gent l'ha fet albirar què hi ha de comú i de repetit en el mostrari divers que li ha ofert el món en què ha viscut.

Cosmética del enemigo és un text sorprenent, en el qual l'autora analitza què és la lluita del propi jo amb les imatges o realitats que conformen a un mateix. El diàleg del passatger obligat a una espera

Amélie NOTHOMB,
Cosmética del enemigo.

Anagrama, Barcelona 2003, 96 pàg.

llarga a la sala d'un aeroport, amb l'inoportú desconegut que l'aborda, és un model d'instrospecció, en un *crescendo* impressionant, en el qual l'autora dissectiona la realitat d'un jo culpable, perdut en la boira i el camuflatge creat entorn de la seva responsabilitat. No deixa cap escletxa, en un exercici d'acorrallament i d'abatre què és, ni més ni menys, el diàleg amb aquest «íntim més íntim» que tots posseïm.

L'ocasió és simple, el procés de descobriment del nucli de la qüestió és implacable, la resposta no pot ser més descoratjadora, però irreversible. El protagonista no té cap més remei que retrobar-se en la seva pròpia aniquilació.

No es tracta d'una novel·la escandalosa, com n'hi ha que han volgut fer creure, ni tan sols d'un text reprensible, per nega-

tiu a nihilista, gairebé inimaginable en una escriptora que irromp tan jove en el món de la novel·la. I no se la pot equiparar, almenys per aquesta novel·la, a la ja llunyana Françoise Sagan. Però sí que es pot pensar que és una invitació a redescobrir aquests mons interiors que volem ocultar, però que ens acompanyen sempre, i algun dia se'ns manifestaran. «No hi ha res ocult que finalment no sigui descobert», és cert, i en molts casos, aquest diàleg interior que obviem, perquè ens arriba a molestar, pot ser una purificació autèntica.

Per a Jérôme August, el protagonista, Textor Textet, l'interlocutor inoportú, és un ésser molest i desagradable. El que passa és que al final, quan descobreix qui és, s'adona que no se'n pot desprendre,

fins a les més tràgiques de les conseqüències.

Una novel·la breu que pot distreure. Que es llegeix d'una tirada, però que deixa empremta, si som capaços de fer el salt, sempre necessari, de la ficció a la realitat. Feu-ne la prova.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Diada de la Sardana 2003

El 22 de juny del 2003 s'escau la celebració de la Diada de la Sardana, la festa instaurada per l'Obra del Ballet Popular per tal de promoure els valors identitaris, socials i culturals de la sardana. Una celebració de gran abast que origina activitats arreu del món, allà on un grup de catalans vol adherir-se a aquesta commemoració amb voluntat d'enaltir la sardana i que només té un element distintiu i unitari, que és la interpretació d'una mateixa composició designada per l'Obra del Ballet Popular amb aquest fi.

El parc de la Guineu és el títol de la sardana escollida enguany per tal que soni com a referent en totes les activitats que s'organitzin. La designació d'aquesta sardana és, alhora, penyor de reconeixement de la popularitat i estimació envers el seu autor, Pere Fontàs, mort el mes de juliol del 2002 i que, a més, ha estat distingit a títol pòstum amb la Medalla al Mèrit Mu-

sical. Aquesta sardana de Pere Fontàs, dedicada a aquest enclau barceloní que cada any és escenari d'un dels aplecs més multitudinaris del calendari sardanista, serà interpretada en tots els actes del Dia de la Sardana: des del mateix parc de la Guineu fins a qualsevol altre indret de Catalunya i del món.

Un altre dels elements de la Diada és l'atorgament de les Medalles al Mèrit Sardanista, Musical i Cívica, que són les distincions més altes dedicades a premiar l'esforç i la trajectòria de les persones que han treballat i treballen a favor de la sardana i la dansa tradicional catalana. Aquestes medalles i un seguit de premis, instituïts per l'Obra del Ballet Popular, tot i estar nominalment vinculats a la Diada de la Sardana, es proclamen uns mesos abans d'aquesta festa, dins dels actes de la Ciutat Pubilla de la Sardana i es lliuren en un acte oficial, durant la tardor següent.

Nou monument escultòric

Dansaire és el títol de l'obra de l'escultora asturiana Carmen Castillo que es va inaugurar a Rubí el dia 30 d'abril, amb motiu del Dia Internacional de la Dansa.

Aquest nou monument, una estilitzada figura feta de bronze que simbolitza una dansaire amb els braços arquejats, està situat a la plaça de l'Antiga Estació. La inauguració d'aquest monument forma part de diferents accions que es desenvolupen en aquesta població, que vol esdevenir un referent internacional de la dansa.

En aquest sentit, fa poques setmanes es va constituir la Fundació Rubí, Ciutat de la Dansa. Des d'aquesta institució es vol impulsar un observatori internacional de dansa tradicional que tindrà la missió de recopilar tota la informació sobre aquesta disciplina, articular una xarxa amb altres centres d'investigació i organitzar seminaris, a més de promoure enregistraments musicals i audiovisuals, publicacions d'art i estudis. (C.C.)

Catalunya
Cristiana
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 80,60€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 80,60€ per any ☐ Amb dos pagaments trimestrals de 40,30€

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació) ☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou anys, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular Data

Entitat Oficina DC Compte

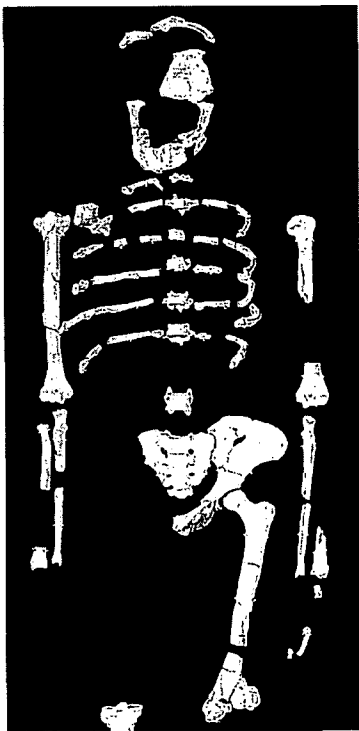
Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Com era la mà dels australopitecs?

Les mans dels humans són diferents de les dels altres primats antropoides. Els ximpanzés, gorilles i orangutans no tenen el dit polze com el tenim nosaltres. El nostre dit gros de la mà és oposable als altres quatre i això ens dona la capacitat d'agafar les coses amb força i de fabricar eines. Podríem dir que la mà que tenim amb els seus 27 ossets és una obra d'enginyeria. En canvi els simis que hem dit tenen el polze massa curt per poder fer pinça amb els altres quatre dits. Els antropòlegs diuen que si no fos com és la nostra mà no hauríem pas pogut progressar en la fabricació d'instruments i utensilis. I una qüestió que es plantegen és: quan van començar els homínids avantpassats nostres a tenir el dit gros oposable als altres quatre? La resposta que fins ara es considerava més probable és que va ser quan aparegué l'*Homo habilis*, que per això s'anomena *habilis*, perquè ja era capaç de fabricar eines. I la raó que hi addueixen era que els homínids anteriors (australopitecs) no devien tenir el dit polze com nosaltres perquè no ens han deixat instruments.

La notícia que s'ha publicat a la revista *Journal of Evolution* per un equip de l'Institut Miquel Crusafont de Sabadell és que sembla gairebé segur que aquesta teoria no és correcta, perquè hi ha un 95% de probabilitat que els australopitecs de fa 3,5 milions d'anys ja tenien una mà com la nostra.

Com han pogut arribar a aquesta conclusió aquests paleontòlegs de Sabadell? La cosa no ha estat fàcil. Se sap que l'espècie *Australopithecus afarensis* (dels quals l'exemplar més conegut és l'anomenat Lucy, descobert per l'equip de Johanson el 1979) era ja bípeda i no necessitava les mans per caminar. Si no les necessitava per a la locomoció podia emprar-les per a la manipulació, explica Salvador Moyà (que dirigeix les excavacions sobre l'antropoide d'Hostalets de Pierola). Ara bé, per saber com eren les seves mans calia examinar els ossos de mans d'australopitecs i no en tenim cap de sencera; només fragments pertanyents a individus diferents. I és clar, no es pot reconstruir-ne una combinant ossos d'un adult i els d'un infant o d'un jove. La solució ha estat elaborar un programa informàtic per generar formes de mà a l'atzar a partir d'ossos de 250 antropoides i 81 humans. L'anàlisi estadística ha donat el resultat que la Lucy tenia una mà amb el polze oposable als altres dits, amb la probabilitat que hem dit d'un 95%.

Esperem que es pugui un dia arribar a la certesa amb la troballa d'algun australopitec que tingui ben sencera almenys una mà. Mentrestant podem dir que si la tesi dels sabadellencs és vàlida s'ha de dir que tenir mans humanes no és encara tenir intel·ligència racional que permeti construir eines.

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

Teories evolucionistes i ciència de l'evolució

El procés d'arribar fins a un primer ésser viu tenia raó de dir Oparin que havia de fer-se amb molta lentitud. Quant de temps va durar el «brou primitiu» sense que se'n aprofités cap vivent? No s'atreveix a dir-ho. Només que podia ser molt llarg. Milions d'anys. Segons la teoria que ell exposa, faltaven encara dos passos per arribar al primer ésser dotat de vida: la formació dels embolcalls que a la llarga serien membranes cel·lulars, és a dir, els «coacervats», com ell els anomena i el desenvolupament, dins d'alguns coacervats de funcions ja vitals. Resumint la seva explicació el procés que exposa és aquest:

Formació dels «coacervats»

Un cop obtingut el «brou primitiu» no hauria afavorit pas l'aparició de la vida un il·limitat creixement d'aquelles molècules proteíniques individualment considerades. Hi havia d'esdevenir una altra cosa molt diferent: la formació d'uns col·loides hidròfils especials que podríem anomenar «coacervats». Col·loides són com uns petits coàguls d'una substància química que es troba dispersa en un medi líquid en què s'ha dissolt. Els químics els coneixen prou bé. Es divideixen en hidròfobs i hidròfils. Els hidròfobs acostumen a ser substàncies inorgàniques que no tenen afinitat per l'aigua i si es mantenen dispersos és per forces electrostàtiques, mentre que els hidròfils són de matèria orgànica i la seva estabilitat es veu reforçada per l'afinitat d'aquestes partícules envers les molècules d'aigua. Ara bé, en certs col·loides hidròfils s'observa el fenomen de la separació (*unscrambling*, en anglès) en dues capes, un sediment fluid ric en substàncies col·loïdals i una capa líquida sense col·loides. Es tracta d'un fenomen observat per Bunderberg de Jong el 1931, que li posà el nom de coacervació per diferenciar-lo de la coagulació ordinària. Oparin veu en aquest fenomen un pas important per a la formació, a la llarga, d'una cèl·lula

46 L'origen de la vida segons A. I. Oparin (II)

viva. Per això posà el nom de coacervats a aquests col·loides i considerà la seva formació com el tercer pas cap a la vida.

Aquestes formacions col·loïdals tenen dues propietats ben notables: una clara capacitat per adsorbir substàncies dissoltes en el líquid que els rodeja i la idoneïtat per rebre transformacions secundàries. I com que, diu ell, la formació de coacervats complexos era inevitable en els primitius oceans de la Terra, perquè la seva producció només requereix unes condicions ben simples, podem conjecturar que se'n formarien moltíssims en el brou primitiu. Ell ha pogut comprovar al laboratori que se'n formen si es barregen dues o més substàncies orgàniques de molècula complicada. Ara bé, «per iniciar-se a la vida només calia que els coacervats i sistemes anàlegs adquirissin, en el curs de la seva evolució, propietats d'un ordre encara més complex, propietats sotmeses a les lleis biològiques».

D'aquesta manera Oparin veu fàcil, i gairebé demostrat, aquest tercer estadi en el procés lent que tot naturalment portà a la vida.

Pas dels coacervats als primers vivents

Era el problema més gros que calia resoldre. Aquí sí que Oparin no sap ben bé tot el que cal suposar. Quan ell va elaborar la teoria que comentem no es coneixia encara l'estructura dels àcids nucleics ni el funcionament del codi genètic. És lògic, doncs, que el que en diu siguin només aproximacions no gaire estructurades. Ho exposa en el capítol setè de la seva obra:

Origen dels organismes primaris. Veu una primera solució en l'existència d'enzims apropiats. Sabem, diu, que tots els fenòmens vitals, com la respiració, la nutrició, el creixement... no són pas altra cosa que transformacions de substàncies orgàniques. Aquestes reaccions també es poden obtenir en un tub d'assaig o en qualsevol altre recipient químic, si bé sempre amb molta lentitud. Els éssers vius les porten a cap molt més de pressa. Com és que ho puguin fer? Gràcies als catalitzadors específics o ferments (enzims) que tots els organismes posseeixen dins de les cèl·lules. Cal donar tota la importància a la formació d'aquests enzims.

Després de dedicar moltes pàgines a l'estudi de com podien originar-se aquests òptims catalitzadors, afegeix: «Amb tot, no hem de suposar que l'adsorció dels ferments sigui l'únic mecanisme per a l'autoregulació dels processos bioquímics.» És sincer a veure'n la insuficiència. Per això afegeix: «Basant-se en la "selecció natural" i presidida per ella deuen haver-se produït ulteriors modificacions en l'organització química d'aquestes formacions col·loïdals seguint determinades direccions.» I al final del capítol afirma: «Els coacervats orgànics més senzills, amb la seva estructura elemental inestable estaven destinats, tard o d'hora, a desaparèixer de la superfície de la terra, a desintegrar-se i a tornar a l'estat original de dissolució. Els seus descendents més pròxims, encara que haguessin adquirit ja una certa estabilitat també desapareixen, fora del cas que haguessin adquirit la capacitat de realitzar ràpidament les accions químiques... El procés de "competició en la

velocitat de creixement" es converteix en un predomini quantitatiu d'aquells sistemes que es troben més adaptats a les condicions del medi i tenen una organització més perfecta. Més endavant el procés de creixement de la matèria orgànica progressaria i el material orgànic menys lliure romandria dissolt a la hidrosfera de la terra tendint a produir la "selecció natural més estricta". Una nova força va anar desplaçant la competició en velocitat de creixement i un nou factor, estrictament biològic, va entrar en escena.» I acaba el capítol així: «Afegint-se als compostos, a les combinacions i estructures ja existents, apareixerien nous sistemes de coordinació dels processos químics i es presentarien nous mecanismes interns que farien possible transformacions de la matèria i de l'energia que fins aleshores eren completament inimaginables. D'aquesta manera va sorgir el sistema d'ordre més elevat, l'organisme primari més simple.»

Fins aquí Oparin. Ja es veu que no és capaç de concretar com van sorgir dins dels coacervats més «evolucionats» unes funcions estrictament vitals. I si el pas gradual de l'element carboni a compostos orgànics i de compostos de carboni a polímers complexos i d'aquests a coacervats era fàcil d'explicar, ara ja no es veu tan clar com es va fer l'última etapa. I és que hi ha molta més distància dels coacervats d'Oparin a organismes vius que no pas del món inorgànic als coacervats, encara que per arribar-hi li hagi fet falta explicar tres etapes. Cal aprofundir en l'estudi de com es va fer el salt final, que és com dir passar de la no-vida a la vida.

L'obra d'Oparin va impactar en el món de la biologia i va promoure l'estudi rigorós de les possibilitats de l'aparició de la vida a partir dels pressupòsits que ell va establir. I encara va fer més, va provocar que hi hagués qui volia comprovar la seva teoria, almenys en part, a partir d'experiments de laboratori. Ho explicarem al pròxim capítol.

Pensadors cristians del segle XX (87)

Marie-Dominique Philippe i el seu carisma contemplatiu

NAIXEMENT D'UN NOU CARISMA

El pare Marie-Dominique Philippe és un home contemplatiu del nostre temps. La seva vida i la seva obra no poden passar desapercebudes per a la humanitat i encara menys per a l'Església. Des de la seva fundació, la comunitat de Sant Joan ofereix a totes les persones que cerquen la veritat una manera singular de trobar-se, asseure's als peus de Jesús, a l'estil de Maria, la germana de Marta.

Però, qui és aquest frare que és capaç de conjuminar, amb un equilibri espectacular, la vida contemplativa i activa?, quin missatge ens envia la comunitat de Sant Joan, a nosaltres, ciutadans del segle XXI?

L'aventura comença l'octubre del 1975. Cinc estudiants, entre ells un capellà, inicien un grup de reflexió. Al capdavant, el pare Philippe, professor titular de la càtedra de filosofia de la Universitat de Friburg (Suïssa).

El 8 de desembre el grup fa la Consagració a Maria, *Theotokos*, durant un recés amb el pare Marie-Dominique al l'abadia cistercenca de Lérins (França). Precisament, el recés coincidirà amb el dia de la publicació de l'exhortació apostòlica *Evangelii nuntiandi*, del papa Pau VI.

Comencen a viure en comunitat, compartint un mateix carisma, una mateixa forma de veure el món i la humanitat. El pare abat de Lérins els acull a la seva abadia amb el consentiment del bisbe de l'indret, monsenyor Barthe, bisbe de Fréjus-Toulon. Aquí comença la gran aventura d'un grapat de joves monjos. Aventura que dura fins als nostres dies.

L'AVENTURA S'ESTÉN

El 1978 el nombre de germans de la comunitat de Sant Joan s'incrementa a 24. Són rebuts a França i instal·len una casa de formació a Nostra Senyora de Rimont. Se'ls confia el santuari de Nostra Senyora de Gràcies a Cotignac, on constitueixen el primer priorat apostòlic.

El 1982 neix la branca femenina: les germanes de Sant Joan. Instal·len el noviciat a Saint-Jodard (França). I, el 1985, la primera fundació a l'estranger, es funda el

Marie-Dominique Philippe, fundador de la comunitat de Sant Joan.

«La comunitat de Sant Joan és un carisma rejuvenidor per a l'Església catòlica. I per al món també. I no únicament perquè els seus membres siguin majoritàriament joves, sinó perquè amara de saba nova una religió de 2.000 anys. Se centren en la vida contemplativa, però viscuda des de l'experiència, la meditació i la coherència de vida.»

priorat de Sant Joan a Ginebra (Suïssa). I, el primer signe d'aprovació canònica apareix el juliol del 1986. La comunitat dels germans rep un estatut religiós propi, encara que de dret diocesà depèn del bisbe d'Autun.

Apareixen fundacions arreu: Senegal, Estats Units, Camerun, Taipei, Taiwan, Romania, Mèxic, Brasil, Holanda, Bèlgica, Guinea, Lituània. El 1993, el bisbe d'Autun reconeix les germanes apostòliques com a institut diocesà. I, el març del 1994, el cardenal de Lió reconeix les germanes contemplatives com a institut religiós de dret diocesà. A partir del 1994, i fins al dia d'avui, Marie-Dominique Philippe contempla com s'incrementa l'expansió de la comunitat de Sant Joan per múltiples països: Àustria, Filipines, Corea del Sud, Índia...

UN CARISMA REJOVENIDOR

La comunitat de Sant Joan és un carisma rejuvenidor per a l'Església catòlica. I per al món també. I no únicament perquè els seus membres siguin majoritàriament

joves, sinó perquè amara de saba nova una religió de 2.000 anys. Se centren en la vida contemplativa, però viscuda des de l'experiència, la meditació i la coherència de vida.

El carisma rejuvenidor de Marie-Dominique Philippe no és altre que la vivència dels consells evangèlics des de l'experiència de la intimitat amb Crist, Maria i l'Església. I..., com ho aconseguen? Fan una triple aliança espiritual, revelada en l'evangeli de sant Joan: l'aliança amb Jesús en l'Eucaristia, l'aliança amb Maria i l'aliança amb Pere.

L'aliança amb Jesús de Natzaret és font d'unitat entre l'adoració silenciosa i l'ofici litúrgic. La litúrgia en la comunitat de Sant Joan pretén ser el més propera possible a la litúrgia monàstica. La seva celebració, al mateix temps, s'intercanvia amb el compromís d'una vida activa, en la missió cap als pobres i els que cerquen la veritat. Donen prioritat a la vida del cor espiritual: més temps per a la pregària silenciosa en comú. Viuen engrescats el sacerdoci real dels fidels (cf. Col 1,24).

L'aliança amb Maria, la Mare del Senyor, els guarda en el creixement de la fe, l'esperança i el medi ambient espiritual necessari per preservar la vida contemplativa. Aquesta aliança, segons Marie-Dominique Philippe, es viu com el deixeble que acull a casa seva la Mare del Mestre. És el fonament de la unitat de caritat fraternal indispensable en tota vida comunitària.

I, finalment, l'aliança amb Pere, en la persona del Sant Pare. Significa una obediència filial al successor de Pere. L'objectiu és revifar la força de la unitat eclesial i universal del cristianisme.

OBERTURA AL MÓN

La comunitat de Sant Joan no és una societat secreta ni viu en la foscor del claustre. La seva vocació d'obertura a la humanitat, segons el pare Philippe, és un signe d'esperança per als homes i les dones de la societat tecnològica. Una societat immersa en el brogit i en el consumisme, on el valor espiritual de la vida ha desaparegut del tot.

Així, la comunitat es presenta com a testimoni de la Veritat. Són testimonis de Crist Ressuscitat, il·luminats per la doctrina del Concili Vaticà II, que volen viure a fons. Doctrina que parteix de la recerca filosòfica d'allò que és l'ésser humà, la seva finalitat i les seves aspiracions.

Marie-Dominique Philippe s'enfronta, des de la humilitat que el caracteritza, als grans reptes del segle XXI. Cerca presentar el patrimoni de la fe als homes del nostre món d'una manera comprensible i persuasiva (cf. *Evangelii nuntiandi*, 3).

La vivència apostòlica de la vocació monàstica del pare Philippe és testimoni que la llum ha d'il·luminar tota la casa i no amagar-se per a profit d'un grup selecte.

Així, els germans i les germanes de Sant Joan viuen al servei de l'Església i de la humanitat sencera, des de les seves comunitats. Són comunitats vives on ofereixen el testimoni evangèlic d'una caritat fraternal plenament realitzada. Volen servir

les necessitats espirituals dels homes i les dones desorientats i plens de dubtes. Volen ser una petita solució davant de les grans mancances espirituals i religioses del nostre temps. I ho estan aconseguint. Les seves vides ocultes als deserts dels seus monestirs són oases de caritat i d'amor.

La comunitat de Sant Joan és una família oberta a tota la humanitat. El pare Marie-Dominique Philippe ha aconseguit unir un grapat de cristians valents on dia i nit viuen en esperit i en veritat (cf. Jn 4,23). Sacien la set de contemplació en la pregària. Això és el que necessitem, més testimonis vius de fe i menys polítics i crítics hermètics, menys bocamolls amb sotana i més coherència entre fe i obres.

Joan Manuel Gutiérrez Delgado

Escriptor i humanista
(stein@mixmail.com)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810 — Fax: 934 092 820
d/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 — 08014 Barcelona — e-mail: publicitat@catcrist.com

RÀDIO

Des de les 02.00 a les 6.30 hores, selecció de música instrumental.
Sant Rosari, a les 6.30 hores.
El tren de les set (reflexió matinal), 07.00 hores.
Espurna d'Alba, a les 07.15 i 02.00 hores.
Informació general i d'Església, cada mitja hora.
Comentari de l'Evangeli, a les 7.30, 15.30 i 02.00 hores.
Pensament humà i cristià, cada hora.
Comentari creient sobre l'actualitat, a les 10.30 hores.
Àngelus cantat, a les 12.00 hores.

Dilluns

07.00-09.00 El Primer Cafè (informatiu i tertúlia)
09.00-10.00 Hora blaugrana (esports)
10.00-14.00 Radiofórmula
14.00-14.30 Sin concesiones (esports)
14.30-15.00 Catalunya actualitat (informatiu)
15.00-19.00 Radiofórmula
19.00-20.00 La Plaça de l'Església (magazín)
20.00-21.30 Sin concesiones (esports)
21.30-23.00 Qui tingui oïdes (actualitat en clau cristiana i un informatiu general i d'Església durant la primera mitja hora)
23.00-00.00 Planeta Blau (medi ambient)
00.00-02.00 La gran diferència (selecció musical)

Dimarts

07.00-09.00 El Primer Cafè
09.00-10.00 Hora blaugrana
10.00-14.00 Radiofórmula
14.00-14.30 Sin concesiones
14.30-15.00 Informatiu
15.00-19.00 Radiofórmula
19.00-20.00 La plaça de l'Església
20.00-21.30 Sin concesiones
21.30-23.00 Qui tingui oïdes
23.00-00.00 Paraules d'amor (família)
00.00-02.00 La gran diferència

Dimecres

07.00-09.00 El Primer Cafè
09.00-10.00 Hora blaugrana
10.00-14.00 Radiofórmula
14.00-14.30 Sin concesiones
14.30-15.00 Informatiu
15.00-19.00 Radiofórmula
19.00-20.00 La plaça de l'Església
20.00-21.30 Sin concesiones
21.30-23.00 Qui tingui oïdes
23.00-00.00 Mar de claror (catequesi)
00.00-02.00 La gran diferència

Dijous

07.00-09.00 El Primer Cafè

09.00-10.00 Hora blaugrana
10.00-14.00 Radiofórmula
14.00-14.30 Sin concesiones
14.30-15.00 Informatiu
15.00-19.00 Radiofórmula
19.00-20.00 La plaça de l'Església
20.00-21.30 Sin concesiones
21.30-23.00 Qui tingui oïdes
23.00-00.00 A tota costa (submarinisme)
00.00-02.00 La gran diferència

Divendres

07.00-09.00 El Primer Cafè
09.00-10.00 Hora blaugrana
10.00-14.00 Radiofórmula
14.00-14.30 Sin concesiones
14.30-15.00 Informatiu
15.00-18.00 Radiofórmula
18.00-19.00 La plaça de l'Església
19.00-20.00 Catalunya sense barreres (atenció a discapacitats)
20.00-21.30 Sin concesiones
21.30-23.00 Qui tingui oïdes
23.00-00.00 Amb llum pròpia (personatges famosos)
00.00-02.00 La gran diferència

Dissabte

07.00-08.30 La gran diferència
08.30-09.00 Contes de la Fada Vetakika
09.00-10.00 Radiofórmula
10.00-11.00 Club de golf (esports)
11.00-12.00 Trotamundos (turisme rural)
12.00-13.00 Hora blaugrana
13.00-14.00 Línia oberta
14.00-17.00 Radiofórmula
17.00-18.00 Vaixells, trens i música country
18.00-19.00 En compàs de cine (cinema)
19.00-20.00 Els temps de la música (música clàssica)
20.00-00.00 Resson o futbol Sin concesiones
00.00-01.00 Radiofórmula
01.00-06.30 La gran diferència

Diumenge

07.00-08.30 La gran diferència
08.30-09.00 Contes de la Fada Vetakika
09.00-10.00 Tot sardana
10.00-12.00 Rutes per Catalunya (excursions)
12.00-13.30 Sirocco (ONG)
13.30-14.00 El Cafè Internacional
14.00-17.00 La gran diferència
17.00-18.00 Mar de claror
18.00-18.30 La Taula de l'Evangeli (comentari de les lectures dominicals)
18.30-20.00 Avui és el dia del Senyor (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
20.00-21.00 Melodies de fe (música cristiana)
21.00-23.00 Resson o futbol Sin concesiones
23.00-23.30 Missatge en una ampolla (reflexions)
23.30-00.00 Moments a mitjanit (reflexió cristiana)
00.00-00.30 La cova del Country
00.30-01.00 Cova de Jazz
01.00-06.30 La gran diferència

CLUB DE GOLF

Esports.

Programa dedicat al golf i al pitch and putt. L'espai inclou entrevistes, notícies i connexions amb els camps de golf.

Presentat i dirigit per
M. Mercadal i
M. del Amo.

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00-09.20 Informatiu matí + el Temps
09.20-10.00 Música Principat
14.00-14.20 Informatiu migdia + el Temps
18.00-20.00 Música Principat
20.00-20.20 Informatiu vespre
21.00-21.30 Música Principat
12.00, 16.00 Butlletins horaris

Cada dia

06.30-7.00 Música Principat
10.45, 16.15 Agenda
12.45, 17.45 Recomanació turística

Dilluns

20.30 In Corpore Sano (repetició del programa de dissabte), per Maria Marín.

Dimarts

20.30 El que més ens agrada, per Cristina Orduña i Àlex Alsina.

Dimecres

20.30 Els Tresors de la Història, per Carles Rivas.

Dijous

20.30 La Taula de l'Evangeli, per Maria Marín.

Divendres

20.30 Entre avui i demà, per Cristina Orduña.

Dissabte

13.00 Església d'Urgell
13.30 In Corpore Sano, per Maria Marín (aquest programa es repeteix el dilluns següent, a les 20.30).

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.05 a 23.00h, Objectiu, l'home
Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

CADENA ESTEL

90.1 FM Tortosa, Baix Ebre, Montsià, Terra Alta, Ribera d'Ebre*
93.7 FM Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà
96.8 FM Garraf*
100.6 FM Tarragonès, Baix Camp, Alt Camp, Baix Penedès, Conca de Barberà, Priorat*
103.4 FM Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa
106.6 FM Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat
104.4 FM Ràdio Principat: Cerdanya*
105.0 FM Ràdio Principat: Alt Urgell, Noguera, Segarra, Pla d'Urgell i Urgell
107.5 FM Ràdio Principat: Andorra

* (en període de proves)

TELEVISIÓ

2

Diumenge 15

08.45 Tiempo de creer (programa protestant).
Programa dedicat a les manifestacions religioses de la comunitat musulmana, jueva i evangèlica.
09.30 Pueblo de Dios (repetició del dilluns 9)
«La Mancha: Quijotes de la calle»
Ciudad Real és una capital en expansió. L'arribada de l'AVE l'ha convertida en una ciutat jove que mira al futur. No obstant això, l'increment de la població tòxica ha motivat la creació d'un programa de drogues.
10.00 Últimas preguntas
Programa religiós catòlic per a gent que té dubtes.
10.25 Testimonio
«Vida Ascendente» (I).
Tres jubilats i un jove consiliari de Vida Creixent ens donen el seu testimoni coral sobre la importància de la gent gran a l'Església.
10.30 Santa Missa
Amb la participació de la coral Ressò de l'Arboç (Baix Penedès), sota la direcció de Rosa Rafecas.
(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

Dilluns 16

17.40 Pueblo de Dios
«Bolivia: un país en Estado de emergencia.»

TV 3

Diumenge 15

09.00 Signes dels Temps

«La religió a l'Àfrica negra.»

El programa s'afegeix a la «Setmana de TV3» dedicada a l'Àfrica negra, amb una tertúlia sobre el fet religiós. Com influeix l'animisme en la vida quotidiana dels africans? Quina és la presència del cristianisme i l'islam al continent? Amb la participació de Jean-Bosco Botsho, president d'Africat; Pathe Sidibe Camara, especialista en llengües i cultures africanes; i Josep Maria Pujol, sacerdot i exmissioner a Ruanda.

Altres temes:

—Reportatge sobre el museu africà Daniel Comboni de Barcelona.
—Entrevista al caputxí Joan Cañellas, director general de la ONG Servei Solidari i Missioner (SSIM).
—Presentació de la nova web de la diòcesi de Lleida.
—Història de l'Església, amb Josep M. Ballarín.
—Comentari de l'Evangeli de diumenge.

Dirigit per Francesc Rosaura i presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió la nit del diumenge al dilluns, a partir de les 02.00 h per TV3; el diumenge a les 10.55 h pel Canal TVC Internacional i pel Canal TVC Sat.

TV3

Divendres 13

20.30 Creure avui

Programa de notícies, reportatges culturals, entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana també s'ofereix l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i el temps de reflexió (comentari de l'Evangeli).
Programa presentat per Stefi Leonardi i coordinat per Ramon Safont-Tria.

El programa repeteix l'emissió el dilluns a les 13.30 h.

Més TV

Cada diumenge

12.00 Paraula i vida

Espai que escriu i presenta Mons. Lluís Martínez Sistach. (El programa repeteix l'emissió el diumenge a la tarda cada tres hores).
També s'emet pel Canal Reus TV a partir de les 11.55 (es repeteix cada dues hores).

Canal Berguedà de Televisió

Bona notícia, programa quinzenal que s'emet els dimecres a les 20.15h, el dissabte (migdia) i el diumenge (nit).

www.radioestel.com

Els teus programes a la web, per escoltar-los quan vulguis

JUNY ÉS EL MES CONSAGRAT AL SAGRAT COR DE JESÚS

Altres bisbats

• **FRANCISCANS.**— Del 6 al 13 de juliol, exercicis espirituals per a religiosos, dirigits pel sacerdot Antonio Balles-ter; del 13 al 19, exercicis espirituals per a religiosos i sacerdots, dirigits pel franciscà Juan Fernando Cuenca; del 20 al 26, exercicis franciscans dirigits pel franciscà Sebastián López. Casa d'espiritualitat Sant Esperit del Mont, Gilet (València), tel. 962 620 011.

• **CURS D'ESTIU PER A SACERDOTS.**— La Facultat de Teologia San Dámaso ha organitzat un curs per a sacerdots joves a Covadonga, del 7 al 12 de juliol. Consistirà en unes sessions monogràfiques i complements formatius. Més informació i inscripcions: tel. 913 644 016, fax 913 540 143, web: www.fsandamaso.es

• **CAMP DE TREBALL.**— Per a joves majors de 18 anys que vulguin dedicar uns dies de feina i reflexió, del 12 al 20 de juliol, des d'una perspectiva cristiana, a drogadicte a Albacete. Més informació: tel. 630 512 526, a/e: CruzMig@teleline.es

• **DOMINICS.**— Camp de treball amb nens, disminuïts psíquics i físics, i ancians, del 12 al 26 de juliol, a Granada. Obert a joves a partir de 18 anys. Més informació: Juan Antonio Chaves, tel. 957 330 497 i

636 587 073, a/e: jachale@teleline.es; del 13 al 26 de juliol, camp de treball, a Tomelloso (Ciudad Real), de suport escolar i temps lliure amb nens. Obert a joves de 17 a 20 anys. Més informació: tel. 977 216 151 i 977 238 951, a/e: carmensendi@hotmail.com; de l'1 al 6 d'agost, a Valladolid, discerniment vocacional per a joves a partir de 20 anys. Més informació: Támara Murillo, tel. 914 051 755, a/e: tmurillo@wanadoo.es

• **FUNDACIÓ BÍBLICA VERBO.**— Del 14 al 19 de juliol organitza un curs sobre *Las comunidades joánicas: el evangelio de Juan y el Apocalipsis*, amb els professors Florencio Abajo i Rocío García. Serà al Centre Verbo Divino de Dueñas (Palència). Més informació: www.verbodivino.es

• **TROBADES MISSIONERES SILOS.**— Del 2 al 10 d'agost, trobada «Nou Mil·lenni». Més informació: tel. 915 944 112 i a/e: csfsilos@csf.es

Barcelona

• **CÀRITAS.**— Els dies 13 i 14 de juny tindran lloc les IV Jornades de Formació de Càritas Catalunya, que giraran sobre diferents aspectes relacionats amb la globalització. Seran al Seminari salesià Martí Codolar, av. Cardenal Vidal i Barraquer, 1 - Barcelona. Les inscripcions es faran a les diferents Càritas diocesanes.

• **UNICEF.**— El 14 de juny, a les 20.30, a Santa Maria del Pi pre-estrena del concert oratori *La conversió d'Agostino*, de Francesc Queralt (1740-1825) a càrrec de la Coral Càrmina i l'Orquestra Simfònica

de Sant Cugat. La recaptació del donatiu-entrada serà a benefici d'Unicef. El concert complet s'estrenarà el 15 al monestir de Sant Cugat.

• **CONCERT DE MARATA.**— El 15 de juny, a les 10.00, a la parròquia de Santa Maria de Marata (les Franqueses del Vallès), concert de violí amb Joan Espina. Hi interpretarà peces de Telemann, Bach, Vieuxtemps i Jesús Fernández.

• **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— El 16 de juny, a les 19.30, Dolors Massot, redactora de la secció de cultura del diari ABC, participarà en la sessió de reflexió de l'actualitat cultural i religiosa d'aquest mes. C/ València, 244, 1r - Barcelona.

• **SSIM.**— El 16 de juny, a les 19.30, benedicció i inauguració de les noves instal·lacions del Servei Solidari i Missioner dels caputxins de Catalunya i Balears. Av. Diagonal, 450 - Barcelona.

• **PARRÒQUIA DE LA CONCEPCIÓ.**— El 17 de juny, a les 19.30, presentació de l'encíclica de Joan Pau II *Ecclesia de Eucharistia*, a càrrec del Dr. Joan Antoni Mateo; el 22, a les 11.30, eucaristia cantada per la coral Amistat de Premià de Mar i processó amb el Santíssim Sagrament pel claustre de la parròquia. C/ Aragó, 299 - Barcelona.

• **PACTE PER LA VIDA I LA DIGNITAT.**— El 17 de juny, a les 20.00, acte de presentació del manifest *Pacte per la vida i la dignitat*, al Centre Cívic Cotxeres de Sants, c/ Sants, 79 - Barcelona.

• **GRUPS D'ORACIÓ D'AMISTAT.**— El 19 de juny, jornada eucarística d'adoració al Santíssim i d'agraïment a Jesús Eucaristia; de pregària per les vocacions sacerdotals i demanar la pau. A les 10.00, laudes, eucaristia i exposició del Santíssim; a les 17.00, meditació a càrrec de Mn. Xavier Pagès; a les 19.00, vespres i eucaristia. Gran de Gràcia, 237, pral. 2a - Barcelona, tel. 932 181 005.

• **VIDA CREIXENT.**— El 19 de juny, a les 17.00, reunió d'animadors sobre el tema *Laics*. C/ Rivadeneyra, 6, 3r - Barcelona.

• **CONGREGACIÓ DE L'ORATORI DE SANT FELIP NERI.**— El 19 de juny, a les 17.00, a la sala d'actes: *L'obra narrativa de Mn. Manuel Tort*. Hi haurà una introducció pel P. Ferran Colàs sobre *Lema Sabactani i la guerra incivil*, des-

prés, el Sr. Joan Triadú comentarà *Gràcia al cor*. C/ del Sol, 8 - Barcelona.

• **ACAT.**— Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura convida el 19 de juny, a les 19.30, a la taula rodona i col·loqui sobre *La tortura i les seves conseqüències*. C/ Comerç, 36 - Barcelona.

• **ESCOLA DE PREGÀRIA.**— El 19 de juny, a les 20.00, darrera trobada del curs de pregària dels joves de l'arxidiòcesi de Barcelona, acompanyats per la reflexió del cardenal Ricard M. Carles a la catedral.

• **CORPUS CHRISTI A LA CATEDRAL.**— El 19 i 20 de juny, jornades eucarístiques de preparació: de 16.00 a 19.00, exposició del Santíssim, benedicció i reserva; a les 19.00, missa; el 21, a les 22.00, vetlla d'adoració al Santíssim; el 22, a les 10.00, cant de laudes; de 8.00 a 13.30, exposició del Santíssim, benedicció i reserva; a les 18.30, al Pla de la Seu i av. de la Catedral, eucaristia presidida pel cardenal Ricard M. Carles; processó amb el Santíssim. L'ou com balla estarà instal·lat a la font del claustre del 18 al 22 de juny.

• **CENTRE EXCURSIONISTA DE CATALUNYA.**— Fins al 20 de juny, de dilluns a divendres de 18.00 a 21.00, es pot visitar l'exposició d'homenatge a Josep Rodoreda i Santigós, del qual es compleixen 150 anys del seu naixement i 80 de la seva mort. C/ del Paradís, 10, pral. - Barcelona.

• **MÚSIQUES DE L'ESPERIT.**— El 21 de juny, a les 21.30, a la parròquia de Sant Pere de Terrassa, *Quatre Motets* de J. S. Bach, a càrrec del grup Exaudi nos, dirigit per Joan Grimalt.

• **CONFRARIA DEL NEN JESÚS DE PRAGA.**— El 22 de juny, a les 17.00, missa, consagració dels nens i petició de fills pels matrimonis que els desitgin. Monestir de la Visitació, Vall d'Hebron, 256 - Barcelona, tel. 934 281 620.

• **LA SALUT.**— El 22 de juny, a les

VOLUNTARIS DE LA PREGÀRIA PER LES VOCACIONS

Jesús diu:

«**Demaneu i Déu us donarà**» (Mt 7,7).

□ «Verb etern... suscita entre els joves anunciadors del teu evangeli: preveres, diaques, consagrats i consagrades, religiosos i laics, missioners i missioneres, monjos i monges, que amb llur vida sàpiguen proclamar el seguiment de la Bona Nova.»

Número de contacte 972 570 439 (Banyoles)

LA DINASTIA SUI

迨至隨一土宇
不再傳失統緒

Quan va arribar la dinastia Sui, es van unir la Terra i el Cel. El tron no es va poder transmetre per segona vegada, ja que la línia successòria es va veure interrompuda.

CONVIVÈNCIES AMB PETER YANG

Del 28 de juny al 13 de juliol al santuari de Montesclaros (Santander).

太極

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

«Rincón del Silencio»

c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 562 444

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 26 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ SIGNIFICA UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la tasca humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.

18,03 euros mensuals ho poden fer possible

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN

C/ Avenida de Madrid, 21, 1ª B.
47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcna@fcnaes.org

Des del carrer

La xarxa d'Internet, cada cop més, esdevé lloc privilegiat per a tota mena d'iniciatives al servei de l'evangelització. Una d'elles és «Contempler l'Evangeli d'avui», una edició «on line» de breus homilies per meditar l'Evangeli de la missa. Ho edita M&M Euroeditors, de moment, en català i castellà, encara que asseguruen que ho ampliaran a l'anglès i altres idiomes. Els seus principals coordinadors de redacció són Mn. Antoni Carol, Mn. Joaquim Meseguer i Fra Josep M. Massana, o.f.m.

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Notes
postelectorals

No voldria entrar de ple en els resultats de les últimes eleccions. És a dir, no voldria comentar-les des d'un punt de vista estrictament polític ni —menys encara— partidista. Però no sabia estar-me tampoc de fer-hi algunes observacions marginals, poc o molt aprofitables de cara als propers comicis, d'àmbit català i d'àmbit espanyol.

Ja és normal que, a partir, aproximadament, de quarts d'onze de la nit de cada jornada electoral, tots els partits diguin que han guanyat. I també és normal que tothom se'n rigui... Són dos fets correlatius que fan pensar que els polítics són més puerils que no sembla, i que la resta de ciutadans no ho són tant com aquells es pensen. No seria hora que els candidats prenguessin nota d'això segon i modifiquessin el seu discurs de passades les eleccions? És natural que els qui han sortit clarament guanyadors se'n congratulin. Però els altres, no resultarien més convincents reconeixent la realitat i parlant amb sentit autocrític, en lloc de dedicar-se a retreure la part de fracàs de l'adversari?

Ja posats en el terreny de l'autocrítica, és molt important encertar-ne la direcció. Aquesta vegada a Catalunya han retrocedit, de manera diversa, els dos partits sempre més votats, amb més exercici de responsabilitats de govern —autonòmic i local— i, alhora, més situats al centre, dins dels seus respectius àmbits ideològics. En canvi, han avançat alguns partits menors: els situats més a la punta, nacionalment i políticament. La reacció de molts comentaristes i d'alguns líders no s'ha fet esperar: els electors —han dit— demanen més radicalitat esquerrana i/o nacionalista. És correcta aquesta lectura?

Si mirem només cap als partits que han crescut i imaginem que han recollit vots dels electors decebuts dels partits grans, sí. Però si considerem el gruix incomparablement superior, malgrat el descens, dels qui s'han mantingut fidels a les opcions majoritàries, no. Amb un factor perillós: si s'accentuava molt la tendència a la radicalitat, els votants moderats —sempre majoritaris— podrien sentir-se deseparats i, més de quatre, temptats de reaccionarisme.

Passa, això sí, que el discurs de la moderació no resulta brillant. En aquesta línia, m'agradaria, en primer lloc, que els polítics —tots, però especialment els de les opcions majoritàries— prenguessin com a punt de referència les necessitats i les esperances concretes de la gent. I no tant els esquemes de les minories maximalistes, tan prestigiosos sobre el paper. Esquemes, val a dir-ho, no pas inútils. I, en segon lloc, que es decidissin a revisar críticament el repartiment convencional i antiquat dels valors polítics en dos lots: el conservador i el progressista. Què justifica, per exemple, que la protecció de la família, l'escola d'iniciativa social amb suport públic, o una televisió èticament acceptable i constructiva... no siguin considerades factors de progrés?

Ara mateix

Equip de gestió del projecte «Contempler l'Evangeli d'avui»
«A través d'Internet, convidem a contemplar diàriament la figura del Crist»

—Què és *Contempler l'Evangeli d'avui*?

—És, senzillament, una homilètica col·lectiva, escrita per molts autors, que, de moment, s'ofereix i es difon per la xarxa i que, en el futur, s'editarà també amb format de llibre en dos volums. Dia a dia editem l'evangeli que es proclama a la missa, juntament amb una brevíssima homilia, d'unes 300 paraules, que comenta el text evangèlic.

—I què es pretén amb aquest servei?

—L'objectiu és clar: oferir als fidels un petit suport per facilitar-los cada dia la contemplació de la figura de Crist, segons el ritme del cicle litúrgic anual. Això, que inicialment vam pensar d'oferir-ho en paper, molt aviat vam veure la conveniència d'oferir-ho en pantalla i per correu electrònic.

—Però, què té d'original aquest treball? Ja existeixen altres iniciatives semblants a Internet...

—*Contempler l'Evangeli d'avui* procura aprofitar tant com pot els avantatges peculiars de la xarxa. El més preuat, potser, és que tothom pot participar en el projecte. Això és més que un projecte col·lectiu: els participants fan la feina en comunitat. A més, el servei és diari i

l'oferim «a domicili». No hi ha gaires projectes més així.

—Tothom hi pot participar?

—Sí, des de l'Esperit Sant, a qui li demanem consell, passant per Crist i el Pare, de qui parlem, fins al darrer batejat.

—Molt bé, però siguem realistes, qui s'ocupa de redactar aquestes homilies?

—La condició bàsica per poder formar part de l'ampli equip de redactors és la de ser «fidel ordenat»: bisbes, mossens, diaques, tant seculars com religiosos. Ells són els qui tenen l'encàrrec de l'Església de predicar públicament l'evangeli. A més, cal disposar de correu electrònic. En aquests moments ja som 92.

—Tots de Catalunya?

—Inicialment ens hem recolzat d'una manera especial en el clergat de les diòcesis catalanes. Això, però, només és l'inici. El projecte és obert a tothom. De fet, hi participa també un entusiasta dominic italià, el P. Raimondo Sorgia.

—Amb tants coautors diferents es pot escriure alguna cosa que tingui un mínim d'unitat i de sentit?

—Oh, sí! Tant que sí! A la riquesa de la figura de Crist i al seu evangeli s'hi

accedeix, sempre amb fidelitat al Magisteri, des de carismes, sensibilitats i fonts d'inspiració molt diferents. Precisament, la concurrència de tants coautors, i més que n'esperem, enriqueix enormement la contemplació del rostre de Crist.

—I si un fidel ordenat hi vol participar, què ha de fer?

—N'hi ha prou de comunicar-ho en qualsevol de les següents adreces electròniques: mim@e-cristians.net; jmeseguer@kaos.es o antoni.carol@terra.es.

—Fins ara només heu parlat de clergues. Aleshores, què voleu dir quan dieu que tothom hi pot participar?

—La redacció de les homilies és només una part del projecte. Una altra tasca molt important és la seva difusió, on poden intervenir altres fidels, tant laics com els mateixos clergues. A Internet, un servei que agrada és molt fàcil de recomanar als amics i coneguts. A més, mitjançant el correu electrònic hi ha persones que ens fan arribar comentaris i suggeriments. La xarxa permet connectar immediatament l'oferta amb la demanda i això és molt bo. Més encara, els «clients» poden contribuir a orientar el procés de «fabricació», a la qual cosa convidem tothom qui ho desitgi. (C.C.)

Rauxa

Preveure les conseqüències

Sovint s'afirma que l'ésser humà és l'únic animal capaç de copsar d'una manera global i lògica la situació que l'envolta i a partir d'aquí esbrinar amb precisió les conseqüències de les accions que empenirà. Però a l'hora de la veritat aquest capteniment ideal el trobem en comptades ocasions, i la vida diària ens forneix a cabassos de fets que contradiuen aquest comportament tan distingit. Un exemple ben quotidià: la persona que té per costum llançar papers o llaunes al terra. És obvi que qui actua d'aquesta manera no és conscient que amb aquest gest embruta la ciutat, perquè no ha arribat a relacionar mai, per més increïble que sembli, la seva manera d'actuar amb la brutícia dels carrers. Qui no és capaç d'establir una relació causa-efecte tan simple, més difícilment encara aconseguirà discernir conseqüències secundàries dels seus actes. No podrà imaginar —continuant amb el mateix cas— que recollir la seva brossa té un cost econòmic que l'acaba pagant a través dels impostos el ciutadà, és a dir, ell mateix.

Parar-se a pensar en les conseqüències dels propis actes és una actitud necessària, sense la qual no podem pretendre tenir veu en temes de tanta transcendència, com ara la pau mundial, la globalització, el diàleg ecumènic i interreligiós o la conservació del medi ambient. Tots ells posseeixen una complexitat elevada, i demanen per força una atenció constant sobre les decisions personals per tal que se'n derivin les millors conseqüències per a tothom.

Eduard Brufau